

เมืองฮัวกานา ประเทศเปรู

สาวนิรนามเดินนวนายนาตรงไปยังห้องน้ำพลางเปลื้องผ้าออกด้วย
กิริยาราวกับจะยั่ว ริโก้จึงตาไม่กะพริบ ไม่ใช่แค่กิริยาที่แสนเร้าใจ แต่
รูปร่างเช็กที่นั่นตรึงสายตาเสียอยู่หมัด เดรสไหมค่อยๆ เลื่อนไหลไปตาม
ส่วนเว้าส่วนโค้งของร่างกายในทุกจังหวะก้าวที่เยื้องย่าง เผยให้เห็นแผ่น
หลังขาวผ่องที่ผมยารสสวยสีนวลคลุมไม่มีด ริโก้ไล่สายตาไปยังเอวคอด
กักรับกับสะโพกผายกลมกลิ้ง ก่อนจะหยุดที่ขาเรียวยาว แล้ววกกลับมา
อ้อยอิงที่สะโพกนึ่งนานเป็นพิเศษ

“ที่รัก”

เสียงเรียกดังพร้อมกับที่มีอชื้นๆ เอื้อมมาเขย่าไหล่ริโก้ให้สะดุ้งตื่น
จากความฝัน เขาปรือตามองอย่างงัวเงีย ก่อนกะพริบตาถี่ๆ พยายาม
ปรับสายตาให้ชินกับแสงแดดที่สาดส่องผ่านผ้าม่านโปร่งแสง

“คุณนอนกระสับกระส่าย ฝันหรือคะ” ซอนย่าในชุดคลุมอาบน้ำ
โพกศีรษะด้วยผ้าขนหนูผืนเล็กทรวดนึ่งริมเตียง

“เปล่าครับ” ริโก้ตัดบท เขาสลัดผ้าคลุม เผยให้เห็นร่างเปลือย
เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อกำลังงาม ก่อนเปิดตู้บิลด์-อิน คว่ำชุดคลุมอาบน้ำ
มาสวม พันเชือกรอบเอวลงๆ หันกลับมาจะคุย แต่เห็นแววตาเร้าร้อน
กับอาการกลืนน้ำลายของเธอ ริโก้ก็ชะงัก ก่อนพูดด้วยเสียงราบเรียบ

“ผมจะอาบน้ำ คุณโทร. สั่งอาหารได้เลย”

“อะ...”

คนตัวสูงหม่นตัวเดินเข้าห้องน้ำไปแล้วก่อนที่เธอจะพูดจบ

ซอนย่าไหวไหล่ พึมพำตามหลัง “ได้ค่ะที่รัก”

เธอคบกับเขามานานเกินกว่าจะแสดงอาการแง่งอนเพียงเพราะเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างเรื่องที่เขาทำเป็นไม่สนใจ หรือต้องมาคอยถามไถ่ว่าเขาชอบหรือไม่ชอบอะไร เธอไม่ใช่แฟนเขา แต่ก็เป็นสาวคนเดียวที่เขาควงออกงานที่ดีที่สุดตอนนี้ ฉะนั้นเธอควรพอใจกับสถานะอะไรก็ได้แล้วแต่ที่เขาหยิบยื่นให้

ซอนย่าคิดว่าโทรศัพท์ข้างหัวเตียงมาโทร. สั่งอาหารเข้าอย่างไม่อิดออด “โลโม่ ชัลตาได้ อฮี เด กาดิน่า เกาซาส์ แล้วก็สลัดปาปาอาลาฮวนโกน่าคะ” เธอสั่งผัดเนื้อวัวแบบเปรู ไก่ราดครีมวอลนัต มันฝรั่งบด และสลัดผักไข่ต้มราดด้วยซอสฮวนกาโย

“แล้วเครื่องดื่มล่ะครับ รับอะไรดี” พนักงานโรงแรมถามกลับมา

“ปิสโกสองที่ค่ะ” เธอหมายถึงเครื่องดื่มประจำชาติของเปรู

“ได้ครับ ไม่เกินสี่สิบห้าบาทที่พร้อมเสิร์ฟครับ”

“อ้อ...ขอไวน์ด้วยค่ะ” เธอระบุชื่อไวน์ยี่ห้อแพงที่สุดของโรงแรมนี้

ซอนย้าวางสาย ไม่จำเป็นต้องบอกเลขห้อง เพราะหมายเลขไปปรากฏบนเครื่องปลายทางอยู่แล้ว เธอหันกลับไปมองทางห้องน้ำราวกับต้องการจ้องให้ทะลุไปถึงคนด้านใน ริโก้เหมือนม้าพยศ ไม่มีผู้หญิงคนไหนปราบเขาได้ เขาเป็นลูกครึ่งสเปน-เปรูวัยสามสิบเก้า และเป็นผู้ชายที่ฮอตที่สุดใน ค.ศ. นี้ ด้วยคุณสมบัติเพียบพร้อมทั้งรูปร่างหน้าตา ฐานะ และชาติตระกูล เป็นทายาทลำดับหนึ่งของตระกูลโดมิงโกต่อจากบิดา ในบรรดาทายาทรุ่นหลานด้วยกัน เขามีภาษีมากที่สุดด้วยเป็นทายาทคนโต จบมหาวิทยาลัยชั้นนำในมาดริดและไปต่อปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา

เขาเจ้าชู้ หวังชีวิตโสดยิ่งกว่าอะไร และเรื่องบนเตียงไม่เป็นสองรองใคร สืดยกเขาให้เป็นแคชาโนวาตัวพ่อ คุณสมบัติขั้นนี้ สาวๆ ที่เคย

ขึ้นเตียงกับเขาเป็นคนให้ข่าวแกสี่อ ซอนยารู้ว่าไม่ไกลเกินจริง เขาทำให้เธอเร้าร้อนเมื่ออยู่ใกล้ รู้สึกไม่ต่างจากครูณีสาวแรกวันทุกราวที่ขึ้นเตียงด้วย เธอหลงเสน่ห์เขา และนับวันมีแต่จะคลั่งไคล้อยากเป็นเจ้าของเขา

เกรย์จับประตูห้องประชุมอย่างพยายามให้เงียบที่สุด เธอเดินตรงไปหาเพื่อนที่กำลังโบกมือเรียกหย็อยๆ

“ทำไมช้าจัง ฉันจ้องที่ให้เธอจนใครผ่านไปผ่านมาค่อนข้างจะตาลนอยู่แล้ว” รีเบคก่าบ่นกระปอดกระแปดทันทีที่เธอหลุดนั่ง

“นี่ก็รีบที่สุดแล้ว ถ้าคุณยายรู้ว่าฉันโดดงานจากไอคา มีหวังโดนแพ่งกบาลแหงๆ”

“หลานรักอย่างเธอนะเธอจะโดน อย่างดีก็แค่...ไอ้เกรย์หลานรักหลานทำดีแล้วลูก หนูใช้เวลาว่างได้คุ้มค่าเสียจริง การฟังบรรยายที่เต็มไปด้วยสาระเหมาะกับเด็กจีเนียสอย่างหนู” รีเบคก่าเลียนเสียงอิสซาเบล

เกรย์ตัวตาค้อนให้ “หยุดล้อเลียนฉันกับคุณยายแล้วฟังศาสตราจารย์ได้แล้ว” เกรย์กระซิบดูๆ หันไปมองเวทีเบื้องล่างเพื่อตัดบท

ศาสตราจารย์ดีแลนแห่งมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยแห่งชาติซานมาร์กอสที่เธอเรียนอยู่ให้มาบรรยายในหัวข้อ ‘ยาลบความทรงจำอันแสนเจ็บปวด’ เกรย์บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร ขึ้นชมเขานั่นแหละอยู่แล้ว เพราะอาของเพื่อนเก่ง ได้รับรางวัลโนเบลเมื่อสามปีก่อนด้วยอายุแค่สามสิบแปดปี แต่ขณะเดียวกันเธอก็ทั้งกลัวและคุ้นเคยกับเขาในเวลาเดียวกัน อะไรบางอย่างบอกว่าไว้วางใจเขาได้ แต่ทุกครั้งที่เข้าใกล้เขากลับให้ความรู้สึกแหยงๆ กลัวๆ อาจเพราะเขามักยิงคำถามแปลกๆ ที่ทำให้เธอตกที่นั่งลำบาก แล้วเสียงของดีแลนก็ดังผ่านลำโพงหยุดความคิดของเกรย์ไว้แค่นั้น

“ถ้าใครอยากลบความทรงจำ ผมหมายถึงความทรงจำอันเลวร้ายที่ตามหลอกหลอนหรือบั่นทอนชีวิตปกติสุขของคุณ ผมก็อยากบอกว่าตอนนี้เรามีข่าวดี ข่าวดีที่ว่านี้เกิดขึ้นเมื่อห้าปีก่อน แต่ที่มิวิจัยผมไม่ได้เปิดเผยเพราะอยู่ในช่วงทดลอง” ดีแลนกวาดตามองรอบห้องประชุม

กล่าวต่ออย่างซ้ำๆ ว่า “ย้อนกลับไปครั้งนั้น ทีมวิจัยผมค้นพบว่าความทรงจำของคนเราไม่ใช่สิ่งที่คงทนถาวร ตรงกันข้ามสามารถลบ เปลี่ยน หรือสร้างความทรงจำใหม่เข้าไปแทนได้ โดยมียาที่ช่วยให้สมองตัดการเชื่อมต่อกับความทรงจำเก่าๆ เหล่านั้น

“อาจฟังดูเหมือนหนังไซไฟที่พระเอกนางเอกลบความทรงจำเกี่ยวกับอีกฝ่ายได้ แต่เพื่อเถาะว่าเทคโนโลยีปัจจุบันทำให้เราขยับเข้าใกล้สิ่งนั้น คนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าคุณค่าความทรงจำเป็นสิ่งที่ไม่มีเสถียรสักทีเดียว ทุกครั้งที่เราดึงความทรงจำขึ้นมา มันจะถูกปรับแต่ง และรีเซ็ตให้แข็งแรงและชัดเจนขึ้นกว่าเดิม แล้วเก็บเข้าไปแทนที่ความทรงจำเดิม กระบวนการนี้เรียกว่ารีคอนโซลิเดชัน หรือการรวมกันอีกครั้ง ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก เพราะนักวิทยาศาสตร์จะอาศัยขั้นตอนนี้ในการเข้าไปแก้ไขความทรงจำของเรา จากการวิจัยเราค้นพบว่าความทรงจำเป็นเหมือนแก้วเวลาสร้างความทรงจำมันจะเปลี่ยนสถานะจากหลอมเหลวเป็นความทรงจำที่แข็งและเก็บไว้ เมื่อมันถูกเรียกขึ้นมา มันจะอ่อนตัวอีกครั้ง และนั่นเป็นจังหวะที่ทำให้เราเปลี่ยนมันได้ก่อนที่มันจะแข็งตัวและเก็บไว้อีกรอบ

“กฎของเคอิกการยับยั้งสารเคมีนอร์เอพิเนฟรินที่ร่างกายเราหลัง จะช่วยลดการเชื่อมต่อระหว่างความทรงจำกับความเจ็บปวดเหล่านั้น ถ้ามองว่าสารนอร์เอพิเนฟรินคืออะไร สารเคมีตัวนี้ร่างกายจะหลั่งออกมาเมื่อเราเจ็บปวด ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ ความเครียด หรืออะไรก็แล้วแต่ที่เราไม่ปรารถนา ส่งผลให้หัวใจเต้นเร็ว เหงื่อออกตามฝ่ามือหรือร่างกาย

“ถ้าเรายับยั้งสารเคมีตัวนี้ได้ในขณะที่นึกถึงความทรงจำที่เลวร้ายเหล่านั้น เราก็จะทำลายการเชื่อมต่อความทรงจำเหล่านั้นกับความรู้สึกเจ็บปวดได้ และเป็นที่น่ายินดียิ่งกว่านั้นคือ เมื่อห้าปีก่อนเราไม่เพียงแต่คิดค้นยาที่ยับยั้งสารเคมีนอร์เอพิเนฟรินได้สำเร็จเท่านั้น แต่ยังค้นพบเทคโนโลยีบางอย่าง หรือจะเรียกว่านวัตกรรมก็ได้ ที่หากทำงานควบคู่กับยาตัวนี้จะช่วยลดความทรงจำที่เลวร้ายเหล่านั้นออกไปได้ ถ้ามองว่าสามารถลบได้ถาวรไหม ผมตอบได้ว่าอยู่ในระดับที่น่าพอใจ เราอยู่ระหว่างการติดตามผลการทดลอง ซึ่งบางทีอาจจะต้องติดตามกันไป

ตลอดชีวิต แต่นั่นจะเป็นมรดกทางด้านองค์ความรู้ หรือโนฮาวที่นักวิทยาศาสตร์รุ่นผมจะทิ้งไว้ให้อนุชนรุ่นหลัง”

“ชุดนี้เป็นไงบ้างคะ”

ริโก้วางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะ เงยหน้ามองซอนย่าในชุดเดรสแฟนตาซี ยาวกรอมเท้า มีดอกกุหลาบสีชมพูปักทั่วชุด

งานเดินแบบเทศกาลเปรูเวียนคาร์นิวัลที่เขาตั้งใจบินมาร่วมจะเริ่มต้นขึ้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า ยังมีเวลาเดินเล่น เขาอยากสำรวจรอบๆ ที่พักเพื่อย่อยอาหาร แต่ซอนย่าสวมชุดที่เหมือนจะเดินแบบเสียเอง เขาไม่มั่นใจว่าเธอจะเดินรอบโอเอซิสได้โดยไม่สะดุดชายกระโปรงล้มไปเสียก่อน

“ผมบอกคุณหรือยังว่าเราจะไปเดินเล่น”

“บอกแล้ว ทำไมหรือคะ”

“ผมว่าชุดนี้ไม่เหมาะกับการเดินเล่น แต่เหมาะกับการเดินแบบ หรือไม่ก็ถ่ายแบบเองมากกว่า” ริโก้ติงตรงๆ

ซอนย่าตวัดตาค้อน “ไม่เห็นเป็นไรถ้านักข่าวจะโฟกัสมาที่ฉัน แทนที่จะเป็นนางแบบพวกนั้น ในเมื่อฉันสวยและหุ่นดีออกอย่างนี้ แล้วดูก่อน ฉันมากับหนุ่มฮอตที่สุดในยุคนี้เสียวนะคะ ฉะนั้นฉันควรสวมชุดสวยๆ ไว้ เวลาสื่อเอาภาพขึ้นปกนิตยสาร คุณจะได้ไม่ขายหน้า ฉันพูดถูกไหม”

“ไม่” ริโก้ส่ายหน้าโดยไม่เสียเวลาคิด

ซอนย่าไม่ยอมแพ้ “แต่เรามาดูการเดินแบบ ไม่ใช่มาเล่นสกีหรือแซนด์บอร์ดดิ้ง เพราะฉะนั้นไม่มีเหตุผลที่ฉันจะไม่สวมพลอราเดรสชุดนี้ที่สำคัญเข้ากับธีมงาน” เมืองฮัวกากิน่าอยู่ในแคว้นไคคา ทางชายฝั่งทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเปรู ลักษณะเด่นคือทะเลทรายขาวละเอียด มีโอเอซิสอยู่กลางเมือง แวดล้อมด้วยหมู่บ้าน รีสอร์ต และร้านอาหาร กิจกรรมการเล่นสกีและแซนด์บอร์ดดิ้งหรือกระดานเลื่อนทรายเป็นกิจกรรมยอดฮิตของที่นี่

“ยิ่งด้วยเหตุผลนั้น คุณยังไม่ควรสวมชุดนี้” ริโก้ได้

“นี่งานของซานได้นะคะ ไม่ใช่โดมิงโกสักหน่อย ฉันจะดึงความสนใจจากสื่ออื่นๆ หน่อยๆ จะเป็นไรไป”

ริโก้ส่ายหน้า บิดชี้แจงพลางขยับลูก ตั้งใจเดินกลับเข้าไปในห้อง “เอาเถอะ แล้วแต่คุณ ผมอยากเดินย่อยอาหารแล้ว ขอตัวเข้าห้องน้ำสักครู่ คุณก็ควรเตรียมตัวได้แล้ว”

“เดี๋ยวลี” ซอนย่าตามไปกระตุกชายเสื้อเขา “เวายังคุยกันไม่จบ”

ริโก้หมุนตัวมาเผชิญหน้า “ว่าไปพูนหัว”

ซอนย่าชะงัก สบตาสีฮาเซลที่กำลังจ้องมองมา รู้สึกสะทิ้นอาย นัยน์ตาคู่นั้นวาบวาม หวานละมุนแปลกๆ ดูลึกลับยากจะหยั่งถึง “เขานี้คุณหล่อจัง ปกติใส่สูทผูกไท นุ่งกางเกงสแล็ก เขานี้เข็ดเย็น ใจละลายไปเลย”

ริโก้เลิกคิ้ว “ชมซะขนาดนี้ อยากได้อะไรบอกมาเลย บ้าน เงิน รถ หรืออะไร บอกมา เดียวจะให้เลขาฯ จัดให้”

ซอนย่าตวัดตาค้อน “นั่นนะได้จากคุณหมดแล้ว แล้วฉันก็ไม่ได้หิวเงินขนาดนั้นด้วย แค่อยากบอกความจริง” ซอนย่ายื่นมือไปไล่ปลายคางเขา “ไม่แปลกใจว่าทำไมสาวๆ ถึงหลงเสน่ห์คุณ แค่ว่าสบตาก็พร้อมจะขึ้นเตียงราวกับภูมณฑลสะกด”

“รวมถึงคุณด้วยหรือเปล่า” ริโก้กระเช้า

ซอนย่าหุบยิ้ม “คุณนี่ชอบกวนน้ำให้ขุนชะเรื้อย ไปๆ หมดอารมณ์สวิตแล้ว”

ริโก้หัวเราะแล้วเดินเข้าห้องน้ำ

ซอนย่ามองตามด้วยแววตาฉายรอยรัก เธอรู้จักเขาในงานเดินแบบการกุศล เจอกันครั้งแรกก็หลงละเมอตามขึ้นเตียง ได้ยินชื่อเสียงเขามานาน พอได้ลองถึงรู้ว่าที่ลือๆ กันไม่เกินความจริง ถึงแม้ริโก้จะมีแต่ตัวเธอก็เชื่อว่าจะมีสาวๆ อยากคบเป็นแฟน เหมือนเธอที่ติดใจจนความสัมพันธ์ยืนยาวมาถึงสองปี ทั้งที่ตอนแรกกะแค่บรรลุนิเวศน์ประสงค์แล้วชิงห่าง ไม่ใช่เพราะเขาเปย์ไม่อั้น แต่เพราะเสน่ห์ทางเพศล้วนๆ ที่มีเธออยู่

หมัด ซอนยำนึกพลางเติมเครื่องสำอาง คิ้วแว่นตากันแดด หมวกปีกกว้าง ตามด้วยรองเท้าส้นเข็ม

ริโก้ออกจากห้องน้ำในอีกสิบนาทีต่อมาก็เบิกตาโต “อย่าบอกนะว่าจะสวมรองเท้าคู่นั้น”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์”

“เชื่อคุณเลย ยกให้เป็นสาวมั่นแห่งปีไปเลย”

“คุณเคยเห็นแล้ว ฉันสวมส้นเข็มถ่ายแบบวิมหาดบ่อไป อย่างชิลชิลด้วย”

“แถมทุกครั้งที่ยั่วทะเลด้วย”

“ถูกต้อง” เธอไหวไหล่ “ช่วยไม่ได้ ก็คุณอยากสูงทำไมละ ขนาดว่าฉันสูงที่สุดในบรรดานางแบบด้วยกันแล้วยังสูงแค่คุณ คุณนะ ทั้งสูงทั้งหล่อปานเทพบุตร น่าแปลกใจว่าทำไมโดมิงโกไม่ปล่อยทายาทตัวแฉออกมาถ่ายแบบเสียเอง รับรองสาว ๆ ติดตรึม ชีคร้านไม่ต้องจ่ายเงินทำแผนโปรโมตทางการตลาดก็ขายดีเป็นเทน้ำเทท่า”

“ก็เพราะโดมิงโกมีวิสัยทัศน์ อยากเก็บคนเก่งไว้บริหารงานมากกว่าไง”

“ซีโอ ฉันว่าเพราะโดมิงโกกลัวคุณจะฟาดนางแบบหมดสังกัดมากกว่า”

ริโก้หัวเราะ “คุณนี่ร้ายจริง”

“ยอมรับชะเถอะ คุณนะเจ้าผู้ตัวพ่อ”

“เจ้าผู้คืออะไร ไหนนิยามมาซี”

“ฟาดเรียบทุกรายที่สวย”

“ผิดไปละ เพราะต่อให้สวยหยาดเยิ้ม งามหยาดฟ้ามาจากไหน ถ้าลงว่าเป็นเด็กในสังกัด ผมไม่ยุ่งเด็ดขาด”

“จะบอกว่าที่มีข่าวคืออยู่กับนางแบบเด็กๆ พวกนั้น เพราะแม่เจ้าประคุณเล็กเป็นนางแบบในสังกัดของคุณ ก่อนที่คุณจะพาขึ้นเตียงอย่างงั้นลิ”

“ถูกแฉ เลิกสัญญา ก่อนพาขึ้นเตียงทุกราย”

“คุณยื่นข้อเสนอเรื่องขึ้นเตียง ตามด้วยสาว ๆ พวกนั้นวิ่งโร่เซ็น ยกเลิกสัญญาแทบไม่ทัน และคุณก็จ่ายค่าปรับให้ชัมัย”

“เกลียดคนรู้ทัน” ริโก้บิบบิ ไม่จริงจังนัก

“เห็นมัยละ คุณน่าจะร้ายกาจ เจ้าชู้ แคชาโนวาเรียกพ่อ”

“ก็ถ้าฝ่ายหญิงไม่โอเค ถ้ามั่นใจผมจะทำอะไร จะไปเคี้ยวเซ็ก หรือใช้กำลังบังคับก็หาไม่ เรียกว่าวิน-วินด้วยกันทั้งสองฝ่าย”

“ແങລະ แคเอาหน้าหล่อ ๆ ไปเสนอ สาว ๆ ก็อ่อนระทวยแล้ว”

“คุณน่ารักก็จริงนี่ พูดตรงถูกใจผม เพราะฉะนั้นจะว่าผมเจ้าชู้ได้ไง ในเมื่อฝ่ายหญิงมีใจให้”

“ฟาดเรียบทุกราย แบบนี้เขาเรียกว่าแคชาโนวาตัวพ่ออะ”

“ก็ถ้าผมเลวร้ายขนาดนั้น ถ้ามั่นใจจะทนคบผมทำไม”

“ก็คุณมันแบดบอยตัวพ่อ แต่บ๊วกถึงใจใจ ถ้าคุณไก่อ่อนปวกเปี้ยก เป็นมะเขือเผาะ ฉันก็คงโบกมือลาตั้งแต่คืนแรกที่กินดับคุณแล้ว”

ริโก้ทำหน้ากึ่ง ๆ สยอง “ผมไม่มั่นใจว่าจะระหว่างเราใครจะร้ายและ น่ากลัวกว่ากัน”

ซอนย่าหัวเราะ คิ้วแชนเขาหมับแล้วพาเดินออกจากห้องพัก “น่ากลัวพอ ๆ กันว่าไหม ฉันพูดเล่น ไม่ต้องทำหน้าสยองขนาดนั้นหรอก ได้ข่าวว่าโดมิงโกจะเปิดรับนางแบบลวดใหม่หรือคะ” ซอนย่าเปลี่ยนเรื่อง

“ครับ” ริโก้เดินเคียงคู่ซอนย่าไปตามทางเดินที่ปูด้วยอิฐตัวหนอน “ผมอยากได้นางแบบรุ่นใหม่ มีโพเจกต์ใหญ่รออยู่”

“จบมหา'ลัยหมาด ๆ เลยเป็นไง”

“ได้แบบนั้นก็ดี” ริโก้รับสมอ้างทั้งที่แผนการตลาดของเขาตรงกันข้ามกับที่เธอเสนอ

“จะได้เฮอะ ๆ สด ๆ ซิง ๆ ด้วยไซ้ใหม่ละ”

“วกกลับมากันได้ ถ้ายังพูดเรื่องได้สะตืออีก สัญญาเลยว่าผมจะเปลี่ยนใจกลับไปเตียงแทนที่จะไปดูงานเดินแบบ” ริโก้ขู่แกมหยอก

“เอ...น่าสนข้อเสนอนี้”

ริโก้จ้องสาวเซ็กซี่ข้างกาย “คุณนี่ จริง ๆ เลย”

ซอนย่าหัวเราะ “พูดเล่นหรือคะ ว่าแต่เมื่อไหร่จะยอมรับฉันเข้าสังกัดสักที”

“ถ้าคุณพร้อมจะเลิกความสัมพันธ์กับผม ย้ายเข้าสังกัดผมได้เลย”

ซอนย่าค่อนข้างปะหลับปะหล็อก “ฝันไปเถอะ เรื่องอะไรจะเลิกทราบได้ที่คุณไม่บอกเลิกก่อน เราก็จะคบกันไปอย่างนี้จนกว่าใครจะเจอคนอื่นที่ถูกต้องกว่า” ริโก้ไม่เคยบอกเลิกใครก่อนถ้าฝ่ายหญิงไม่ทำผิดกติกา เงื่อนไขเขามีข้อเดียว ไม่จำกัดเสรีภาพระหว่างกัน จะคบซ้อนหรือหลับนอนกับใครก็ได้ แต่เมื่อไรที่เขารู้เขาก็เลิกเปย์ แต่ถ้ายังพอใจก็กลับมาหลับนอนกันได้ ทว่าไม่มีการเปย์อีก

ทั้งคู่เดินทางถึงโอเอซิสหรือทะเลสาบน้ำจืด ซึ่งบัดนี้ว่างเปล่าจากกิจกรรมกลางแจ้ง ต่างจากทุกวันที่มีนักท่องเที่ยวนอนอาบแดด นั่งเรือหรือพายเรือ ด้วยว่าเจ้าของโรงแรมเตรียมพื้นที่สำหรับการเดินแบบไว้

จอห์น เจ้าของโรงแรมและเจ้าของงานเดินแบบผกศัรชะทักทายทันทีที่เห็นเธอมาเห็นเขา พลอยทำให้นักข่าวที่ห้อมล้อมสัมภาษณ์อยู่เหลียวมองตามแล้ววิ่งกรูมาที่ริโก้

“ขอสัมภาษณ์คุณริโก้หน่อยค่ะ เรื่องการเปลี่ยนชื่อโอของบริษัท” ลำเียงคนพูดบอกว่าเป็นเจ้าของภาษา หรืออีกนัยหนึ่งเป็นนักข่าวที่ถูกส่งตัวมาจากสำนักข่าวสเปน

“อะไรนะครับ”

“มีข่าวว่าโดมิงโกกำลังจะผลัดใบ”

“คุณพูดเรื่องอะไร ผมไม่เข้าใจ”

ซอนย่าหันไปทางนักข่าวอย่างเข้าใจความรู้สึกของริโก้ที่ถูกคุกคามความเป็นส่วนตัว น้อยครั้งมากที่เขาจะยอมให้สื่อสัมภาษณ์ถ้าไม่ได้อยู่ในงานแถลง “เอางี้ดีไหมคะพี่ๆ น้องๆ สื่อมวลชน มาสัมภาษณ์ดิฉันแทน ทุกท่านโดยเฉพาะนักข่าวสเปนคงทราบกันดีว่าดิฉันเป็นใครและเป็นอะไรกับริโก้” หยอ ดตบท้ายเพื่อเรียกความสนใจ

เจอลูกล่อลูกชนของซอนย่าเข้า นักข่าวก็ละล้าละลังวาระหว่างข่าวบันเทิงซึ่งเป็นชีวิตส่วนตัวของริโก้ กับข่าวธุรกิจที่จะส่งผลกระทบต่อ

เศรษฐกิจของประเทศ ชาวไหนจะเรียกกระแสได้มากกว่ากัน

จอห์นเห็นว่าเป็นจังหวะเหมาะเลยชวนเพื่อนพาไปยังห้องวีไอพี ภายในภัตตาคารเพื่อเลี้ยงสายตาของนักข่าว

“ถูกล่อลวงจนไม่เปลี่ยนจริงๆ” จอห์นเอ่ยชมเมื่อประตูห้องวีไอพี ปิดลง พนักงานเสิร์ฟเดินมารินแชมเปญให้พวกเขา

“ต้องขอบคุณซอนย่า เธอฉลาดเสมอ”

จอห์นหัวเราะ “ไม่มั่นใจว่านายขอบคุณเธอเร็วไปไหม รู้ไหม การที่นายไฟเขียวให้เธอแสดงความเป็นเจ้าของต่อหน้าสื่อ ความหมายโดยนัยคือยอมรับกลายเป็นอะไรกับเธอ”

“ถ้าฉันจะถูกผู้หญิงจับง่าย ๆ แค่ว่าคำให้สัมภาษณ์ไม่กี่คำของพวกผู้หญิง ฉันก็คงถูกจับแต่งงานไม่รู้กี่ครั้งแล้ว”

“อย่าชะล่าใจไป สักวันพลาดให้ผู้หญิงจับได้ นายจะยืมไม่ออก”

“เอาน่า ฉันไวใจซอนย่า รู้ว่าเธอมีลิมิตแค่ไหนในการพูด”

“ดูนายจะเปิดใจรับเธอมากขึ้น” จอห์นตั้งข้อสังเกต พวกเขาเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยกันที่มาดริท ริโก้ไปต่อปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ ส่วนเขาเบนเข็มมาเปิดโรงแรมที่ไคคา

“คบกันมาสองปี ถ้าไม่เข้าใจกันเลยจะแปลกไปไหม”

“แล้วก็จะกลายเป็นความเคยชิน ตามมาด้วยความผูกพัน”

ริโก้ไหวไหวอย่างไม่ใส่ใจนัก มองตรงไปยังซอนย่าที่กำลังถูกกองทัพนักข่าวห้อมล้อม เขาไม่เข้าใจคำถามนักข่าว ผลัดใบอะไร เปลี่ยนชื่ออะไรกัน เขาพยายามขบคิดอย่างหนัก

เขารู้จักกับซอนย่าเมื่อสองปีก่อนในงานเดินแบบ ตอนนั้นเธออายุยี่สิบสี่ปี เพิ่งจบมหาวิทยาลัยจากต่างประเทศมาดๆ เข้าสู่โลกมาายาด้วยการเป็นนางแบบโฆษณา เขาถูกใจความสวยและรูปร่างของเธอจึงชวนเธอไปดื่มต่อ จากนั้นลงเอยที่เตียง แรกๆ คิดว่าความสัมพันธ์ไม่ยั่งยืนยาว แต่แปลก กลับยืนยาวกว่าทุกราย ไม่รู้ว่าใช้คำว่าเลี้ยงดูได้ไหม เพราะซอนย่ามีรายรับจากงานตัวเองเป็นลำเป็นสัน แต่เขาก็ให้เลขบัญชีธนาคารให้ทุกเดือน เขาซื้อบ้านซื้อรถให้เธอ และถ้าขาดเหลืออะไร

แจ้งเลขาฯ ได้ตลอดเวลา

แล้วความคิดเขาก็สะดุดลงแค่นั้นเมื่อสาวสวยในชุดยูนิฟอร์มของ
โรงแรมเดินเข้ามา เธอกระซิบอะไรบางอย่างกับจอห์นแล้วเดินจากไป

“มีอะไรหรือ” ริโก้ถามขึ้น

“เมื่อวานมีสาวสวยเข้ามาพักที่โรงแรม เสียหายเธอเช็กเอาท์ไป
แล้ว ไม่งั้นจะเชิญมาให้นายรู้จัก เพื่อจะเป็นนางแบบของนายได้” จอห์น
ตอบ แววตาซ่อนนัยมิดชิด

“ใคร”

“ไม่รู้ ให้โรงแรมช่วยเช็ก ปรากฏว่าเช็กอินในนามบริษัทซานโต้”

“หรือจะเป็นพนักงานซานโต้”

“ไม่รู้วะ” จอห์นตอบ

“ถ้าเป็นคนของซานโต้ ไม่มีทางจะมาเป็นนางแบบของฉัน”

“เออ...ลืมไป บริษัทคู่แข่งนายนี้หว่า อุตสาหกรรมสละทั้งเวลาและ
เงินทองเพื่องานนี้โดยเฉพาะ”

“เป็นทางเดียวที่จะได้รู้ความก้าวหน้าของงานดีไซน์เขา ช่วงหลัง
ซานโต้เจียบๆ ฉันอยากรู้ว่าทางนั้นชุมทำอะไรอยู่”

“เลยกะจะใช้งานนี้เพื่อสืบหาข่าวว่าฉันเถอะ แต่โทษที่เพื่อน นาย
ล้วงความลับจากใครไม่ได้เลย เพราะคนที่มางานมีแต่ระดับล่าง ฉันทำ
หนังสือเชิญไปแล้ว ระดับวีไอพีไม่มีใครมาเลย คงเพราะโรงแรมฉัน
กระโจนเกินไปสำหรับคนระดับนั้น”

“คิดมากน่า งานนี้ไม่เปล่าประโยชน์สักทีเดียวหรอก อย่างน้อย
นักข่าวเปรูและสเปนก็ยกโขยงกันมา โรงแรมนายได้รับการโปรโมต ส่วน
ฉันก็ได้เห็นไอเดียของซานโต้”

จอห์นทำท่าจะพูด แต่เสียงโทรศัพท์ของเพื่อนดังขึ้น

ริโก้กดรับสาย “ว่าไงอเล็กซ์”

“เมื่อวานพยายามติดต่อบอส แต่ติดต่อไม่ได้เลย”

“คงอยู่ในที่อับสัญญาณ มีอะไรหรือ”

“มีข่าวลือแพร่สะพัดว่าคุณท่านจะเปลี่ยนซีอีโอ”

“คุณท่าน? คุณย่าน่ะหรือ”

“ใช่ค่ะ”

“เกิดอะไรขึ้น”

“ไม่ทราบค่ะ มีข่าวลือมาสองสามวันแล้ว แต่คิดว่าไม่จริงเลยไม่ได้
แจ้ง แต่ล่าสุดมีข่าวว่าคุณท่านให้เลขาฯ ลงนัดพบท่านซีอีโอวันพรุ่งนี้ เลย
คิดว่าน่าจะมีมูล ถ้าจะให้ดี บอสเสร็จธุระทางนั้นแล้วรีบกลับดีกว่าค่ะ
ช่วงนี้ฝุ่นตลบ ไม่ควรอยู่ห่างบริษัท”

“เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณมากอเล็กซ์”

จอห์นถามขึ้นเมื่อเพื่อนวางสาย “มีอะไรหรือ”

“มีข่าวว่าคุณย่าจะเปลี่ยนตำแหน่งประธานกรรมการบริหาร”

“หมายถึงคุณย่านายจะปลดพอนายหรือ?”

“ทำนองนั้น”

“เพราะอะไร”

“ไม่รู้ค่ะ”

“แล้วจะให้ใครขึ้นแทน”

“ไม่รู้”

“หรือว่านักข่าวรู้เรื่องนี้ เลยแหกกันมาจะทำข่าวนี้”

“หนูเกรย์ฟังที่ผมบรรยายแล้วคิดยังไง” ดีแลนพูดขึ้นขณะ
เดินเคียงคู่รีเบคก้ากับเกรย์ออกจากมหาวิทยาลัย จุดหมายคือร้านกาแฟ
ที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่บล็อก ตลอดทางดีแลนเฝ้าสังเกตเกรย์เงียบๆ

“น่าคิดนะค่ะ ถ้าลบความเจ็บปวดได้ มนุษย์เราจะเป็นอย่างไร
จะมีบทเรียนให้เราเรียนรู้ไหม หรือความสุขคือคำตอบสำหรับทุกสิ่ง”

“ก็ถ้าความทรงจำนั้นเจ็บปวดเสียจนคนคนหนึ่งไม่อาจใช้ชีวิตต่อ
ไปได้ หนูเกรย์คิดยังไง” ดีแลนถามต่อ เขารู้สึกถูกชะตาและสนุกทุกครั้ง
ที่ได้ลับฝีปากกับว่าที่บัณฑิตที่ฉลาดเป็นกรดคนนี้

“ชีวิตจะสมบูรณ์ได้ควรต้องมีบทเรียนทั้งสุขและทุกข์หรือเปล่าค่ะ
แต่ถ้าบทเรียนนั้นเจ็บปวดเสียจนใช้ชีวิตต่อไปไม่ได้ เวลาจะเป็นคำตอบ

สำหรับทุกอย่าง”

“ถ้าเวลาช่วยเยียวยาบาดแผลได้ ฉันหนูก็ว่ายาไม่จำเป็น”

“สำหรับคนอื่น ดิฉันคงไม่อาจตอบแทนได้ เพราะชีวิตจำกัดความ
อดทนของแต่ละคนไม่เท่ากัน”

“แล้วถ้าเป็นหนูละ ถ้าหนูเจ็บปวดสุดๆ ลึกเรื่อง หนูคิดว่าจะ
จัดการกับมันยังไง”

เกรย์ขยับตัวอย่างอึดอัด ดีแลนมักมีคำถามชวนให้อึดอัดและไม่
สบายใจอย่างนี้เสมอ แต่รีเบคก้ามักดึงเธอเข้าไปเกี่ยวข้องอยู่ร่ำไป

“สำหรับดิฉัน อยากเก็บความทรงจำนั้นไว้ ถึงจะเจ็บปวดอย่างไร
ก็อยากเก็บมันไว้เพื่อเป็นเครื่องสอนใจไม่ให้ทำผิดซ้ำซาก”

“จริงหรือ หนูอยากเก็บไว้จริงๆ หรือ”

เกรย์ชะงักเมื่อถูกถามย้ำ ดีแลนชักรวกกับรู้อะไรบางอย่างอยู่ลึกๆ
แต่เธอก็ยืนยันคำตอบเดิม “ค่ะ”

รีเบคก้าตื้อนื้ออย่างถูกใจ “ต้องอย่างนี้สิถึงจะสมกับเป็นเกรย์ สาว
น้อยที่มีความคิดแปลกแหวกแนวกว่าคนอื่นๆ แล้วตอนนี้ยาตัวนี้พัฒนา
ไปถึงไหนแล้วคะ” หันไปถามประโยคหลังกับคนเป็นอา

“อา กำลังติดตามผลอยู่ การทดลองทางวิทยาศาสตร์ไม่ได้ให้ผล
ง่ายๆ หรอกนะ ต้องใช้เวลา บางทีอาจจะใช้เวลาทั้งชีวิตก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ
ว่าคำตอบจะนำพาใจใหม่” ตอบพลางเหลือบมองสาวน้อยที่เดินอยู่ข้างๆ

เกรย์อายุสี่สิบปี ฉลาดเฉลียว ใจคิวงสูง ถ้าไม่ตกอยู่ในสถานการณ์
คับขันเมื่อสามปีก่อน เธอคงจบมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ตั้งแต่ปีที่แล้ว
แต่ด้วยความจำเป็นบางอย่างทำให้เธอต้องย้ายมาเริ่มต้นเรียนใหม่ที่
มหาวิทยาลัยแห่งชาติซานมาร์กอส ทว่าก็เรียนจบภายในเวลาสามปีครึ่ง

เกรย์เป็นลูกสาวไทย-เปรู-สเปน ผิวดำพรุนขาวผ่องอย่างสาวยุโรป
สวยคมและลึกลับอย่างสาวอเมริกาใต้ ทว่ากิริยานุ่มนวลชวนจับตามอง
อย่างสาวตะวันตก เธอมีความสามารถพิเศษด้านการออกแบบ แต่กลับ
เลือกเรียนด้านบริหารธุรกิจ วางตัวธรรมดาๆ เหมือนวัยรุ่นทั่วไป จึงไม่มี
ใครรู้ว่าเป็นหลานสาวของมหาเศรษฐีลำดับต้นๆ ของยุโรป

เป็นความฉลาดของอิสซาเบลที่ต้องการให้หลานสาวใช้ชีวิตสงบสุข ไม่ตกเป็นเป้าสายตาหรือโดนเพ่งเล็งจากสื่อตั้งแต่เยาว์วัย เลยให้เกรย์เปลี่ยนไปใช้นามสกุลของลูกเขยชาวไทย จึงไม่มีใครรู้เลยว่าเธอคือทายาทเพียงคนเดียวของตระกูลซานโต้

รีเบคก้าถองเพื่อน “เกรย์ อาถามนะ”

เกรย์สะดุ้ง “คะ?”

“แน่ะ ใจลอยไปถึงไหน”

เกรย์อุบิบบนหน้าหันไปทางดีแลน “ศาสตราจารย์ถามอะไรคะ”

“อาถามว่าไม่เจอกันหลายเดือน สบายดีไหม เจ็บป่วยอะไรบ้างหรือเปล่า”

“คะ?” คราวนี้ทำหน้าเหลอหลาจริงจัง

“อาหมายถึงผลตรวจสุขภาพ”

“อ้อคะ โอเคคะ ทุกอย่างปกติดี”

“เยี่ยม ถ้ามีอะไรผิดปกติรีบแจ้งอานะ”

รีเบคก้าหัวเราะคิก “อาตลกแล้ว ไม่สบายต้องหาหมอสิ จะให้นักประสาทวิทยาทำไม”

เพื่อนมองเป็นเรื่องขำขัน แต่เธอกลับรู้สึกแปลกๆ แถมลังเลสงสัย บอกเธอว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ แต่จะเป็นอะไรเธอยังตอบแน่ชัดไม่ได้ แล้วพยายามทบทวนว่าวันนี้มีอะไรแปลกๆ ที่แปลกกว่าทุกครั้งคือเขาจ้องมองเธอบ่อยครั้งโดยคิดว่าเธอไม่เห็น

เกรย์รู้จักดีแลนผ่านทางรีเบคก้า เพื่อนลากเธอไปฟังเขาพูดเรื่องยาลบความทรงจำครั้งแรกเมื่อสองปีก่อน จากนั้นทุกครั้งที่เขาเดินทางมาปฏิริเบคก้าเป็นต้องลากเธอไปเจอเขา

“หนูเกรย์คิดหรือยัง จบมหา’ลัยแล้วจะต่อโทเลย หรือจะช่วยงานบริษัทคุณยาย” ดีแลนถามขึ้นหลังพนักงานมารับออร์เดอร์เรียบร้อยแล้ว

“ยังไม่ได้ข้อสรุปค่ะ คุณแม่คุณยายอยากให้ช่วยงานบริษัทสักระยะก่อนไปเรียนต่อ เพราะกว่าจะเปิดเรียนก็หลังซัมเมอร์ปีหน้า”

“แปลว่าช่วงนี้ซานโต้จะมีโพรเจกต์ใหม่?”

“ไม่เชิงค่ะ”

ดีแลนถามต่อ “ถ้าเรียนต่อ จะเรียนที่ไหน”

“ยังตัดสินใจไม่ได้ค่ะ เล้งๆ ไว้หลายที่เหมือนกัน”

“ไม่สนใจจอร์จทาวน์หรือ เบคก้าจะได้มีเพื่อน”

“นั่นสิ สนใจมั๊ย” รีเบคก้าสนับสนุน

“เธอตัดสินใจแน่แล้วหรือว่าจะเรียนที่นั่น” เกรย์ถามเพื่อน

“ใช่ อาบอกว่าที่นั่นดีที่สุดแล้วสำหรับเรา โอเค สายบริหารธุรกิจอาจจะสู้เอ็มไอทีหรือฮาร์วาร์ดไม่ได้ แต่ที่จอร์จทาวน์เราจะได้สังคมที่ไม่เหมือนที่เอ็มไอทีหรือฮาร์วาร์ด”

เกรย์พยักหน้า ที่มหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์มีแต่ลูกคนรวย ราชินิกุล จากราชวงศ์ต่างๆ ในยุโรป ตลอดจนทายาทตระกูลเก่าแก่มากมายจากทั่วโลกที่พ่อแม่นิยมส่งลูกหลานไปเรียน ฉะนั้นได้สังคมที่พิเศษแตกต่างออกไปแน่นอน และแน่นอนอีกเหมือนกันว่าค่าเล่าเรียนแพงหูฉี่ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาสำหรับครอบครัวของรีเบคก้าหรือเธอ

“ไปจอร์จทาวน์กับฉันนะ นะๆ” รีเบคก้าเขย่าแขนเพื่อน

“ขอเวลาปรึกษาคุณแม่กับคุณยายก่อนนะ”

“เอ่อ ลืมไป พงษ์นี้เธอจะกลับมาดริตแล้วใช่ไหม”

เกรย์พยักหน้า “เจอกันอีกครั้งวันรับปริญญา ช่วงนี้ฉันต้องกลับไปช่วยงานบริษัท แต่จะโทร. หาถ้ามีอะไรคืบหน้า”

“ถ้าเธอต้องบินกลับมาดริตพงษ์นี้ ฉันคืนนี้เราไปท่องราตรีเพื่อสังสรรค์ไหม ไปไหมคะอา”

“หนูเกรย์จะเดินทางอยู่แล้ว เทียวกลางคืนจะดีหรือ” ดีแลนกังวล

“ไม่เป็นไรค่ะ ถ้าสักทุ่มสองทุ่มยังโอเค อีกอย่างไฟลต์บินเกือบสามทุ่ม ค่อยไปหลับเอาแรงบนเครื่องก็ได้ค่ะ”

“ความจริงเรามีธุระต้องไปทำที่มาดริตอยู่เหมือนกัน กำลังคิดว่าจะบินไปพร้อมหนูเกรย์คืนพงษ์นี้เลยดีไหม”

“ดีเลยคะ เกรย์จะได้มีเพื่อน” รีเบคก้ารีบสนับสนุน

2

บริษัทโดมิงโก กรุงมาดริด สเปน

หลังเสียงประตูปิด คำพูดของโลเปซ หญิงม่ายวัยแปดสิบแปด
ผู้เป็นมารดา ประธาน และผู้ก่อตั้งโดมิงโกยังก้องอยู่ในหัวเขา แล้ว
บทสนทนาเมื่อครู่ก็ย้อนมาในความทรงจำของโคเซอีก

...

‘ยกตำแหน่งประธานกรรมการบริหารให้รีดซะ’

‘อะไรนะครับ’ ตอนนั้นโคเซจำได้ว่าเขาแทบช็อก

‘ลูกได้ยินแล้ว แม่บอกว่าให้ยกตำแหน่งซีอีโอให้รีดัก ส่วนลูกก็ขึ้น
มาเป็นประธานบริษัทแทนแม่’

ตำแหน่งห่วยๆ อย่างประธานบริษัทนะหรือ ‘แม่พูดตลกอะไร’

โลเปซปริ่มาหาเขา ทำเดินกระฉับกระเฉงราวอายุสักห้าสิบ
‘ไม่บอกว่าเฉียดเก้าสิบ ‘ไม่ได้ตลก แต่แม่พูดจริง’

‘เพราะอะไร’ เขาถามเสียงแหบโหย เพราะรู้กันว่าตำแหน่ง
ประธานกรรมการบริษัทของมารดาเป็นตำแหน่งลอยๆ ไม่มีอำนาจ
จะเข้าบริษัทต่อเมื่อมีการประชุมคณะกรรมการ ซึ่งไม่บ่อยนัก

‘แม่อยากพัก ถึงเวลาแล้วที่แม่จะวางมือ’

‘แม่อยากพักก็พักไปสิ อยากวางมือก็วางไป จะมาลากผมเข้าไป
เกี่ยวข้องด้วยทำไม’

‘ก็ถ้าลูกไม่ขึ้นมาแทนแม่ รีดจะมีโอกาสโตมัย’ กระแทกเสียงกลับ
‘ที่แท้อยากโพรมิตหลานรักเสียจนอดใจรอให้ผมเกษียณก่อน
ไม่ไหว ต้องรีบทิ้งให้พ้นทาง’ โคเซบดกรามแน่น
‘ขงเหี้ยอะไรกัน มองโลกแง่ร้ายเสียจริง แกจะขึ้นมาเป็นประธาน
บริษัทแทนแม่นะ’

แต่ะหลานรักที่ไรเป็นต้องเปลี่ยนโทนเสียงทุกที ได้แต่เห็บในใจ
ไม่ทันได้ มารดาก็ยิ่งรำมาอีก

‘แล้วไม่ต้องมากระแนะกระแหนแม่ นั่นนะลูกในไส้ของแกนะ
ใช้ใครอื่นที่ไหน เพราะจันหลีกทางให้ลูกจะเป็นไรไป’

แม่พูดราวกับเป็นเรื่องเล็กๆ อย่างการขอข่าวกินสักมื่อ แทนที่จะ
เป็นเรื่องราวใหญ่โตอย่างการยกตำแหน่งซีอีโอให้ ‘รีดเป็นลูกผมแล้วไง
แล้วผมไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของแม่รี’

‘แกพูดแบบนี้หมายความว่า จะบอกว่าแม่รักหลานมากกว่าลูก
หรือ แม่ไม่ได้ปลดแกนะเคซ เข้าใจเสียใหม่ แคเลื่อนตำแหน่งขึ้นมาแทน
แม่ ส่วนรีก็ขึ้นมาเป็นซีอีโอแทนแก เพราะจันเลิกคร่ำครวญได้แล้ว’

‘แล้วความหมายต่างกับปลดตรงไหน ในเมื่อตำแหน่งที่แม่เป็นอยู่
ทุกวันนี้เรารู้กันดีว่าไม่มีอำนาจ’

โลเปซตีหน้ายักษ์ เสียงเข้ม ‘ไม่มีอำนาจจริงหรือ ประชุมบอร์ด
นัดหน้าลองดูสักตั้งใหม่ว่าจันจะทำอะไรแกได้บ้าง ดูซิว่าตำแหน่งจันยังมี
น้ำยาอยู่มัย’

โคเซหน้าซีด ไม่ได้ตั้งใจจะยั่ว เรื่องทำทนายยังไม่อยู่ในหัว ด้วยรู้ว่า
มารดาเป็นคนเอาจริงแถมบ้าดีเดือด เป็นที่รู้กันว่าถึงแม้จะวางมือและ
แต่งตั้งให้เขาเป็นประธานกรรมการบริหารแทนมาหลายปีแล้ว แต่อ่านาจ
ในการกุมบังเหียนบริษัทแท้จริงยังอยู่ที่แม่เขา โลเปซยังมีภารมี กรรมการ
บริษัทกว่าครึ่งไม่ว่าจะเป็นเครือญาติหรือกลุ่มนายทุนต่างเป็นคนที่เธอ
คอยหนุนหลังอยู่ ฉะนั้นถ้าโลเปซจะเรียกประชุมนัดพิเศษเพื่อขอแรงโหวต
ขับเขา มีหรือจะไม่สำเร็จ

‘ใจเย็นๆ ครับ ผมไม่ได้จะขัดข้อกับแม่สักหน่อย บริษัทนี้เป็นของ

แม่ แม่สร้างมากับมือ เพราะฉะนั้นจะตั้งใครหรือปลดใครก็เป็นสิทธิ์ของแม่’ โคเซพูดด้วยน้ำเสียงและท่าทีอ่อนลง

‘พูดจาแบบนี้ค่อยรึ้นหูหน่อย แม่ทำไปทั้งหมดก็เพื่อลูก ดูสารรูปลูกสิ ยืนด้วยตัวเองยังไม่ไหว ต้องผืนมาทำงานทั้งที่ขายังเจ็บ แผลถึงหายช้า ไปไหนมาไหนต้องอาศัยไม้เท้าพยุง ไปพักตามคำแนะนำของหมอดีต่อลูกที่สุดแล้ว ส่วนเรื่องเงินเดือนไม่ต้องห่วง แม่จะช่วยพูดกับกรรมการบริษัทให้ ลูกจะได้เท่าแม่แน่นอน’

นับแต่เขาประสบอุบัติเหตุเฮลิคอปเตอร์ตก มารดาก็หนีบยกเรื่องนี้มาโจมตีเขาทุกคราวที่งัดข้อกัน ตอนเกิดอุบัติเหตุที่กลางไร่ของชนวนบ้านเมื่อกกลางปีก่อน เขาต้องเข้ารับการผ่าตัดใหญ่ กระดูกหักหลายส่วน พักฟื้นไปเจ็ดเดือนเต็มๆ เพิ่งจะเอาเฝือกออกและกลับมาทำงานอีกครั้งเมื่อเดือนก่อน โดยอาศัยไม้เท้าช่วยทรงตัว

ตอนเกิดเรื่องโศกเศร้าแตกเพราะภายในเฮลิคอปเตอร์ลำนั้นไม่ได้มีแต่เขา แต่ยังมีนางแบบในสังกัดที่กำลังทำออร์ลเซ็กซี่ให้เขาอยู่ด้วย แม่เขาต้องใช้เงินหลายล้านยูโรอุดปากเจ้าของไร่เพื่อไม่ให้ภาพหลุดเหล่านั้หลุดไปยังสื่อ หลังจากนั้นแม่เขาก็ปลดนางแบบรายนั้นออกจากสังกัด เรียกว่าใช้เงินพาดหัวเพื่อจ้างออกก็ไม่ผิดนัก เธอทำมางเมินกับเขาพักใหญ่ๆ ก่อนจะกลับมาพูดจาดีด้วยเมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา เขาคิดว่าแม่จะให้ภัยเขาแล้ว ไม่คิดว่าจะเอามาคิดทบทบกต้นในคราวเดียวกันอย่างเจ็บแสบแบบนี้

‘เอาละ ผมจะยอมถอยก็ได้ แต่ผมขอเหตุผลสักข้อสองข้อได้ไหม ว่าทำไมริโก้ต้องขึ้นมาแทนที่ผม’

‘ตลอดหลายปีที่ผ่านมาแกไม่ได้ช่วยให้บริษัทก้าวหน้าสักเท่าไร บริษัทเราขาดทุนกำไรมาทุกปี’

แค่ข้อแรกก็ทำเขาจุก โคเซกระแอมแล้วว่า ‘แม่ต้องให้ความเป็นธรรมกับผม ช่วงที่ผ่านมาเศรษฐกิจยุโรปไม่ค่อยดี’

‘ไม่ดีตลอดทศวรรษหรือไง ทำไมซานโดโตเอาๆ’

โคเซคอย่นเพราะมารดาแผดเสียงกลับมา ‘ก็ปีที่แล้วผมเจอ

อุบัติเหตุ สุขภาพไม่ดี รอให้ผมหายดีก่อน แล้วจะพิสูจน์ตัวเองให้ดู’

‘แกพิสูจน์ตัวเองมาก็ปีแล้ว แล้วก็เพราะเหตุผลนั้นแกยิ่งสมควรต้องพัก จะได้ฟื้นตัวเร็วขึ้น’ มารดาเชื่อนิ่งๆ ‘อีกอย่างเวลาสำหรับพิสูจน์ตัวแกหมดไปนานแล้ว ถึงเวลาที่จะผลักดันให้เด็กรุ่นใหม่ได้พิสูจน์ตัวเองบ้างแล้ว’

‘ริโก้ประสบการณ์ยังอ่อนด้อย เป็นผู้จัดการก็เหมาะสมแล้ว’

‘รีคไม่เคยเป็นประธานบริหาร แล้วแกู้ได้ใจว่าหลานฉันมือไม่ถึง’ โคเซสเออีก ‘ก็ที่ผ่านมาเขาไม่เคยมีผลงาน’

‘จะมีได้ไง ในเมื่อแกกดไว้ ไม่ยอมให้รีคได้พิสูจน์ตัวเอง คิดหรือว่าแม่ไม่รู้ ก็แผนต่อกี่แผน แก่ตึกทุกครั้ง’

‘ไม่ใช่ผม แต่เป็นกรรมการส่วนใหญ่’

‘จะต่างกันตรงไหน ในเมื่อแกลอบปี’

หน้ากระตุก ถ้ามีหมวด หมวดคงกระตุกไปแล้ว ‘ริโก้บริหารแบบหัวก้าวหน้า ไม่เหมาะกับโดมิงโกที่เน้นเติบโตอย่างช้าๆ แต่มันคง เราเน้นอนุรักษ์นิยมมาตลอดถึงได้ผ่านพ้นวิกฤติเศรษฐกิจสเปนหรือภาวะเศรษฐกิจถดถอยมาได้’

‘ผ่านแบบรวดเร็ว ไม่เรียกว่าเติบโตอย่างช้าๆ แต่มันคงหรงกนะ’

‘ซานได้กำไรไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์’

‘แต่เรากำไรหดทุกๆ ปี ปีละหนึ่งเปอร์เซ็นต์’ โลเปซได้ทันควัน ‘อนุรักษ์นิยมแล้วทำให้กำไรลดลงทุกปีนะฉันไม่ถือว่าเก่งหรงกนะ เราต่างผ่านการพิสูจน์มาแล้วว่าการบริหารแบบอนุรักษ์นิยมไม่อาจนำพาโดมิงโกให้เติบโตแบบก้าวกระโดดในยุคนี้ได้ ขณะที่ซานได้เจอภาวะเศรษฐกิจถดถอยเหมือนกัน แต่กลับโตอย่างมั่นคงได้’

‘รีคได้รับความรับผิดชอบ สามเดือนก่อนไม่เข้าประชุม แต่หนีไปล่าเรียงสำราญที่ฝรั่งเศส’ โคเซจัดเหตุผลอย่างไมยอมแพ้

‘ก็แกเรียกประชุมด่วน ใครจะมีเวลาเตรียมตัว เลขาฯ ก็ต้องติดต่อรีคไม่ได้เป็นธรรมดา’

‘แต่หมอนั่นก็ควรเปิดมือถือ ไม่ใช่มีเรื่องด่วนอะไรก็ติดต่อไม่ได้’

‘รีคอาจอยู่ในที่อับสัญญาณ’

‘แม่จะแก้ตัวแทนมันทุกเรื่องเลยมัย’

‘ฉันไม่ได้แก้ตัว แค่พูดตามเนื้อผ้า’

‘แล้วที่มันไม่เข้าประชุมเมื่อวานขึ้นล่ะ แม่จะบอกว่ามันเตรียมตัวไม่ทันอีกไหม ในเมื่อเราวางแผนกันมาเป็นเดือนๆ’

‘รีคไปสืบหาข่าวชานโดที่ไอคา และปรึกษาฉันเรื่องที่จะจ้างโรงแรมของจอห์นจัดงานเดินแบบเทศกาลแปงเวียนคาร์นิวัลเพื่อดูโอเดียดีไซน์ของชานโด เพราะฉันถือว่าเขาไปทำงาน’

‘รีคทำอะไรก็ถูก ส่วนเขาแค่หายใจยังผิด ผมให้เวลารีคแค่หนึ่งไตรมาส ถ้าทำไรไม่ชยับ กลับไปเป็นผู้จัดการต่อได้เลย’

‘โลเปซฉีกยิ้มมุมปาก แวต่ายยิ้มเยาะ ‘ขนาดแกบริหารมาสิบปี ภาร้อยไม่กระเด็น แคสามเดือน แกคิดว่าเทวดาหน้าไหนจะทำได้ อย่าให้ฉันใช้กำลังภายในเลยนะเคซ’

‘ฉันสองไตรมาสพอ นั่นก็ถือว่ามากพอแล้วสำหรับคนที่เก่งจริง ผมให้เวลาหกเดือน ถ้ายังทำไรให้บริษัทเพิ่มขึ้นจากไตรมาสนี้ที่ชานโดทำไว้ไม่ได้ รีคก็ต้องคืนตำแหน่งประธานบริหารให้ผม’

‘รีคทำได้แน่ แล้วถ้ารีคทำได้ แกก็เตรียมขึ้นมาเป็นประธานบริษัทแทนฉันได้เลย เดี่ยวประชุมบอร์ดบริหารเดือนหน้า ฉันจะแจ้งเรื่องปรับโครงสร้างการบริหารบริษัทให้คณะกรรมการบริหารรับทราบอย่างเป็นทางการ จะได้เตรียมตัวล่วงหน้า’

‘ผมไม่เห็นด้วย การขยับตำแหน่งบริหารจะมีผลต่อราคาหุ้น’

‘แล้วถ้ารีคทำได้ตามสัญญาแล้วแกเกิดเบี่ยงไม่ลงจากตำแหน่งประธานบริหาร จะทำยังไง’

‘ยิ่งกว่าโดนหมัดสุก หน้ากระตุกอีกรอบ ‘ผมมีสัจจะพอ ลั่นคำไหนเป็นคำนั้น เพราะฉันถ้าแม่จะประกาศเรื่องวางมือก็ประกาศไป แต่ไม่ควรบอกเงื่อนไขระหว่างผมกับรีคให้บอร์ดรับรู้ ไม่งั้นจะกระทบต่อราคาหุ้น’

‘หรือแกกลัวเสียหน้าถ้าแพ้ลูก’

‘นั่นไม่เคยอยู่ในความคิดผม ผมแค่เป็นห่วงหุ้นโดมิงโกมากกว่า’

‘แล้วแกไม่คิดบ้างหรือว่าการประกาศให้ริโก้ทดลองงานซื้อโออาจาจะเป็นข่าวบวกกับหุ้น ทำให้ราคาขยับหลังจากแช่หนึ่งมานานก็ได้’

‘ถ้าบวกก็โอเค แต่ถ้าลบละ แม่คิดหาทางหนีที่ไล่ให้มันหรือยัง เพราะเท่ากับมันต้องรับศึกสองต่อ’

โลเปซนิ่งอย่างใช้ความคิด ‘ฉันจะลองเอาไปคิด บางทีราคาจะมีคำตอบดีๆ ให้ฉัน’

โคเซบดกรามแน่น คำตอบของโลเปซบอกให้รู้เป็นนัยว่าที่แล้วว่ามาแนวคิดอะไรๆ ก็แล้วแต่ที่ออกมาจากมารดา มีใครอยู่เบื้องหลัง เขานั่งแน่นิ่ง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แล้วเสียงโทรศัพท์สายในดังขึ้น

“บาร์เดนอยู่ในสายแล้วค่ะ” ไอต้า เลขาฯ หน้าห้องแจ้งมาตามสาย

“ฉันให้โทร. หารีโก้ไม่ใช่หรือ”

“ใช่ค่ะ แต่ดิฉันติดต่อไม่ได้ เลยต้องติดต่อผ่านบาร์เดน”

“โอนสายเข้ามา”

เสียงตุ้ตดังขึ้นเป็นสัญญาณสับสายโทรศัพท์ แล้วเสียงของบาร์เดนบอกการ์ดและคนติดตามของริโก้ก็ลดมาตามสาย “สวัสดีครับท่านประธาน”

“ริโก้ละ”

“ยังไม่ตื่นครับ”

“นี่มันกี่โมงก็ยามแล้ว”

“เก้าโมงครับ”

โคเซบดกราม ไม่รู้ว่าฝ่ายนั้นพาซื้อหรือต้องการกวนโอ้ยเหมือนนายของมันกันแน่ “ฉันรู้แล้ว ไปปลุกสิ”

“ไม่กล้าครับ คุณริโก้เพิ่งกลับจากเปรู เพิ่งเข้านอนได้เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา ท่านสั่งไว้ว่าห้ามใครรบกวน”

ใครที่ว่าไม่รวมไปถึงมารดาของเขาด้วยแน่ “ฉันฝากบอกนายแกด้วยก็แล้วกัน ตื่นเมื่อไหร่ก็ช่วยย้ายกันมาที่ห้องฉันด้วย”

สาวปริศนาเดินขนาดตรงไปยังห้องน้ำ ค่อยๆ เปลี่ยนผ้า
ออกด้วยกิจารวากับจะย้วยวน เสร็จใหม่เลื่อนไหลไปตามส่วนเว้าส่วน
โค้งของร่างกายในทุกจังหวะที่สาวน้อยเยื้องย่าง เผยให้เห็นแผ่นหลังขาว
ผ่องที่ผมยาวสลวยสีนวลคลุมไม่มิด เอวคอดกึ่ง สะโพกผายกลมกลึง และ
เรียวยาวว บอกรูปร่างสมบูรณ์แบบ

ริโก้สะดุ้งตื่นจากความฝันเมื่อเสียงกุกกักดังขึ้นเหนือหัวเตียง

“ขอโทษครับ ผมทำเสียงรบกวนคุณรีคหรือเปล่าครับ” บาร์เดน
ถามอย่างนอบน้อม

“ไม่หรอก เลยเวลาตื่นของฉันทันทีแล้ว ขอน้ำอุ่นสักแก้วสิ”

ริโก้ลุกนั่ง ตบท้ายทอยเบาๆ ตามองตรงไปยังหน้าต่างที่กรุด้วย
กระจกทุกบาน บาร์เดนเดินไปรวบชายผ้าม่านที่บและผ้าม่านโปร่งแสง
ไปมิดไว้ด้านข้าง ทำให้เห็นระเบียบสำหรับพักผ่อนนอนอาบแดดทอดยาว
ตลอดแนว เหนือขอบระเบียบขึ้นไปเห็นวิวของกรุงมาดริดที่เต็มไปด้วย
อาคารสูงต่ำลดหลั่นกันไป เพนต์เฮาส์ของเขาอยู่ชั้นที่สามสิบซึ่งเป็นชั้น
บนสุด ตลอดทั้งฟลอร์เป็นห้องพักของเขา แบ่งเป็นสัดส่วนตั้งแต่ห้อง
ฟิตเนส สระว่ายน้ำในร่ม ห้องนั่งเล่น ห้องครัว และห้องรับแขก มีความ
เป็นส่วนตัวสูง ความที่ชอบกระจก ตอนซื้อเพนต์เฮาส์หลังนี้ใหม่ๆ เขาจึง
ให้ช่างกรุด้วยกระจกทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นผนังหรือหน้าต่าง ยกเว้นผ้า
เปดานที่ยึดตามแบบเดิม

ริโก้นึกถึงความฝันเมื่อครู่ เขากลับมาฝันซ้ำๆ ถึงสาวน้อยปริศนา
คนเดิมอีกแล้ว และเป็นฉากเดิมๆ เขาฝันถึงสาวน้อยนิรนามรายนี้มา
ตั้งแต่สามปีก่อน จำได้ว่าครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อเขากลับจากโอคาใหม่ฯ ช่วง
แรกจะฝันถี่ๆ จากนั้นเว้นระยะห่างออกไป นานๆ จึงกลับมาฝันอีกครั้ง
ช่วงที่เขาเหนื่อยหรือเพลียจัด ฝันนั้นจะกลับมาถี่ๆ แปลกที่เขาฝันถึงคน
เดิม ฉากเดิมๆ จะว่าเขาบ้าเช็กชังจนเกินไปฝันก็ใช่ที่ เพราะเป็นแค่ผู้หญิง
ถอดเสื้อซึ่งเห็นแค่แผ่นหลัง

“น้ำครับคุณรีค” บาร์เดนเดินกลับมาพร้อมกับแก้วน้ำอุ่น

“ขอบคุณ”

“เมื่อกี้ท่านซื้อไอโฟน. มาครับ”

ริโก้ดื่มน้ำรวดเดียวหมดแก้ว ส่งคืนแล้วถามว่า “คุณพ่อว่าไงบ้าง” กลับจากเปรูเขายังไม่ได้ติดต่อโลเปซหรือเลซาฯ เพราะกว่าจะออกจาก สนามบินมาดริดบาราเคสก็ตีสามแล้ว เขาแยกกับซอนย่าที่สนามบิน เพราะเธอมีงานเดินแบบเช้านี้

“ท่านบอกว่าถ้าคุณรีดตื่นเมื่อไหร่ก็ให้รีบไปพบท่าน น้ำเสียงไม่สู้ ดีเหมือนมีเรื่องร้อนใจอยู่เหมือนกัน”

ริโก้พยักหน้ารับรู้ “มีสายอื่นอีกไหมนอกจากคุณพ่อ”

“ไม่มีครับ เข้านี้เราจะเปลี่ยนแผน ตรงดิ่งเข้าบริษัทเลยไหมครับ”

“ไม่ ไปจ้อกกิงเหมือนเดิมนั้นละ แต่จะเปลี่ยนสถานที่เป็น...” ริโก้ เอ่ยชื่อสวนสาธารณะที่อยู่ในอาณาจักรของบริษัทซานโต้ “นายช่วยไป ส่งฉันหน่อย”

“นั่นมันถิ่นของซานโต้ครับ”

“เพราะเหตุผลนั้นแหละ ฉันถึงอยากไป”

บาร์เดนมองอย่างไม่เข้าใจ เขาไม่รู้ว่าริโก้มีแผนอะไร แต่วิสัยรับ คำสั่งมากกว่าตั้งคำถามเลยตอบรับเจียบๆ แล้วถอยหลังกลับไป ปล่อย ให้เจ้านายได้มีเวลาเตรียมตัว

ริโก้สลับผ่านวมแล้วเดินเข้าห้องน้ำ

บาร์เดนเหลือบมองผู้เป็นนายทางกระจกส่องหลัง กลับจาก เปรูเที่ยวนี้ริโก้มีท่าที่แปลกๆ เอาแต่จ้องโทรศัพท์ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ลงว่า นัยน์ตาเด่นริๆ แบบนี้แปลได้สถานเดียวว่ากำลังถูกใจสาวที่ไหนสักราย เพราะสีหน้าขึ้นมีนชดยิ้มทั้งปากและแววตาพบได้โอกาสเดียวคือยาม ที่เจ้าตัวพบสาวถูกใจอยากพาขึ้นเตียง ปกติริโก้จะยิ้มแฉ่งๆ หรือไม่ก็ ทำหน้าเฉยๆ แล้วเสียงโทรศัพท์ของริโก้ก็ดังขึ้น เขาเงยหูฟังเต็มที

“ถึงกับต้องโทร. มาเลยหรือ” ริโก้ถามแล้วหัวเราะตบท้าย

“ແຂງລະ นายเล่นอ่านวอตส์แอปป์ แต่ไม่ตอบ ตกลงว่าไง สวย ถูกใจไหม”

“สวย” ริโก้ตอบสั้นๆ เมื่อวานจอห์นส่งคลิปสาวสวยจากกล้องวงจรปิดมาให้ดูทางวอตส์แอปป์ เขาเพิ่งเปิดดูตอนเครื่องบินแตะรันเวย์ จากนั้นหมอนั่นก็เวียนส่งคำถามเดิมๆ ว่าเป็นไง สวยถูกใจไหม ตอนเปิดดูครั้งแรกเขาขอมริบว่าตะลึงไปเหมือนกัน แม้คลิปจะไม่ชัด แต่ก็พอดูออกว่าเธอยังเด็กมาก อาจอายุน้อยกว่าหลานสาวคนโตของเขาด้วยซ้ำ เธอสวยถูกใจเขา สวยแปลกๆ เหมือนส่วนผสมระหว่างสวยคม ลึกลับ และนุ่มนวล แถมหุ่นดีมาก และถ้าเธอไม่พรางตัวด้วยเสื้อผ้าหลวมโพรกพวกนั้น เขาก็อยากเชื่อว่าเธอมีหน้าอกหน้าใจไม่แพ้ชอนย่าเลยทีเดียวนะ สาบานกับตัวเองเลยว่าถ้าเธอยังไม่แต่งงาน เขาจะพาขึ้นเตียงให้ได้

“สวย? ไม่ใช่แค่สวยไว้อยู่ แต่สวยหยาดฟ้ามาดินรากับนางฟ้านางสวรรค์ต่างหาก”

“รู้ว่าสวยมาก ยังจะถามทำไม” ริโก้ย้อน ใครไม่เห็นความสวยของนางฟ้าในคลิปก็นึกตาถั่วไปแล้ว

“ก็อยากรู้ความเห็นของนายในฐานะแคชาโนว”

“คิดเหมือนนาย แต่จะทำมากกว่านาย”

“หมายความว่าไง”

“ตอนนี้ฉันอยู่ที่ซานโต้”

“ว่าอะไรนะ”

“นายได้ยินแล้ว ฉันบอกว่าตอนนี้อยู่ที่สวนสาธารณะ...” เขาย้ำชื่อสวนสาธารณะที่อยู่ด้านหลังบริษัทซานโต้

“นายไปทำอะไรที่นั่น”

“วิ่งจ็อกกิ้ง”

“จ็อกกิ้งไกลเป็นโยชน์จากที่พักของนายนี่นะ นายบ้าระห่ำไปแล้ว โคตรจะลงทุนเลย”

“รักแล้วก็ต้องลงทุนหน่อย” ริโก้หัวเราะ มองเป็นเรื่องสนุกที่จะตามไล่ล่าใครสักคน

“น่าสงสารแม่หนูน้อยหมวกแดง จะรู้หรือยังว่ากำลังถูกไล่ล่าจากมนุษย์หมาป่า”

ริโก้หัวเราะ “สาบานเลย จะไม่ให้รู้ตัว รู้ตัวอีกทีก็อยู่บนเตียงของ
ฉันแล้ว”

“นายนี้ น่ากลัวยิ่งกว่าอะไร มีลูกมีหลานจะไม่ให้เฉียดเข้าใกล้ นาย
มันใจเร็วตัวนได้ แกมเงียบๆ แต่ฟาดเรียบ”

ริโก้หัวเราะ “ชมฉันเกินไปแล้ว นี่ยังไม่เจอเธอเลย”

“คิดหรือว่าจะเจอง่ายๆ เปล่อๆ เธออาจจะไม่ไปบริษัทวันนี้”

“หรือไม่ เธออาจจะอยู่ที่บริษัทแล้ว เอาน่า ลงวาดวงกลมพดกัน
ให้ยังงี้ก็ไม่แคล้วกัน”

“ถึงเจอแล้ว คิดหรือว่าจะพาสขึ้นเตียงง่ายๆ เธออาจจะยาก ต่าง
จากผู้หญิงคนอื่น”

“ให้ยากสุดไม่เกินหนึ่งอาทิตย์”

“มันใจเสน่ห์จริงนะ”

“ไม่ได้มันใจ แต่จากสถิติเป็นแบบนั้น”

“เหงะสิ ความหล่อของนายมันกินขาดนี่ ถึงไม่มีเงินติดตัวสักกู่ไร
สาวๆ ก็คงอยากขึ้นเตียงด้วย”

ริโก้หัวเราะ ไม่ทันตอบเพื่อน โทรศัพท์สายเรียกซ้อนก็ดังขึ้น “ฉัน
ต้องวางหูแล้วจอนัน มีสายเรียกเข้าจากเลขา”

“ได้ มีอะไรรีบหน้าอย่าลืมห่วงมาล่ะ”

ริโก้ตอบรับแล้วกดตัดสาย ก่อนรับสายของเลขา “มีอะไรเลกซ์”

“ดิฉันรู้แล้วว่าเรื่องที่ท่านประธานเข้าไปคุยกับซีอีโอเรื่องอะไร”

“เรื่องอะไร”

“ที่มีข่าวลือว่าจะเปลี่ยนตัวประธานบริหาร เป็นความจริงตามนั้น
ค่ะ คุณท่านอยากให้คุณริคขึ้นมาเป็นซีอีโอแทนคุณพ่อของคุณค่ะ แล้ว
คุณท่านก็จะแจ้งบอร์ดบริหารด้วยตัวเองในการประชุมหน้า”

“เดี๋ยวนะ คุณว่าอะไรนะ อีกทีสิ”

“ดิฉันบอกว่าคุณย่าของคุณริคอยากให้คุณริคขึ้นมาเป็นประธาน
บริหารแทนคุณพ่อ ส่วนคุณพ่อของคุณริคก็จะเลื่อนขึ้นไปเป็นประธาน
บริษัทแทนท่านค่ะ เพราะท่านอยากวางมือ”

“แล้วคุณพ่อยอมหรือ”

“เพราะไม่ยอมนี่ละคะ บริษัทถึงกำลังจะลุกเป็นไฟอยู่ในตอนนี้ หลังจากคุณโลเปซออกจากห้องปั๊ม คุณโคเซก็โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ใครก็เข้าหน้าไม่ติด”

ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมบิดาถึงเรียกหาเขาดังแต่เช้า

“แล้วนี่คุณรีคโทร. หาคุณโลเปซยังคะ” เลซาฯ ถามมาอีก

“ยัง มีอะไรหรือ”

“ดิฉันว่าคุณรีคควรจะคุยกับท่านก่อนเข้าพบคุณโคเซ จะได้เตรียมทางหนีทีไล่ได้ทัน”

“เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณมาก”

เลซาฯ วางสายแล้ว รีโก่ต่อสายถึงโลเปซ ทันทีที่ฝ่ายนั้นรับสายก็ส่งเสียงลั่นแล้งมาตามสายทันที

“กลับมาตั้งนานแล้วทำไมถึงเพิ่งโทร. หา呀”

“เพิ่งถึงเมื่อคืนเองครับ แล้วกว่าจะเข้าที่พักก็ตีสามเข้าไปแล้ว นี่ผมตื่นปั๊บกี้โทร. หาคุณย่าเลย”

“ปากหวานเจ้าหลานคนนี่ แล้วนี่ไปเปรูเป็นไงบ้าง”

“ผมว่าซานโต้กำลังจะเปลี่ยนทิศทางการดีไซน์”

“ยังไง”

“รายละเอียดเอาไว้ผมค่อยเล่าให้ฟังเมื่อเจอกันครับ”

“แล้วเมื่อไหร่จะเจอกัน”

รีโก่หัวเราะ “ไม่ถึงขนาดนั้นสักหน่อย พรุ่งนี้ผมไปค้างที่บ้านครับ”

“ข่าวดีที่สุด แล้วอย่าจะให้พ่อบ้านทำของโปรดรอจ้ะ”

“ผมรักคุณย่านะครับ” รีโก่เตรียมวางสาย

“เดี๋ยว... ย่ามีอีกเรื่องอยากบอกเรา นี่กลับจากเปรูเจอพ่อหรือยัง”

“ยังครับ คุณพ่อโทร. มาตามให้ไปพบแต่เช้า เห็นบาร์เดนบอกว่าอารมณ์ไม่สู้ดีนัก”

“โทร. ตามแต่เช้า แต่เรากะจะเจอสายๆ เลยใช้ไหมล่ะ” โลเปซ ดักคออย่างรู้ทัน

ริโก้หัวเราะ “ก็ผมออกมาวิ่งจ็อกกิ้งนี่ครับ ผมวิ่งทุกเช้าของผม
ยังอยู่อีกแล้ว ไม่อยากให้มืออะไรมาขัดกิจวัตรของผม”

“อย่าเข้าใจ ถ้าไปเจอพ่อเราทำอารมณ์เสียใส่ก็เฉยๆ ไม่ต้องใส่ใจ
แล้วถ้าพ่อเรายั่วหรือยื่นข้อเสนออะไร ไม่ต้องรับ นอกจากเงื่อนไขที่ยา
กำลังจะเล่า เมื่อเข้ายาไปหาพ่อเรา ขอให้เขาสละตำแหน่งประธาน
บริหารให้กับเรา แล้วให้พ่อเราขึ้นมาเป็นประธานบริษัทแทนยา”

“ทำไมคุณยาทำอย่างนั้นล่ะครับ”

“น้ำเสียงรีดคู้ไม่ดีใจเลย?”

“ผมอยู่ตรงไหนก็ได้ถ้าทำประโยชน์ให้บริษัทได้ คุณยาไม่จำเป็นต้อง
โหมโรงโม้ผมเลย” เขาหมายถึงเลื่อนตำแหน่ง

“ตรงไหนก็ได้หรือ รีคพูดผิดแล้ว ทุกวันนี้รีคไม่ได้รับการนับถือจาก
กรรมการบริษัท นั่นเพราะรีคเป็นแค่ผู้จัดการ พ่อพ่อเราไม่ยอมรับสักคน
กรรมการคนอื่น ๆ ก็พลอยไม่เห็นหัวไปด้วย เสนออะไรไปก็ตีตกหมด ทาง
เดียวที่จะกู้สถานการณ์ได้ต้องตัดกำลังฝ่ายนั้น ค่อยๆ สอยคนของพ่อเรา
แล้วเอาคนของเราเข้าไปแทน”

“จากนี้ใครๆ คงวิงวามผมฝุ่นตลบ ผมขอบคุณในความหวังดีของ
คุณยา แต่ผมเกรงว่าจะยังไม่ถึงเวลาผลัดใบของโดมิงโก”

“ยายอมรับว่าทำเพื่อรีค แต่ผลพลอยได้คือบริษัทจะได้ประโยชน์
เต็มๆ ยาเฝ้ามองการเติบโตของโดมิงโกมาพักใหญ่ๆ แล้ว ถึงเวลาที่
โดมิงโกจะต้องถูกผ่าตัด ต้องใช้ยาแรง ถ้าไม่ปรับเปลี่ยนชี้อิโสเสียตอนนี้
โดมิงโกไม่มีทางแซงชานโต้ได้เลย ทั้งที่ตลอด 30-40 ปีที่ผ่านมาชานโต้
วิ่งตามหลังเราตลอด แต่สิบปีให้หลังกลายเป็นเราที่ต้องวิ่งตามชานโต้
งบดุลเราขาดทุนกำไรทุกไตรมาส ขณะที่ฝ่ายนั้นกำไรเพิ่มขึ้นทุกไตรมาส
ทั้งที่เจอปัจจัยลบทางเศรษฐกิจเหมือนกัน แบบนี้จะให้ยาคิดยังไงถ้าไม่ใช่
เพราะชี้อิโสของเราไม่มีน้ำยา นี่ยังไม่ได้พูดถึงพฤติกรรมของพ่อเราที่ไม่
เป็นลัทธิเป็นพายุ เรื่อยๆ เฉื่อยๆ ไม่แฉกทิฟ แถมเอาแต่มั่วผู้หญิง หลงไหล
ในกาม ไม่สนใจลูกหลาน”

ริโก้สะดุ้งเพราะคำกระแทกของผู้เป็นยา ไม่แน่ใจว่าโลเบซตั้งใจ

เห็นเขาด้วยหรือไม่ แต่จะตั้งใจหรือไม่ เขาก็โดนหางเลขไปเต็มๆ “อันนั้นผมเข้าใจ มองเห็นปัญหาอยู่ แต่คุณอย่าไม่คิดบ้างหรือว่าการที่เอาผมเข้าไปนั่งตำแหน่งนั้นอาจเป็นการซ้ำเติมปัญหาให้หนักขึ้น ในเมื่อเห็นๆ กันอยู่ว่าผมมีส่วนจุดริ้วความก้าวหน้าของบริษัท ผมเป็นคนทำให้นางแบบส่วนหนึ่งจึงสัญญาของเรา”

“เรื่องนั้นทำไมอย่าจะไม่รู้ แต่มันเล็กน้อยมากเมื่อเทียบกับสิ่งที่หลานทำเพื่อบริษัทมาโดยตลอด และถ้าตอนนี้รีคจะขึ้นมาเป็นซีอีโอแล้วรีคจะทำแบบเดิมไม่ได้อีกเด็ดขาด ต่อให้สวดยุติใจแค่ไหนก็ต้องอดทนอดกลั้น ต้องตัดใจให้ได้ จะใช้กำลังภายในหรืออิทธิฤทธิ์ไปหลอกล่อสาวๆ ให้ฉีกสัญญาเหมือนในอดีตไม่ได้อีกแล้ว ถ้าอยากปลดปล่อยแรงขับเคลื่อน โน่น ไปอยู่กับนางแบบของซานได้โน่นเลย แบบนั้นนอกจากอย่าจะไม่ขัดขวางแล้ว รังแต่จะสนับสนุนด้วย”

ริโก้หิวเวาะก้ากใหญ่ “คุณอย่าตัดกำลังคู่แข่งได้นักลัวจริงๆ”

“ก็ถ้าไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ต้องใช้มนตร์ ถ้าใช้มนตร์แล้วยังไม่สำเร็จก็ต้องใช้คาถา”

“เออละ ผมเข้าใจแล้ว ผมต้องทำอะไรบ้างครับ”

“อย่าขอให้พ่อเราลงจากตำแหน่งทันทีแล้วขึ้นมาแทนย่า เพื่อจะได้ประกาศวางมือ แต่พ่อเราไม่ยอม ต่อรองกันจนสุดท้ายได้ข้อสรุปว่าหกเดือน พ่อเราให้เวลาเราทดลองบริหารบริษัทในฐานะซีอีโอหกเดือน ถ้าไม่สามารถทำกำไรขึ้นมาสูงกว่ากำไรของซานได้ในไตรมาสนี้ เราก็ต้องกลับไปเป็นผู้จัดการเหมือนเดิม แล้วคืนตำแหน่งซีอีโอให้เคซ”

“ไตรมาสนี้ซานได้อยู่ระหว่างสอบทานบัญชีก่อนนำส่งตลาดหลักทรัพย์เพื่อประกาศอย่างเป็นทางการ มีข่าวว่างบดุลของซานได้ทำกำไรสูงสุดในรอบสองปี” ริโก้ให้ความเห็น การสอบทานคือการให้คนนอกตรวจสอบบัญชีที่บริษัทจัดทำขึ้นว่าเกินจริงหรือไม่

“อย่าก็พอได้ข่าวอยู่ ถึงได้กังวลใจ งบดุลไตรมาสนี้ของเราติดลบกำไรไปหนึ่งจุดห้าเปอร์เซ็นต์ ตอนแรกที่เคซขอเวลาแค่สามเดือน ย่าถึงได้ด่าเบิง ย่าต่อรองได้มากที่สุดก็หกเดือนนี้แหละ ย่าอยากให้รีคทำให้ได้

ถึงเวลาของโดมิงโกแล้วที่คลื่นลูกใหม่ต้องเข้ามาแทนที่คลื่นลูกเก่า”

“ผมเข้าใจครับ”

“อย่าขอโทษที่ด่วนตัดสินใจโดยไม่ปรึกษาหลานก่อน เพราะจากนี้บริษัทคงถูกเป็นไฟ ไม่ใช่แค่เศษที่รูดต้องรับมือ แต่รวมถึงสมัครพรรคพวกของเขาด้วย”

“ผมเข้าใจครับ เดี่ยวผมค่อยๆ คิด หาทางรับมือครับ”

“เศษเดือนอย่าไม่ให้ประกาศเรื่องนี้ให้บอร์ดบริหารรับรู้ บอกว่าจะกระทบราคาหุ้น รึคิดยังไง”

“เรื่องไหนครับ เรื่องคุณย่าจะประกาศวางมือหรือเรื่องเงื่อนไขระหว่างผมกับคุณพ่อ”

“เรื่องเปลี่ยนตัวซีอีโอสิ”

“เรื่องนั้นกระทบราคาหุ้นแน่นอนอยู่แล้ว รวมถึงเรื่องที่คุณย่าจะประกาศวางมือด้วย เพียงแต่จะเป็นบวกหรือลบ ขอผมเอาไปคิดสักคืนแล้วจะบอกคุณย่าว่าเราควรจะทำอย่างไรดี”

บริษัทซานโต้ กรุงมาดริด

เกรย์ก้าวฉับๆ เข้าไปในสำนักงานใหญ่ที่สูงยืดยาวชั้นของซานโต้ ปกติต้องแลกบัตร แต่เธอได้รับอภิสิทธิ์ อิสซาเบลแจ้งเป็นการภายในให้พนักงานรับรู้ว่าเธอเป็นแขกวีไอพี เธอจึงได้รับการปฏิบัติอย่างดีจากพนักงาน แม้ไม่มีใครรู้ว่า เกรย์ ฮารพิทซ์ เป็นใคร มีความสัมพันธ์อย่างไรกับแอนนาและอิสซาเบล แต่ทุกคนไม่กล้าคิดเป็นอื่น นอกจากมองว่าเธอเป็นคนพิเศษ

เกรย์ค่อนข้างโลว์โพรไฟล์สำหรับคนภายนอก เชิร์ชในอินเทอร์เน็ตแทบไม่เจอประวัติ นอกจากกิจกรรมอาสาสมัครที่เธอสมัครเข้าร่วม ซึ่งก็เป็นไปตามประสงค์ของครอบครัว และเธอเองก็ไม่ทุกซัดกับการปกป้องเช่นนั้น ดีเสียอีกที่ไม่ถูกไฟส่องจากสื่อเหมือนกับลูกหลานของมหาเศรษฐีบางคนที่ยับตัวทำอะไรก็เป็นข่าว

เกรย์เดินไปใช้ลิฟต์สำหรับผู้บริหารซึ่งแยกออกไปต่างหาก แต่ะ

คิยการ์ดขึ้นไปยังชั้นบนสุด เมื่อถึงห้องของอิสซาเบล คลาร่า เลขาฯ หน้าห้องและพนักงานคนอื่นๆ รีบคอมพิวเตอร์ชะงัด

“สวัสดิ์คะคุณเกรย์ ท่านไม่ได้บอกว่ำนัดคุณเกรย์ไว้ ท่านมีแขก มาหาเข้านี้คะ จะให้เข้าไปเรียนไหมคะว่าคุณเกรย์มาหา” คลาร่าถาม ขึ้นอย่างนอบน้อม

“ไม่เป็นไร ไม่ได้มีธุระด่วน รอที่ห้องรับรองก็ได้” เกรย์ตอบสั้นๆ

สวนสาธารณะหลังบริษัทขานโต้ตั้งอยู่บนพื้นที่หลายร้อยไร่
ขานโต้บริจาคที่ดินผืนนี้ให้รัฐเพื่อสร้างสวนสาธารณะให้พนักงานบริษัท และประชาชน ภายในสวนร่มรื่นไปด้วยต้นไม้สลัดกับไม้ดอก ไม้ตัดที่ตัด ตกแต่งเป็นรูปทรงต่างๆ มีบึงน้ำสำหรับพายเรือ ศาลานั่งเล่น และถนน สำหรับปั่นจักรยานแยกคนละเลนกับการจ็อกกิ้ง ตอนนี้คนออกมาวิ่ง บางตา อาจเพราะสายมากแล้ว

กว่าริโก้จะมาถึงที่นี่ก็ปาไปเกือบ 12.00 น. เขาวิ่งไปตามถนนโดย มีบาร์โคนวิ่งตามอยู่ห่างๆ การวิ่งนอกจากช่วยเบิร์นไขมันแล้ว เขายังใช้เวลานี้ขบคิดปัญหาด้วย แล้วความคิดเขาก็วกไปยังเรื่องที่เคยกับโลเปซ ความจริงเขาไม่อยากจะตำแหน่งซีอีโอ ไม่ชอบการแก่งแย่งชิงดีกับใคร โดยเฉพาะกับบิดาด้วยแล้วไม่เคยอยู่ในความคิด แต่โคเซอาจคิดไปแล้ว ก็ได้ว่าเขาขึ้นอยู่กับคนละฝั่ง

ริโก้ถอนหายใจ ปกติความสัมพันธ์ระหว่างเขากับบิดาไม่ราบรื่น อยู่แล้ว ยังมีเรื่องนี้เข้ามาคงยิ่งร้ายหนักขึ้น อาจผิดที่เขาไม่ยอมลงให้ เขา มีความสุขที่ได้ชัดใจบิดา เข้าทำนองยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ

นับแต่จำความได้คนที่เลี้ยงดูเขาคือคุณย่ากับคุณปู่ คุณปู่ดูแลเขา จนอายุสิบกว่าขวบก็เสียชีวิต ก่อนเสียได้ยกทรัพย์สินสมบัติให้เขารวมถึงหุ้น โดมิงโก คงสงสัยว่าเขากำพร้าแม่ มีพ่อก็เหมือนไม่มี เพราะนับแต่แม่เขา เปรูเสียชีวิตจากการให้กำเนิดเขา โคเซก็โทษว่าเป็นความผิดของเขา และ ส่งเขามาให้ปู่ย่าเลี้ยงดูตั้งแต่นั้น ส่วนตัวเองออกไปหาเศษหาเลยนอก บ้านจนมีภรรยาใหม่และลูกๆ นอกสมรส และเอาเข้ามาอยู่ในบ้าน

จนบ้านคับแคบ โลเบซเลยต้องไปสร้างบ้านใหม่

ความที่อยู่กับย่ามาตั้งแต่เกิด ริโก้จึงเรียนรู้เรื่องธุรกิจ ยังไม่แตกเนื้อหนุ่มเขาก็คลุกคลีกับวงการเสื้อผ้าและนางแบบในสังกัด คนที่สอนชั้นครูคนแรกก็เป็นหนึ่งในนางแบบเหล่านั้น ตอนนั้นสาวสวยทั้งรุ่นใหญ่รุ่นเล็กเข้าหาเขาเพื่อหวังได้เข้าเป็นนางแบบ ช่วงนั้นเขาเลยมีทัศนคติไม่ดีกับผู้หญิง มองเป็นแค่เครื่องบำเรอกาม คิดว่าเพศตรงข้ามยอมทำทุกอย่างแม้กระทั่งพลิกายเพื่อให้ได้เป็นนางแบบ

คุณย่าคงเอือมระอาที่เขาไม่เลือก เลยส่งไปตัดสันดานที่โรงเรียนกินนอนในแคนาดา ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ราชินิกุลจากราชวงศ์ใหญ่ๆ ในยุโรปนิยมส่งลูกหลานไปเรียน พอเห็นว่าเขาเริ่มทำตัวดีขึ้นก็ดึงกลับมาเรียนที่สเปนเพราะหวังปลูกฝังเรื่องธุรกิจ จากนั้นเขาก็ไปเรียนต่อปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ จบแล้วกลับมาทำงานที่โดมิงโกระยะหนึ่ง แล้วจึงกลับไปเรียนต่อปริญญาโทใบที่สองด้านการตลาดที่มหาวิทยาลัยเดิม

ริโก้มักคิดถึงอะไรเรื่อยเปื่อยขณะวิ่งรอบสวนสาธารณะเป็นรอบที่สองจนเหงื่อแตกพลั๊ก เขาเดินไปซื้อน้ำที่ร้านขายของชำ บาร์เดนเดินตามอยู่ห่างๆ ริโก้ไม่รู้เลยว่าป็นจุดสนใจของผู้คนแถวนั้น โดยเฉพาะสาวๆ บางคนถึงกับยกโทรศัพท์มือถือขึ้นถ่ายรูป เขาซับเหงื่อด้วยผ้าขนหนูผืนเล็กก่อนจะจ่ายเงิน รับขวดน้ำมาหมุนฝาเกลียวแล้วยกดื่ม

“ขอโทษครับ ไม่ทราบว่ารู้อีกผู้หญิงในคลิปไหมครับ เธอเป็นพนักงานชานได้” ริโก้เปิดคลิปส่งให้แม่ค้าดู

แม่ค้าดูแล้วเงยหน้าตอบ “ไม่จ๊ะ ไม่ลองถามพนักงานชานได้ดูละ แถวนั้นพนักงานเข้าๆ ออกๆ ตลอด นั้นยูนิฟอร์มสวยๆ นั้นก็พนักงานชานได้ เดี่ยวฉันช่วยเรียกให้ อนาคต”

อนาเงยหน้าจากโทรศัพท์มือถือ พอเห็นริโก้ก็ทำตาโต แก้มแดงก่ำ “เรียกฉันหรือคะ” ปากถาม แต่ตามองริโก้

“พอรูปหล่อคนนี้อะยากขอความช่วยเหลือหน่อย เขาตามหาผู้หญิงในคลิป นัยว่าเป็นพนักงานชานได้ อนาคตจะรู้จ้ะ”

อนาคว่าโทรศัพท์มือถือมาดูก่อนเงยหน้าตอบ “คุณเกรย์ เมื่อเช้า เพิ่งสวนกันตรงทางเข้าบริษัท มีอะไรหรือคะ”

นัยน์ตาริ่กั้เต้่นระริก “เธอเป็นใคร คุณพอรู้จักไหมครับ”

“มีอะไรกับเธอหรือเปล่าคะ” อนาเลือกที่จะย้อนถาม

“เราหยิบของสำคัญสลับกันที่โรงแรม ผมอยากมาขอแลกคืน คุณพอบอกได้ไหมครับ ผมจะเจอเธอได้ที่ไหน”

“คุณเกรย์ หารพิทักษ์ ไม่ค่อยเข้าบริษัทหรอกคะ นานๆ ครั้งจะเข้า”

“เกรย์ หารพิทักษ์?” ริ่กั้ทวนคำอย่างไม่คุ้นลึ้น

“คะ นามสกุลแปลกใช่ไหมคะ ดิฉันเดาจากสกุลว่าเธอน่าจะไม่ใช่คนสเปน แต่ก็คงมีส่วนผสมของสเปนอยู่บ้างเพราะหน้าสวยคม”

“เธอเป็นใครครับ”

“แขกวีไอพีของท่านประธานคะ”

“แขกของมิสซิสซานโต้?”

“ใช่คะ แขกของคุณอิสซาเบล”

“ผมจะเจอเธอที่ไหนได้บ้างครับ”

“ยากคะ เอาจั้ใหม่คะ ไกลมือเที่ยงแล้ว ลองเสี่ยงดวงดู ปกติพนักงานซานโต้จะไปทานที่...” เธอเอ่ยชื่ออาคารพาณิชย์ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับบริษัทซานโต้ “ใกล้ป้ายสองโมงยังงี้ ถ้าโชคดีเธออาจแวะไปทาน” คนสเปนทานอาหารเที่ยงรวบป้ายสองโมง

“ขอบคุณครับ”

“ขอให้โชคดี ได้ของสำคัญคืนนะคะ”

“อเล็กซ์” ริ่กั้โทร. หาเลขาฯ ทันทีที่เดินห่างจากร้านขายของชำ

“พอดีเลยคะ ดิฉันกำลังจะโทร. หา จะบอกว่าคุณโคเซสั่งยกเลิกการประชุม ไม่รู้เป็นผลพวงจากเมื่อเช้าหรือเปล่า”

“ก็เป็นได้ แต่ก็ดี เพราะผมยังทำธุระทางนี้ไม่เสร็จ”

“คะ แล้วคุณรีคมีอะไรให้ดิฉันรับใช้คะ”

“คุณพอรู้ไหมว่าแอนนาลูกสาวของอิสซาเบลมีลูกสาวหรือเปล่า”

“มีคะคนหนึ่ง ทำไมหรือคะ”

“ชื่ออะไร”

“ถ้าจำไม่ผิดก็ ดาโกตา ซานโต้ แต่ต้องเช็คอีกทีเพราะนานมากแล้ว”

“ช่วยสืบประวัติของดาโกตาให้ผมหน่อย แล้วก็ขออีกคน เกรย์
हारพิทักษ์ ผมขอตัวนที่สุด”

“เกรย์อะไรนะคะ”

“हारพิทักษ์ ผมยังเดาไม่ออกว่าชาติไหน ยังไงคุณก็ช่วยสืบให้ผม
หน่อยก็แล้วกัน เดียวผมส่งคลิปเจ้าของชื่อให้คุณ”

“ได้ค่ะ”

ริโก้วางสายเมื่อคุยธุระเสร็จ ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่สายของ
ซอนย่าดังแทรกขึ้น “มีอะไรซอนย่า”

“ฉันเสร็จอีเวนต์แล้ว เที่ยงนี้คุณทานที่ไหนคะ ฉันจะไปทานด้วย”

“ผมอยู่ที่...” ริโก้วางสายไปตรงๆ

“นี่ย่านของซานโต้เนอะ ไปทำอะไรแถวนั้น”

“มีธุระนิดหน่อย”

“อ้อคะ เดียวฉันตามไปสมทบนะคะ ช่วยส่งพิกัดมาให้หน่อยค่ะ”

“ได้ครับ” ริโก้วางสายแล้วเดินไปส่งมือถือให้บาร์เดน “บาร์เดน
ช่วยส่งพิกัดที่นี่ให้ซอนย่าหน่อย แล้วก็ส่งไฟล์คลิปในมือถือให้อเล็กซ์ทาง
วอตส์แอปป์ด้วย เป็นคลิปผู้หญิงสวยๆ ถ่ายจากกล้องวงจรปิด”

“คุณซอนย่าจะมาหรือครับ”

“ใช่ เธอจะมาทานข้าวด้วย เดียวฉันจะไปรอที่...” เขาเอ่ยชื่อร้าน
อาหารตามที่อนาบอก

“ได้ครับ” บาร์เดนรับโทรศัพท์มือถือของผู้เป็นนายมาแล้วปฏิบัติ
ตามคำสั่งเจียบๆ

3

“ทำไมถึงอยากให้หลานฉันไปเรียนจอร์จทาวน์” อีซาเบล
ถามเสียงเข้มพลางจ้องคู่สนทนา

“ผมจะได้ติดตามอาการอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง”

“ฉันคิดว่าที่ผ่านมาน่าจะได้คำตอบแล้วว่าผลการทดลองเป็น
อย่างไร”

“นั่นก็แค่ระดับหนึ่ง เป็นที่น่ายินดีว่าหนูเกรย์เป็นปกติทุกอย่าง
แต่เรายังไม่รู้ถ้าไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมๆ หรือสิ่งเร้าเดิมๆ จะเป็น
อย่างไร”

“ก็เลยอยากเอาหลานฉันไปเลี้ยงที่นี่”

“ไม่ใช่ยังงั้นครับ เพียงแต่ผมอยากให้ผลการทดลองสมบูรณ์ร้อย
เปอร์เซ็นต์”

“ไม่...ยังงั้นก็ไม่ใช่ว่าจอร์จทาวน์ อีกอย่างฉันมีโปรเจกต์สำคัญรออยู่
จำเป็นต้องใช้ความสามารถของหลานฉัน”

“ถ้าโปรเจกต์ที่ว่าแควางแผนกลยุทธ์ คุณก็ใช้วิธีโอคอนเฟอเรนซ์
กับหลานสาวคุณก็ได้ ยังมีเวลาอีกหลายเดือนกว่าจะเปิดเทอม โปรเจกต์
คุณอาจจะเรียบร้อยก่อนที่หนูเกรย์จะบินไปเรียนต่อ”

“ไม่มีทาง โปรเจกต์ฉันกินเวลายาวนาน”

“ถ้านานจนถึงช่วงเปิดเทอม อย่างที่ผมบอก คุณสามารถวิธีโอ

คอนเฟอเรนซ์กับหนูเกรย์ได้”

“นั่นก็ถูก ฉันสามารถวิดิโอคอนเฟอเรนซ์กับหลานฉันจากมหาวิทยาลัยไหนก็ได้ที่หลานฉันเรียนอยู่ แต่ต้องไม่ใช่จอร์จทาวน์”

“ทำไมคุณถึงซึ่งจอร์จทาวน์นัก จอร์จทาวน์เหมาะกับหนูเกรย์ คุณคิดว่าจะมีมหา’ลัยไหนที่เหมาะสมกับลูกหลานมหาเศรษฐีอย่างพวกคุณอีก ถ้าไม่ใช่จอร์จทาวน์ คิดถึงอนาคตของหลานไว้สิ ที่นั่นให้อะไรกับลูกหลานเศรษฐีมากมาย ไม่ใช่แค่คุณภาพการเรียนการสอน ชื่อเสียงมหา’ลัยที่สังคมมานาน แต่เหนือกว่านั้นคือสังคมของราชินิกุลซึ่งคุณจะมีโอกาสไหนดีไปกว่าการเข้าไปอยู่ในสังคมเดียวกับพวกเขา มันคือโอกาสต่อยอดทางธุรกิจ”

อิสซาเบลกัดฟันแน่น ดีแลนพูดถูก และนั่นคือเหตุผลข้อแรกที่ก่อนหน้านี้เธอส่งหลานรักไปเรียนมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ กระทั่งพบกับเหตุการณ์เลวร้ายเมื่อสามปีก่อน “เอาเถอะ ฉันจะเอากลับไปตรงดู”

ดีแลนไม่มีโอกาสแย้งเมื่อเสียงโทรศัพท์มือถือของอิสซาเบลดังขึ้น

“ขอโทษดีแลน ฉันต้องรับสายนี้” เธอบอกแล้วว่าโทรศัพท์มือถือเธอเดินไปคุยนอกกระเป๋ียง “มีอะไรคลำร่า”

“คุณเกรย์มาค่ะ อยู่ที่ห้องรับรอง”

“บอกหลานฉันว่าฉันประชุมใกล้เสร็จแล้ว”

“มีอีกเรื่องอยากเรียนด้วยค่ะ”

“ว่าไป”

“พนักงานลือกันให้แซ่ดว่าริโก้มารออยู่แถวนี้ เขามาจ๊อกกิงอยู่ที่สวนสาธารณะ...” คลำร่าเอ่ยชื่อสวนสาธารณะหลังบริษัทซานโต้

“อะไรนะ มันใจเหรือ” อิสซาเบลถามน้ำเสียงตกใจก็ไม่แน่ใจ ไม่มีเหตุผลที่ทายาทของโลเปซจะมาจ๊อกกิงแถวนี้ มองสำรวจลงไปยังสวนสาธารณะเบื้องล่างก็ไม่เห็นอะไรผิดปกติ แคมตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมกับการจ๊อกกิง

“พนักงานบางคนถ่ายรูปเขาไว้ได้ ขำว่าเขามาถามหาคุณเกรย์”

“อะไรนะ!” น้ำเสียงตกใจอีกเท่าตัว

“คะ เขามาถามหาคุณเกรย์จริงๆ มีพนักงานคนหนึ่งถูกเขากักตัว เพื่อซักถามถึงคุณเกรย์”

“ถามเรื่องอะไร แล้วเหตุการณ์เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ราวๆ สิบนาทีก่อนมาคะ ยังไม่แน่ชัดว่าถามเรื่องอะไร พนักงาน เมื่อก่อนแค่ว่ารำกึ่งๆ หล่อและฮอตกว่าในทีวี เห็นว่าใส่ชุดจ็อกกิ้ง กระชับรูป เห็นกล้ามเนื้อมัดๆ เป่าตุ่ง”

“คลาร่า!”

“เอ่อ...คะ”

“ขออะไรที่เป็นสาระมากกว่านี้ได้ไหม”

“เดี๋ยวดิฉันจะไปตามตัวพนักงานคนนั้นมาซักคะ” น้ำเสียงคลาร่า กลับมาเป็นงานเป็นการ

“ซักให้ละเอียด อย่าให้กระโตกกระตากล่ะว่าฉันสั่ง ฉันอยากรู้ว่า หลานชายของโลเปซมาทำอะไรอยู่แถวนี้ แล้วมาถามหาหลานฉันทำไม อ้อ...หาคำตอบด้วยว่าริโก้ไปรู้จักกับหลานฉันได้ยังไง และตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ได้คะ”

อิสซาเบลวางสาย กรามขบกันแน่น มีอะไรไม่ชอบมาพากลแล้ว ริโก้รู้จักกับเกรย์ได้อย่างไร และกลั้วดืออย่างไรมาตามหาเกรย์ถึงที่นี่

ก่อนหน้านี้โรงแรมดังในโอคาว่าจ้างให้ซานโต้ออกแบบชุดเดินแบบ เทศกาลเปรูเวียนคาร์นิวัล เธอมอบหมายให้เกรย์รับงานนี้เต็มตัวเป็นครั้งแรกหลังจากอยู่เบื้องหลังเป็นผู้ให้คำปรึกษามาโดยตลอด ดีไซน์ช่วงหลังๆ ได้เกรย์มาช่วยวิจารณ์เพื่อขยายตลาดไปยังระดับนักศึกษามหาวิทยาลัย และเด็กวัยรุ่น ปรากฏว่าเป็นที่ถูกใจเลยไปถึงวัยทำงาน จนแย่งชิงตลาด เสื้อผ้าจากโดมิงโกมาได้เรื่อยๆ เรียกได้ว่าผลประโยชน์การก้าวหน้าเป็นลำดับนับแต่หลานสาวมาช่วย

วันเดินแบบชุดเปรูเวียนคาร์นิวัล เกรย์ตั้งใจไปคุมงานด้วยตัวเอง แต่บังเอิญมีบรรยายพิเศษของดีแลน ซึ่งเป็นอาของริเบคก้า เพื่อนรักของ เกรย์ ที่มหาวิทยาลัยที่เธอเรียนอยู่ และริเบคก้าจะยื่นคำขอให้ไปฟัง บรรยาย เกรย์ขัดใจเพื่อนไม่ได้เลยทิ้งงานเพื่อไปฟังดีแลน ต้องขอขอบคุณ

รีเบคก้าที่ทำให้เกรย์แค้นคลาดจากริโก้ เพราะเธอเพิ่งมารู้ในภายหลังว่าเบื้องหลังคนผลักดันโรงแรมให้จัดงานเดินแบบคือโดมิงโก สปอนเซอร์ใหญ่คือริโก้ แกรมเจ้าตัวยังไปดูการเดินแบบด้วยตัวเอง

อิสซาเบลเดินกลับเข้าห้อง ใบหน้ามีเค้ายุ่งยากแกมกังวลปิดไม่มีมิตรชาวคราวริโก้เหยียบถิ่นซานโต้แพร่สะพัดเป็นไฟลามทุ่งแน่วันนี้ หน้าตาหล่อเหลาบวกกับความฮอตของริโก้จะเป็นหัวข้อเมาท์มอยอย่างเมามั่นของพวกเขาๆ ตลอดทั้งวันอย่างไม่ต้องสงสัย เธอคงต้องจัดการอะไรบางอย่างก่อนที่เรื่องนี้จะลวงรู้ไปถึงหูของหลานสาว

“ตกลงตามที่คุณว่า ฉันจะส่งเกรย์ไปเรียนจอร์จทาวน์” อิสซาเบลประกาศขึ้นเมื่อกลับมาทุดนั่ง

“เป็นข่าวดีมาก แต่ทำไมคุณถึงเปลี่ยนใจเร็ว เมื่อก็ยังไม่ดีแลนพูดไม่จบเพราะถูกแทรกขึ้น

“นั่นไม่สำคัญหรอก คุณพูดถูก ฉันควรคิดถึงอนาคตของหลานฉันให้มาก นอกจากเกรย์จะได้รับการศึกษาที่ได้มาตรฐานแล้ว ยังได้สังคมและการต่อยอดทางธุรกิจ ซึ่งต่อไปธุรกิจนี้เธอก็ต้องมารับไม้ต่ออีกอย่างคุณเองจะได้ดูแลเธอใกล้ชิดด้วย เพราะฉันตัดสินใจแล้วว่าจะให้คุณใช้เทคโนโลยีนั้นกับหลานฉันหลังจากที่มันสมบูรณ์แล้ว”

“อะไรนะครับ!”

“คุณได้ยินแล้ว ฉันจะให้หลานฉันทดลองเทคโนโลยีที่ซานโต้เป็นสปอนเซอร์ ที่เหลือคุณต้องทำให้สำเร็จให้ได้ และจะผิดพลาดแม้แต่นิดเดียวก็ไม่ได้ เข้าใจไหม”

“สามปีที่แล้วเราใช้เทคโนโลยีนั้นกับหนูเกรย์ไปแล้ว ผมไม่คิดว่าเราควรจะใช้ซ้ำ ถึงแม้ตอนนี้เทคโนโลยีจะสมบูรณ์กว่าสามปีก่อนมาก แต่ผมก็ไม่คิดว่าหนูเกรย์จะยอมให้เราทดสอบอะไรง่าย ๆ อีก เธอฉลาด...”

“คุณแค่ทำทุกอย่างตามหน้าที่ของคุณไป...เทคโนโลยีสมบูรณ์เมื่อไหร่ช่วยแจ้งฉันด้วย”

“แล้วที่คุณบอกว่าจะให้หนูเกรย์เรียนรู้งานที่บริษัทอีกสักกระยะก่อนมหา'ลัยจะเปิดเทอมเพราะมีโปรเจกต์ใหญ่รออยู่ล่ะ”

“ไม่ต้องแล้ว เรื่องนั้นฉันจะหาทางของตัวเอง ตอนนี่เรื่องของหลานสำคัญกว่า ตกลงตามนี้ คุณเร่งพัฒนาเทคโนโลยีลบความทรงจำของคุณเถอะ หลานฉันจะได้เข้ารับการรักษาทันที แล้วฉันจะให้แอนนาทำเรื่องส่งเกรย์ไปเรียนอเมริกาให้เร็วที่สุด”

ตอนที่อิสซาเบลผลัดประตูเดินนำหน้าดีแลนออกมา เกรย์มารออยู่แล้ว เธอฉีกยิ้ม แต่พอเห็นแขกที่เดินตามหลังอิสซาเบล ยิ้มนั้นก็ค่อยๆ หุบลง เธอเพิ่งรู้ว่าดีแลนรู้จักกับยายด้วย

อิสซาเบลแสวงทำเป็นมองไม่เห็นหลานสาวชะงัก เดินไปแบบแกล้มซ้ายขวากับแก้มของหลานสาว “หลานรู้จักดีแลนแล้วใช่ไหม”

“คะ เพิ่งรู้ว่าฐานะที่ศาสตราจารย์พูดถึงก็คือคุณยาย” ตอนพูดเธอปรายตามองคนที่ตัวเองพาดพิง น้ำเสียงกล่าวหาอยู่ในที่

ดีแลนหัวเราะ มองเกรย์อย่างเอ็นดู เธอทำอะไรก็น่ารักไปหมด

“ขอโทษที่ไม่ได้บอกล่วงหน้า เมื่อวานหนูเกรย์นั่งหลับตลอดไฟล์ต เราเลยไม่มีโอกาสคุยกัน”

“แต่ที่ผ่านมาเราพูดถึงคุณยายหลายครั้งแล้ว ศาสตราจารย์น่าจะบอกว่ารู้จักคุณยายด้วย”

อิสซาเบลหัวเราะ “อย่าไปต่อว่าศาสตราจารย์เขาเลย เรื่องของคุณยายี่ปะตี้วมาก”

“แล้วคุณยายไปรู้จักกับศาสตราจารย์ได้ไงคะ”

“ซานได้สนับสนุนอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์ให้กับจอร์จทาวน์อยู่ หนูคงเข้าใจ หนทางไหนที่เราจะเข้าใกล้ราชินิกุลของสเปนได้ เราจะไม่รังรอเลย”

“หนูเข้าใจ”

“ความจริงผมก็ควรบอกหนูเกรย์จริงๆ นั่นแหละ เพียงแต่ไม่รู้จะเริ่มยังไงดี เอาเป็นว่า...ไปทานมื้อเที่ยงด้วยกันจะได้คุยเรื่องนี้”

“ต้องขอโทษศาสตราจารย์คะ ดิฉันจะคุยธุระกับคุณยาย”

อิสซาเบลเกือบเคลิบเคลิ้มไปกับหลานสาว แต่พอนึกได้ว่าริโก้ก็ยังป่วยเป็ยนอนอยู่แถวนี้เลยรีบแย้ง “ไม่เป็นไรหลานรัก ไปทานข้าวกับ

ดีแลนเถอะ อูะเราไว้คู้กันที่บ้าน ตลอดเย็นยายมีประชุมด้วย”

ภาพสาวน้อยตกใจสกริมเข้าปากพลางมองผู้คนที่เดินผ่าน
ไปผ่านมาสะดุดตาใครต่อใครจนต้องเหลียวมองซ้ำ ด้วยว่ากิริยาเธอใส่
ไว้แต่เพียงสา หนุ่มหลายรายอดใจไม่อยู่ คว่าโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาถ่ายรูป
ริโก้นั่งริมหน้าต่างเห็นความเคลื่อนไหวเหล่านั้นตลอด อดเหลียวมองด้วย
ความอยากรู้ไม่ได้ แล้วพลันโลกราวกับจะหยุดหมุน เขากลั่นหายใจ
โดยไม่รู้ตัว ในคิลิปว่าสวयरากับนางฟ้านางสวรรค์แล้ว ตัวจริงสวยกว่า
น่ารักกว่าหลายเท่าจนเขาตกตะลึง

ริโก้ไล่สายตาสำรวจตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า เธออยู่ในชุดเอี๊ยม
กระโปรงไหมพรมยาวคลุมเข้าสีน้ำตาล เอี๊ยมทับเสื้อขาวตัวใน เสริมให้
รูปร่างอ่อนแอ่นน่ามอง ผมยาวสลวยสีนิลรวบเป็นหางม้าอวบโบหน้าเรียบ
รูปไข่ เครื่องหน้าได้สัดส่วน ไล่ตั้งแต่คิ้วเรียวเป็นคันศรพาดเหนือขนัยน์ตา
สวคมซึ่ง จมูกโด่งปลายงอนรับกับริมฝีปากบาง แต่อิมเป็นรูปกระชับ
คางนูนเล็กๆ เพิ่มความเซ็กซี่ แล้วหัวใจเขาก็พลันเต้นโครมคราม

“เกรย์”

ซอนย่าชะงักเมื่อจู่ๆ ริโก้พิมพ์ชื่อนั้น เธอเงยหน้ามองก่อนเลื่อน
สายตามองตาม สาวน้อยคนหนึ่งกำลังนั่งละเลียดไอศกรีมอยู่บนม้านั่ง
เธอสวสะดุดตาจนผู้ชายพากันเหลียวมอง ซอนย่ามองริโก้อย่างผิดหวัง
เธอรู้สุดสำหรับถ้อยสารมาकिनมือเที่ยงกับเขา แต่เขาไม่ได้จดจ่อกับบท
สนทนา แถมคอยแต่ชะเง้อมองหาใครสักคน และตอนนี้ดูเหมือนเธอจะ
ได้คำตอบแล้ว ซอนย่าอ้าปากค้างเมื่อจู่ๆ ริโก้ผุดลุก เธอรีบเรียกพนักงาน
มาคิดเงิน แต่ถูกค้าเยอะ พนักงานไม่เดินมาสักที ซอนย่าเลยได้แต่มอง
ตามริโก้ที่กำลังผลุนผลันตรงไปหาสาวน้อยคนนั้น

“เกรย์...” ริโก้ปวดหนึบที่หัวใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน การเจอ
เธอทำให้เขาปวดใจราวกับมีอะไรมาบีบคั้นกดทับจนหนักหน่วง ขณะ
เดียวกันก็ทำให้หัวใจชุ่มชื้น เต้นตึกตักราวกับจะทะลุออกมานอกอก รู้สึก
ไม่ต่างจากกลับไปเป็นหนุ่มน้อยริจิบสาวอีกครั้ง น้ำตาพลันซึมทางตา

อย่างกลั่นไม่อยู่ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่เขามาหยุดตรงหน้าเธอพอดี ชื่อของเธอมายังอยู่ที่นี่ปากก่อนจะหลุดออกไปอย่างง่ายดายราวกับว่ามันดังก้องอยู่ในใจตลอดเวลา

เกรย์กำลังรอดิแลนยืนรับบัตรคิวของโต๊ะอาหาร เมื่อริโก้เรียก เธอจึงหันมามองแล้วต้องกะพริบตาถี่ๆ ประหลาดใจที่เขาโผล่มาเฝ้าอยู่ตรงหน้า ถึงแม้เธอไม่เคยรู้จักเขาเป็นการส่วนตัว แต่มีชื่อเขาปรากฏตามสื่อสิ่งพิมพ์ ทวี และโซเชียลมีเดียบ่อยครั้ง เลยทำให้คนที่ไม่ได้สนใจเพศตรงข้ามอย่างเธอพลอยรู้จักเขาไปด้วย ต้องบอกว่่าน้อยคนในสเปนที่ไม่รู้จักเขา ในที่ที่ว่าเขาสูงใหญ่หล่อเหลาแล้ว ตัวจริงสูงใหญ่และหล่อเหลากว่าหลายเท่าตัว

แล้วเกรย์ก็สำรวจร่างสูงตรงหน้า ริโก้อยู่ในชุดจ็อกกิ้งกระชับรูปร่างสูงใหญ่ปราศจากไขมัน ผมหักศกล้อมรอบหน้าเรียว ดูแกร่งสมชายชาติรี คิ้วหนาได้รูปสววยพาดเหนือขนตาสีฮาเซล จมูกโด่งตรงรับกับริมฝีปากบางรูปกระชับราวกับอัสตรี เครื่องหนังดงามสมบูรณ์แบบชนิดที่ถ้าเป็นนายแบบเสื้อผ้าคงเพิ่มยอดขายกระจุยโดยไม่ต้องสงสัย

แคมองเขา เธอก็ดีไซน์แพชั่นสำหรับหนุ่มทรงพลังแต่เปี่ยมไปด้วยแรงขับเคลื่อนเพศได้ เขาเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของความเช็กชี เธออยากให้ชานได้มีนายแบบอย่างเขา แล้วเธอก็ไล่สายตาสารวจตั้งแต่แผงอกกว้างที่เห็นกล้ามเนื้อมัดๆ ช่วงเอวแคบ สะโพกสอ และต่ำไปกว่านั้น แล้วความคิดก็สะดุดลงแค่นั้นเมื่อเขายื่นมือออกมาให้สัมผัสเพื่อทักทายตามมารยาท เธอถึงเลก่อนวางถ้วยไอศกรีมลงข้างตัว และลุกยืน เห็นได้ชัดว่าเขาสูงมาก เธอสูงแค่ระดับคางเขา เกรย์ไม่ยื่นมือออกไปสัมผัส แต่ล้วงหยิบผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดส่งให้เขา

“คุณร้องไห้ ไม่สบายหรือเปล่าคะ”

ริโก้ยกมือแตะขอบตา ถึงได้รู้ว่่าน้ำตาซึม เขาทิ่มพำขอบคุนแล้วรับผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตา นึกอายสาวน้อยตรงหน้า เขาไม่อยากจะแนติดลบตั้งแต่วินาทีแรกที่เจอกัน “คุณแสรังไม่เห็นได้มัย ผมไม่อยากจะเสียคะแนน” ริโก้พูดติดตลก เป็นความรู้สึกแปลก ดีใจ ซึ่งใจที่

ได้เจอจนน้ำตาซึมโดยไม่รู้ตัว

เกรย์เลิกคิ้วก่อนไหวไหล่ “ได้ค่ะ”

ริโก้ส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรให้ “ผมชื่อ ริโก้ โดมิงโก คุณชื่อ เกรย์
हारพิทักษ์ ใช่ไหมครับ” ริโก้ยื่นมือไปตรงหน้าอีกครั้ง นำแปลกเขารู้สึก
คุ้นเคยกับแวตาสวยซึ่งคุณนี้ แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน

รอบนี้ถ้าเธอไม่สัมผัสมือตอบคงเสียมารยาท เกรย์จึงยื่นมือออก
ไปแตะปลายนิ้วเขา แต่ริโก้กลับกระตุกมือเธอไปขยำเพื่อแสดงความรัก
เกรย์สะดุ้ง รู้สึกราวกับมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านมือเขามาสู่ตัวเธอ เธอรีบ
สะบัดมือออก

ริโก้เลิกคิ้ว เขากำลังสงสัยว่าเกรย์รู้สึกเหมือนเขาใช่ไหม มีกระแส
ไฟฟ้าวิ่งผ่านระหว่างพวกเขา

เกรย์ทำเป็นไม่รับรู้อาการไฟชอร์ตนั้น “ไม่มีใครในสเปนไม่รู้จัก
คุณ คุณรู้จักดิฉันได้ยังไงคะ” ถึงแม้นามสกุลเธอที่ออกจากปากเขาจะ
แปร่งหู แต่โดยรวมถือว่าเขาออกเสียงถูกต้อง

“เราคลาดกันที่โอคา มีคนพูดถึงคุณเยอะ ทำให้ผมอยากรู้จักคุณ
จนต้องดันดันมาถึงที่นี่”

“โดยใช้ข้ออ้างเรื่องจ๊อกกิงมาถึงที่นี่นะหรือคะ คุณไม่ต่างจาก
ฉายาที่ใครๆ พูดถึงเลยนะคะ”

ริโก้หัวเราะเมื่อผู้หญิงตรงหน้ารู้ทัน แถมไม่มีอาการเหนียวอาย
หรือขวยเขินเมื่อรู้ว่ากำลังถูกจีบไต่ๆ ต้องเป็นผู้หญิงประเภทไหนกันถึง
ไม่ยี่หระต่อเสน่ห์เขา ตำนานเสน่ห์เขาได้อย่างไม่หวั่นไหว ชักน่าสนใจ
“ผมชักอยากรู้ว่าชาวที่คุณรับรู้เกี่ยวกับตัวผมเป็นแบบไหน เชื่อได้เลยว่า
ไม่ถึงครึ่งของความจริง”

“หรือไม่ถึงครึ่งไม่ถึงเศษเสี้ยวของตัวจริง”

ริโก้หัวเราะเมื่อสาวน้อยตรงหน้าสวณกลับอย่างไม่กลัว ผู้หญิงน้อย
รายที่กล้าต่อปากต่อคำกับเขา จะด้วยเหตุผลกลัวเสียผลประโยชน์ กลัว
เสียภาพลักษณ์ หรือกลัวอะไรก็แล้วแต่ แต่มีผลให้เธอเหล่านั้้นยอม
สงบปากสงบคำ ซึ่งต่างจากเกรย์

“ผมอยากให้เรารู้จักกันมากกว่านี้เหมือนที่ผมรู้จักคุณเคยกับคุณ”
“มุกนี้ใช้กับดิฉันไม่ได้หรอกนะคะ เพราะเราไม่เคยเจอกัน คุณจะ
มาคุ้นเคยกับดิฉันได้อย่างไร”

“นั่นสิ แต่ผมรู้สึกคุ้นหน้าคุณจริงๆ นะ ให้เกียรติไปดินเนอร์กับผม
สักมื้อได้ไหมครับ เราจะได้รู้จักกันดีขึ้น ผมจะได้แก้ภาพลักษณ์ ไม่อยาก
ให้คุณเข้าใจอะไรผิดๆ เพราะสื่อ” ริโก้ล้วงนามบัตรส่งให้เธอ

“แต่ดิฉันไม่รู้จักคุณ เพราะฉะนั้นจะให้ไปดินเนอร์...”

“ก็ผมกำลังขอทำความรู้จักอยู่นี่ไงครับ” ริโก้ทอดเสียงนุ่ม “นี่
นามบัตรผม รับไว้เถอะครับ สะดวกเมื่อไหร่ติดต่อได้ตลอดเย่สิบสี่ชั่วโมง”

เกรย์ยื่นมือออกไปรับนามบัตรอย่างเสียไม่ได้

“ถ้าผมจะขอนามบัตรคุณ?”

เกรย์ส่ายหน้า “ดิฉันไม่ให้นามบัตรคนแปลกหน้า”

“เรารู้จักชื่อกันแล้ว ไม่ถือว่าแปลกหน้าต่อกันแล้ว”

“สำหรับดิฉันยัง เอาเป็นว่าถ้าดิฉันติดต่อไป นั้นหมายความว่า
อยากจะทำควมรู้จักคุณ”

“ทำไมนะผมถึงรู้สึกว่าการกำลังถูกคุณปฏิเสธ”

เกรย์ไม่มีโอกาสตอบเมื่อดีแลนเดินมาถึงตัว

“มีอะไรหรือหนูเกรย์ ผู้ชายคนนี้เข้ามาเยี่ยมยามหรือเปล่า” ดีแลน
ถามตรงๆ พลังจ้องริโก้เขม็ง

“เปล่าค่ะ ได้โต๊ะแล้วไช้ไหมคะ”

“ครับ”

“จ้้นไปกันเถอะค่ะ”

“เดี๋ยว...เกรย์” ริโก้ไม่แม้แต่จะเลือกมองดีแลนเมื่อเรียกหญิงสาว
ไว้ เขาต้องเฉพาะวงหน้าหวานแฉ่ำเมื่อกล่าววว่า “ผมจะรอโทรศัพท์จาก
คุณ ผมอยากฟังข่าวดีเรื่องดินเนอร์”

เกรย์ไม่ตอบ เธอหันหลังเดินนำดีแลนออกมา สวนกับซอนย่าที่
กำลังออกจากร้านพอดี ซอนย่าจ้องเขม็ง แต่เกรย์เลือกที่จะเดินต่อด้วย
จิ้งหะก้าวปกติ

“นี่หรือแม่สาวที่คุณคลั่งไคล้ถึงกับหาข้ออ้างเรื่องจ๊อกกิงเพื่อมา
ดักรวที่นี้” ซอนย่าถามด้วยน้ำเสียงดูหมิ่นพลางจ้องเกรยที่กำลังหายลับ
เข้าไปในร้าน เบนสายตากลับมามองริก็อย่างต่าหนี เธอมาทันได้ยิน
ประโยคสุดท้ายของเขา “เธอเด็กมาก จบไฮสกูลหรือเปล่ายังไม่รู้เลย
เปลวๆ อาจยังเรียนอยู่ แล้วดูเหมือนคุณเหยียบตาปลาเข้าให้แล้ว แฟน
เธอหวนมาก”

“พนันกันมัย ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่แฟน แกมนิ้วนางซ้ายว่าง แปลว่า
ไร้พันธะ” ริก็ได้พลางออกเดินตรงไปยังลานจอดรถที่บาร์เดนรออยู่

“รู้ได้ไงไม่มีพันธะ เธออาจไม่ใช่โรมันคาทอลิก เพราะฉันเลยไม่ได้
สวมแหวนแต่งงานที่นิ้วนางซ้าย” คนสเปนส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์
นิกายโรมันคาทอลิกซึ่งนิยมสวมแหวนแต่งงานที่นิ้วนางซ้าย

“ร้อยเปอร์เซ็นต์ เด็กนั้นยังโสด เปลวๆ อาจยังเวอร์จินด้วย อย่า
ให้ผมบอกเลยว่ารู้ได้ไง” ริก็นึกถึงท่าสะอึกโฮงของเกรยเมื่อโดนมือเขา
สัมผัส ปฏิกริยาของเธอราวกับไม่ชินมือชาย สักวันในเร็วๆ นี้เขาจะ
หาความจริงเรื่องนี้ ริก็ให้คำมั่นแก่ตัวเอง

ซอนย่าเหยียดปาก “คุณซ้ำของเรื่องผู้หญิงอยู่แล้วนี่ ฉันจะไปแย่ง
อะไรได้”

“รู้ก็ดี แต่ต่อให้เธอมีแฟนแล้ว ผมก็ไม่แคร์ ตราบใดยังไม่ใช่สามี
จดทะเบียนก็ถือว่าไร้พันธะ เอาละ...เลิกคุยเรื่องนี้เถอะ คุณจะไปกับผม
หรือจะขับรถกลับเอง” ริก็หันมาถามเมื่อเดินมาถึงลานจอดรถ

“แยกกันตรงนี้ก็ดีกว่า ฉันมีธุระต้องไปต่อ”

“ฉันผมขอตัว”

ซอนย่ากัดริมฝีปากเมื่อริก็ผละขึ้นรถ บางครั้งริก็ก็เหมือนคนใจดำ
แต่นั่นละ เขาจะมาห่วงใยความรู้สึกเธอทำไม ในเมื่อข้อตกลงว่าไร้ซึ่ง
ข้อผูกมัดระหว่างกันชัดเจน

...

“ผู้ชายคนนั้นเป็นใครครับ” ดีแลนถามขึ้นทันทีที่พนักงานเสิร์ฟรับ
ออร์เดอร์และเดินจากไปแล้ว

“ริโก้ โดมิงโก ค่ะ”

ดีแลนอึ้ง เขาจ้องวงหน้าสวดยELLOWเพื่อหาร่องรอยการจดจำ แต่
ม่านตาสีนิลคู่นั้นกลับว่างเปล่า ถ้าอิสซาเบลรู้ว่าริโก้ตามหาเกรย์เจอแล้ว
ฝายนั้นคงแทบกระอักเลือด เพราะเท่ากับสามปีที่ผ่านมาสวดยเปล่า “เขา
ตามหาหนูเกรย์ทำไม เขาบอกไหมครับ”

“เขาคลาดกับดิฉันที่ไอคา เลยอยากมาทำความรู้จักค่ะ”

“เขารู้หรือเปล่าว่าหนูเป็นหลานสาวของอิสซาเบล”

“ไม่ค่ะ”

“ถ้าฉันทำไมเขาถึงต้องตามหาหนู ถ้าไม่รู้ว่าหลานของอิสซา-
เบล”

“ไม่ทราบค่ะ เขาอาจรู้ว่าดิฉันเป็นคนของชานโต้ แต่ไม่มีทางรู้แน่
ว่าเป็นหลานของคุณยาย”

“เขาฮอตมาก ดูเหมือนสาวๆ ติดตรึม” ดีแลนหยั่งท่าที

“ข้อนั้นดิฉันไม่เถียง คนสเปนรู้จักนิสัยพิสดารของเขาดีว่าเป็นเสือ
ผู้หญิง”

“ได้ยินอย่างนั้นผมก็โล่งใจ เพราะเขาเป็นตัวอันตรายสำหรับสาวๆ
โดยเฉพาะเด็กสวดย อย่างหนู”

“พักเรื่องของริโก้ไว้แค่นี้ เรามาคุยเรื่องของศาสตราจารย์ดีกว่าค่ะ
ศาสตราจารย์รู้จักกับคุณยายได้ไงคะ” เกรย์เปลี่ยนเรื่อง เธออยากเปลี่ยน
หัวข้อสนทนาไปจากริโก้

พลูวิลลาของอิสซาเบลตั้งอยู่ที่ชานเมืองในแคว้นมาดริด
เป็นอาคารสไตล์โมเดิร์นสูงสามชั้นบนเนื้อที่เกือบสี่สิบไร่ แต่ละชั้นไต่
ระดับความสูงลดหลั่นกันไปเพื่อให้เห็นวิวโดยรอบซึ่งรายล้อมด้วยเนินเขา
มีสระน้ำทั้งอินดอร์และเอาต์ดอร์ สระน้ำเอาต์ดอร์อยู่ในส่วนที่เป็นระเบียง
ยื่นออกไปในชั้นที่สอง ซึ่งเกรย์กำลังนอนอาบแดดคว้าน้ำอยู่บนแพยาง
กลางสระตอนนี้ หลังกลับจากไปส่งดีแลนที่โรงแรม เธอก็กลับมาอน
อาบแดดกับแอนนา ซึ่งนอนอยู่อีกแพข้างๆ

“คุณยายบอกลูกหรือยังว่าอยากให้ไปเรียนจอร์จทาวน์” แอนนาเริ่มต้นบทสนทนาขึ้น

“ยังค่ะ ไหนคุณยายเล็งฮาร์วาร์ด เคมบริดจ์ แล้วก็เอ็มไอทีไว้ล่ะคะ แต่ถ้าจอร์จทาวน์ก็ดีเหมือนกันเพราะเบคก้าเลือกเรียนที่นั่น นี่ถ้าเบคก้ารู้คงดีใจเพราะรายนั้นกำลังหาคนไปเรียนเป็นเพื่อนอยู่” เกรย์พูดโดยไม่ลืมหูลืมตา ยังคงประสานมือรองคางต่างหมอน เธอปลดตะขอบิกินีด้านหลัง จนทรวงอกอวบอิมล้นไปด้านข้าง

“แม่ว่าดี ลูกจะได้มีเพื่อน”

“แล้วทำไมคุณยายถึงเลือกจอร์จทาวน์คะ”

“ราชินิกุลของยุโรปเรียนที่นั่นเยอะ นี่อีกสองเดือนก็จะถึงงานเลี้ยงคืนสู่เหย้าของจอร์จทาวน์แล้ว”

“คุณแม่จะไปร่วมงานไหมคะ” แอนนาเป็นศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์

“คงต้องไป เพราะปีนี้พี่สาวว่าราชินิกุลมากมายของสเปนไปร่วมงานด้วย นัยว่าเจ้าชายฮาเวียร์ก็จะเสด็จด้วย” แอนนาเอ่ยชื่อมกุฎราชกุมารของสเปนอย่างระวัง โชคดีลูกสาวไม่มีแววจะจดจำได้

“คงเป็นงานใหญ่” เกรย์พึมพำ

แอนนาพินิจวงหน้าสวยเฉียวของลูกสาว ส่วนที่โดดเด่นที่สุดคือนัยน์ตาคมซึ่งสีนวลซึ่งได้จากอลันผู้เป็นสามีชาวไทยของเธอ อลันมีนัยน์ตาคมกล้า แต่หวานซึ่งซึ่งทำให้เธอตกหลุมรักทันทีที่เจอครั้งแรก เธอเจอกับพ่อของเกรย์ตอนไปเที่ยวเมืองไทยกับเพื่อนๆ ในช่วงซัมเมอร์

อลันฝึกงานเป็นพนักงานเสิร์ฟของโรงแรม โดยที่เธอไม่รู้เลยว่าเขาเป็นลูกชายของเจ้าของโรงแรม ทั้งคู่หลงรักกันและกัน หลังจากนั้นเวลาทั้งหมดของเธอก็หมดไปกับอลันจนวันที่เดินทางกลับ อลันสารภาพว่าเขาเป็นลูกชายเจ้าของโรงแรมในเครือหารพิทักษ์ที่มีอยู่ที่เวเชีย เธอชวนเขาไปเรียนมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ แต่พ่อแม่เขาอยากให้เรียนปริญญาโทที่สถาบันเอ็มไอที ชำร่ายจับเขาหมั้นกับสาวไทยก่อนจะส่งไปเรียนที่อเมริกา ส่วนเธอหลังจากกลับจากประเทศไทยไม่นานก็รู้ตัวว่าท้อง เลยดรอป

เรียนจนคลอดเกรย์ แล้วฝากพ่อกับแม่เลี้ยงดู

เธอกลับไปเรียนต่อจนจบปริญญาตรีและโท ระหว่างนั้นขาดการติดต่อกับอลัน กลับมาเจอกันอีกครั้งในงานโรดโชว์สถานประกอบการการท่องเที่ยวที่สเปน ซึ่งอลันมาในนามของสถานประกอบการชั้นนำของไทย ตอนนั้นเธอถึงได้รู้ว่ายังรักอลัน และเขาก็มีความรู้สึกต่อเธอไม่ต่างกัน แม้ออลันจะมีครอบครัวที่อบอุ่นและมีลูกๆ ที่น่ารัก เธอพยายามหักห้ามใจ แต่สุดท้ายทนแรงปรารถนาไม่ได้ เธอยอมไปเจอเขาที่โรงแรมในคืนสุดท้ายก่อนที่จะกลับเมืองไทย แล้วก็ลงเอยกันบนเตียง พอเธอเล่าเรื่องเกรย์ให้เขาฟัง เขาดีใจและขอเจอหน้าลูก

หลังจากนั้นอีกหลายเดือนต่อมาเขาบินกลับมาที่สเปนอีกครั้งเพื่อพาเกรย์ไปเมืองไทย ทำเรื่องจดทะเบียนรับรองเป็นบุตรตามกฎหมาย เพื่อจะได้มีสิทธิ์ในทรัพย์สินและมรดกของหารพิทักษ์ หลังจากนั้นอลันส่งเสียเลี้ยงดูเกรย์ทุกเดือน และทุกครั้งที่อลันบินมาประชุมที่ยุโรปหรือใกล้ๆ สเปน เขาจะเลยมาเยี่ยมเธอและลูก หรือบางทีก็จ้างใจบินมาเยี่ยมโดยตรง เกรย์ไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อ เพราะนับแต่เล็กๆ รับรู้มาโดยตลอดว่าใครเป็นพ่อ และมีเหตุผลอะไรที่ต้องแยกกับแม่ พอถึงเวลาได้รู้จักตัวจริงของอลัน เกรย์จึงเปิดใจรับโดยง่าย ซัมเมอร์ไหนที่เกรย์ไม่ได้ไปร่วมงานที่บริษัท เธอจะชวนเพื่อนๆ บินไปเที่ยวเมืองไทยเพื่อเยี่ยมอลัน

“คุณยายคงอยากให้แม่จัดงานเดินแบบในงาน”

“คงแบบนั้น แต่นั่นหมายความว่าถ้าเราโชคดีเข้าตาเหล่าราชินีกุล”

เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่เข้าปีที่สามแล้วที่จะจัดงานเดินแบบในงานเลี้ยงคืนสู่เหย้า มีราชินีกุลและพระบรมวงศานุวงศ์จากสเปนไปเรียนมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์แทบจะรุ่นต่อรุ่น พวกเขาเลยขอให้จัดกิจกรรมนั้นในงาน และเป็นที่จับตามองทุกปีว่าระหว่างโดมิงโกกับซานโต้ ใครจะได้สิทธิ์ไปจัดงานเดินแบบ ซึ่งคนที่ตัดสินคือนายกสมาคมศิษย์เก่า แต่ก็เป็นที่รู้กันว่าการตัดสินใจของนายกสมาคมฯ มีราชินีกุลและพระบรมวงศานุวงศ์ที่เป็นศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันอยู่เบื้องหลัง

เกรย์ยิ้ม “ขอให้ท่านได้โชคดีค่ะ”

“ขอบใจลูก นี่รู้หรือยังคุณยายให้แม่ทำเรื่องส่งลูกไปอยู่อเมริกา เดือนหน้านี้”

“ทำไมเร็วขนาดนั้นคะ”

“คุณยายอยากให้หนูไปดูลู่วางแล้วก็เตรียมหาที่พัก เลยอยากให้ไปอยู่ที่นั่นตั้งแต่เดือนหน้าเลย จะได้ปรับตัว พอถึงเดือนมิถุนาค่อยบินกลับมารับปริญญาที่แปะ”

“คุณยายทำเหมือนอยากผลักไสหนูออกจากมาดริด”

“ไม่หรอก อยากให้ลูกได้มีเวลาปรับตัวมากกว่า ลูกไม่เคยอยู่อเมริกา ไปใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเนิ่นๆ จะได้ปรับตัวได้”

“ไหนคุณยายอยากให้หนูอยู่ช่วยงานบริษัทก่อนสักระยะ เปิดเทอมแล้วค่อยบินไปเรียน”

“คุณยายเปลี่ยนใจ อยากให้ลูกโฟกัสเรื่องเรียนมากกว่า”

“จู่ๆ มาเปลี่ยนใจหรือคะ”

“คงเพราะไม่อยากดึงลูกมาปวดหัวกับเรื่องธุรกิจ ทางนี้เราจัดการกันได้”

“ให้หนูอยู่ช่วยได้นะคะ หนูยินดี”

“ไม่เป็นไร แม่ก็เห็นด้วยกับคุณยาย ลูกควรโฟกัสเรื่องเรียนมากกว่า วัยขนาดลูกแม่ว่าใช้ชีวิตมหา’ลัยให้สนุกเถอะ อย่ามาคร่ำครวญกับเรื่องธุรกิจเลย ปล่อยให้เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ เราสนุกกับชีวิตวัยเรียนจะได้ไม่ต้องมานั่งเสียใจทีหลังว่าตอนมีโอกาสทำไมไม่ใช้ให้คุ้มค่า”

“โอเคค่ะ ถ้าคุณแม่ว่าอย่างนั้น”

“เอ็งล่ะจ๊ะ แล้วไปไครรอบนี้เป็นไงบ้าง ไม่เห็นเล่าให้ฟังเลย”

แอนนาเพิ่งได้คุยกับดีแลนเลยเพิ่งได้รู้ว่าริกกี้เจอกับเกรย์แล้ว เธอยังไม่กล้าเล่าให้อิสซาเบลฟัง กลัวว่าจะหุ่นหันปล้นเล่นเหมือนสามปีก่อน อีกทั้งจับเกรย์เข้าเครื่องล้างความทรงจำ อาศัยว่าเป็นความสมัครใจของลูกสาว เพราะไม่อยากเจ็บปวดกับเรื่องราวในอดีตอีกเลยเสนอตัวเข้ารับ การทดลองจากดีแลน ยาและเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์

ลบเลือนความทรงจำได้ แต่แอนนาก็ยังตอบตัวเองไม่ได้ว่าระหว่างความทรงจำอันเลวร้ายกับไร้ซึ่งความทรงจำ อย่างไหนจะเลวร้ายกว่ากัน อย่างตอนที่เลิกกับอลันโดยที่ยังรักกัน แอมนึกถึงของคล้องใจที่คอยตอกย้ำให้นึกถึงเขาอยู่ร่ำไปนั้น ทำให้เธอเจ็บปวดชนิดไม่มีวันเลือนหาย เพราะมองเห็นเกรย์ครึ่งใดก็เตือนใจให้นึกถึงเขา แต่พอมาเห็นสภาพเกรย์ในวันนี้ เธอกลับนึกเสียใจที่สามปีก่อนไม่ตัดทอนให้จริงจัง เธออยากได้เกรย์คนเดิมกลับคืน เกรย์เคยเป็นเด็กร่าเริงแจ่มใส หัวเราะง่าย ทะเล้น แต่พอเข้ารับการรักษา ผลข้างเคียงทำให้เกรย์กลายเป็นเด็กเย็นชา ยิ้มยาก

“ทุกอย่างเรียบร้อยค่ะ ผลตอบรับเป็นบวก เจ้าของงานชิ้นชอบสี่ชิ้นชม”

เรื่องของไอคาก็เหมือนกัน เธอเพิ่งมารู้จากอิสซาเบลว่าโดมิงโกอยู่เบื้องหลังการว่าจ้างซานดีให้ออกแบบชุดเดินแบบ แอมนึกถึงยังไปดูงานด้วยตัวเอง นี่ถ้าเธอรู้ล่วงหน้าว่าโดมิงโกอยู่เบื้องหลัง เธอจะให้เกรย์โขกราคาให้หนักๆ

“แล้วลูกเจอหลานชายโลเปซหรือเปล่า ข่าว่าไปดูงานด้วย”

“ไม่ค่ะ หนูออกมาก่อนที่งานเดินแบบจะเริ่ม เบคก้าคะยั้นคะยอให้มาฟังศาสตราจารย์บรรยายที่มหา’ลัย”

“แต่หนูก็ได้เจอริโก้แล้วใช่ไหม”

“ค่ะ ศาสตราจารย์บอกคุณแม่และลิ หนูไม่ควรประหลาดใจใช่ไหม ที่ทั้งคุณแม่และคุณยายรู้จักศาสตราจารย์”

“เราเป็นสปอนเซอร์รายใหญ่ของมหา’ลัยจอร์จทาวน์ เพราะฉะนั้นนักวิทยาศาสตร์แทบทุกคน เรารู้จักดี”

“ชัดเจนค่ะ” เกรย์ตอบแล้วพุบหน้าเพื่อให้แผ่นหลังรับแสงแดดเต็มที่ เธอชอบอากาศช่วงก่อนฤดูใบไม้ผลิของสเปน เดือนกุมภาพันธ์ อากาศอุ่นๆ แค่สlibกว่าองศาเท่านั้น

“แล้วตกลงริโก้เป็นไง หนูคุยอะไรกับเขาบ้าง”

เกรย์นั่งอย่างใช้ความคิด ร่างสูงใหญ่ในชุดจ็อกกิ้งกระชับรูปแวบเข้ามาในความคิด เธอนึกสงสัยว่าระหว่างหน้าตาหล่อเหลาโดยเฉพาะ

ตามกริบทที่กระซางวิญญานสาวฯ ได้เพียงวบแรกทีสบตา กับรูปร่างที่
เต็มไปด้วยเช็ทซ์แอปฟีล อย่างไหนดจะเป็นอันตรายต่อสาวฯ มากกว่ากัน

“เขาดูดีกว่าในทีวีคะ เขาชวนหนูไปดินเนอร์ด้วย”

“แล้วหนูตอบเขาว่าไง” แอนนาแทบกลืนใจรอฟังคำตอบ

“ไม่ได้ตอบคะ”

แอนนาผ่นลมหายใจ “หนูรู้ใช่ไหมว่าเขาเป็นเลื้อผู้หญิง”

“ทราบคะ คุณแม่ไม่ต้องห่วงนะคะ เขาจะเป็นผู้ขายคนสุดท้ายใน
โลกทีหนูอยากคบหาด้วย”

“ได้ยินอย่างนี้แม่ก็เบาใจ เกรย์เป็นดวงใจของแม่กับคุณยาย แม่
ไม่อย่ากให้อะ... หนูน้ำตาเซ็ดหัวเข้าเพราะเลื้อผู้หญิงอย่างเขา” แอนนา
พูดอย่างระวัง เกรย์เป็นเด็กดีมาตลอด จวบจนสามปีก่อนทีผิดหวังจาก
ความรัก นับแต่นั้นชีวิตของลูกสาวเธอก็เปลี่ยนแปลงไปและส่งผลมา
จนถึงทุกวันนี้

“คะ”

แอนนาพูดต่อว่า “แม่ได้ยินว่าเขาอยู่เบื้องหลังความสำเร็จของ
โดมิงโก”

“คงเบื้องหลังจริงๆ หนูไม่ได้ยินข่าวเลย”

“ก็หนูสนใจข่าวพวกนี้ทีไหน แต่ดีแล้วละ รู้มากไปก็ปวดหัว นี่ก็มี
ข่าวลือว่าโดมิงโกกำลังจะเปลี่ยนซีอีโอ”

“เปลี่ยนจากโคเซเป็นใครคะ”

“จะเป็นใครละ ลูกชายเขานั่นแหละ”

“ริโก้นะหรอ”

แอนนาพยักหน้า “ข่าวลือว่ายังงั้นนะ แถมตอนนี้หุ้นโดมิงโกขยับ
บวกตอบรับข่าวนี้”

“งั้นนี่ก็อาจเป็นโพเจกต์ใหญ่ทีคุณยายว่า” เธอพิมพ์

“โคเซบริหารเหมือนไม่บริหาร เราเลยไม่เหน้อยนัก แคเกรย์ดีไซน์
อะไรใหม่ๆ เราก็แย่งพื้นที่ตลาดมาได้ แต่ถ้าวริก็ขยับขึ้นมาก ชานได้ อาจ
ต้องปรับกลยุทธ์ใหม่”

“ซานโต้เคยคิดจะถือหุ่นโดมิงโกไหมคะ”

“อะไรนะ หนูพูดอะไรออกมาแล้วหรือเปล่า ถ้าซื้อหุ่นโดมิงโกเท่ากับเราเพิ่มสภาพคล่องให้เขา”

“หรืออีกนัยหนึ่งเราสามารถเข้าไปนั่งชกโยโดมิงโกได้ ถ้าเราถือหุ่นสัดส่วนที่มากพอ”

แอนนาอึ้ง

“โดมิงโกไม่มีหนี้เสีย ฉะนั้นตัดความเสี่ยงเรื่องถือหุ่นไม่มั่นคงออกไปได้ ตรงกันข้าม ชื่อเสียงที่สั่งสมมานานไม่ต่างจากชิกเนเจอร์ของบริษัท ถ้าเรามีสิทธิ์มีเสียงที่จะเข้าไปนั่งบริหารกำหนดทิศทางของโดมิงโก คุณแม่คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“เราจะรู้ความลับของเขาและสามารถกำหนดทิศทางการบริหารของโดมิงโกให้เป็นไปในทิศทางที่เราต้องการได้” แอนนาตอบประโยคของลูกสาวเมื่อเกรย์พยักหน้า แอนนามองลูกสาวอย่างทึ่ง “หนูฉลาดมากเกรย์ แม่จะลองคุยกับคุณยายดู”

“คะ หนูขอว่ายน้ำอีกรอบแล้วจะขึ้นนะคะ แดดเริ่มแรง” เกรย์พูดแล้วเอื้อมมือไปติดตะขอเสื้อชั้นในทางด้านหลัง แล้วพุ่งตัวลงไปในสระน้ำ แหวกว่ายไปมาไม่ต่างจากมัจฉา

แอนนาเฝ้ามองด้วยสายตาชื่นชม ลูกสาวเธอทั้งฉลาด สวย และหุ่นดี ผิวพรรณขาวผ่องเป็นของเฝ้าซึ่งไผ่ผำราศี ยกเว้นรอยสักบริเวณต้นคอที่สักด้วยความคึกคะนองตามประสาวัยรุ่น เกรย์มีรูปร่างเซ็กซี่ชนิดที่ใครเห็นแล้วต้องเหลียวมองซ้ำ ด้วยว่าบอบบางแต่เฟิร์มอย่างคนออกกำลังกายเป็นนิตย์ หน้าอกอวบอัมเกินตัว เอวคอดกิ่ว และสะโพกผายกลมกลิ้ง ลูกสาวเธอเคยได้รับการทาบทามจากเอเจนซี่ให้เป็นนางแบบโฆษณาชุดว่ายน้ำ ครอบครวัปฏิเสศแทบไม่ทัน เพราะขนาดซานโต้เองยังไม่เคยคิดหาทากับเกรย์

4

ริโก้เลิกคิวเมื่อโคเซจ้องไม่วางตานับแต่ก้าวแรกที่เข้ามาในห้องทำงาน

“คุณพ่อไม่น่าต้องลำบากมาถึงที่นี่ ผมตั้งใจจะไปหาคุณพ่ออยู่แล้ว” ริโก้พูดขึ้นพลางทรุดตัวนั่งบนโซฟาตรงข้ามบิดา

“ตั้งใจจะไปหาตอนงานเลิกละสิ” โคเซแฉกดัน

“เปล่าครับ ตั้งใจจะแวะดื่มกาแฟสักถ้วยแล้วจะไป”

“อย่ามาลีลา แล้วทำไมถึงเข้าบริษัทสายเอापานนี้ ถือว่าเป็นลูกหลานของโดมิงโกแล้วจะเข้าออกเมื่อไหร่ก็ได้ยังงั้นรี”

“ไม่เคยคิดแบบนั้นเลยครับ แะยังทำธุระไม่เสร็จ อีกอย่างคุณพ่อยกเลิกประชุม”

“ยกเลิกประชุม แกเลยถือเป็นข้ออ้างเข้างานสายงั้นสิ” โคเซแหง

“ไม่ใช่สักหน่อย ผมบอกแล้วยังติดพันธุระอยู่”

“ธุระของแกไม่พ้นเรื่องผู้หญิงวันยังค่ำ” แฉกดันด้วยน้ำเสียงรู้ทัน ริโก้หล่อเหลาคมคายชนิดที่เรียกว่าเลือดละตินในกายเข้มข้นกว่ายุโรป ความเป็นเลือดผสมระหว่างเปรูกับสเปนทำให้ริโก้คมเข้ม แต่ชาวอียุโรป สมัยหนุ่มๆ โคเซว่าตัวเองหล่อที่สุดแล้วในบรรดาลูกหลานของตระกูลโดมิงโก แต่พอเทียบกับลูกชายตอนนี้ เขาไม่ติดสักกระพิก

“ถ้าคุณพ่อคิดแบบนั้น ผมว่าเปล่าประโยชน์ที่จะมาพูดกัน ว่าธุระ

ของคุณพ่อมาเลยดีกว่า”

โคเซบดกราม แหวตาไม่หวั่นไหวใดๆ ของริโกทำให้เขาสงสัยว่า ลูกชายเคยเกรงกลัวเขาบ้างไหม อาจเป็นผลมาจากที่เขาไม่ได้เลี้ยงดู เลยไม่ได้ใกล้ชิดกัน ลูกชายถึงได้ทำท่ายโส กระด้างกระเดื่องใส่เขาตลอด

“ก็ได้” โคเซกระแทกเสียง “แกไปอ้อนคุณย่าอืท่าไหนถึงได้ยกตำแหน่งของฉันให้ แค่ตำแหน่งผู้จัดการทุกวันนี้ยังไม่พอใช่ไหม”

“คุณพ่อเข้าใจผิดแล้ว ผมไม่เคยคิดอยากได้ตำแหน่งของคุณพ่อ แล้วก็ไม่เคยคุยเรื่องนี้กับคุณย่าด้วย”

“ก็แล้วทำไมคุณย่าถึงอยากจะยกตำแหน่งซีอีโอให้แกล่ะ”

“คุณพ่อไม่ลองถามตัวเองดูล่ะครับว่าทำไม”

“นี่แก...” โคเซโกรธหน้าดำหน้าแดงจนพูดไม่ออก

“ผมไม่ได้ยั่วคุณพ่อ แต่คิดว่าถ้าคุณพ่อลองถามตัวเองอย่างสัตย์ซื่อ น่าจะได้คำตอบ”

“ถ้าไม่ใช่เพราะแกอยากได้ ถามหน่อยว่าคุณย่าของแกจะคิดทำอะไรพิเรนทร์ๆ แบบนี้มั๊ย”

“ผมไม่เคยคิดอยากได้” ริโกย้ำ

“นั่นก็คุยกับคุณย่าสิ บอกให้ล้มเลิกความคิดซะ ฉันถึงจะเชื่อว่าแกไม่เคยคิดที่จะโค่นฉัน”

“ผมว่าเราเข้าใจผิดกันไปใหญ่แล้ว ผมขอพูดชัดๆ ว่าผมไม่เคยอยากได้ แล้วผมก็ปฏิเสธข้อเสนอของคุณย่าไปแล้ว”

“โกหก ถ้าปฏิเสธแล้ว คุณย่าของแกต้องโทร. มาล้มเลิกกับฉันสิ”

“คุณพ่อคิดว่ารู้จักคุณย่าดีแค่ไหนครับ คุณย่าเป็นคนที่จะลังงาตัดสินใจทำอะไรแล้วมีแต่จะเดินหน้า แถมไม่ฟังเสียงค้านด้วย ผมค้านคุณย่าไปแล้วว่าโดมิงโกยังไม่ถึงเวลาผลิตไบ แต่คุณย่ายืนกรานแบบนั้น คงไม่ต้องให้ผมจระไนให้ใหม่ครับว่าคุณย่าพูดอะไรบ้าง”

โคเซบดกรามแน่น “คุณย่าแกคงด่าฉันเช็ดลละสิ” เมื่อเห็นลูกชายไม่ตอบ โคเซจึงกล่าวต่อว่า “แกมีดีตรงไหน ทำไมใครๆ ถึงรุมรัก ตั้งแต่คุณปู่ของแกมาแล้ว รักแกมากกว่าฉันซึ่งเป็นลูกแท้ๆ เสียอีก”

“ผมว่าคุณปู่คุณย่ารักคุณพ่อไม่น้อยหรอกนะครับ”

“นั่นทำไมแกถึงได้ทุกอย่างที่ควรจะเป็นของฉัน”

ริโก้เจียบเมื่อจนคำตอบ

“ไม่คิดเลยว่าคุณแม่จะทำกับฉันได้ ที่คุณย่าแกอยู่ตรงนั้นแล้ว ยังมีคนยำเกรง เพราะคุณย่าแกยังมีบารมี ยังกินบุญเก่า แต่ฉันเป็นใคร ไปอยู่ตำแหน่งนั้นไม่นานก็จะเหลือแต่อากาศธาตุ ไม่มีใครเห็นหัว”

ความจริงตำแหน่งประธานบริษัทเป็นตำแหน่งสูงสุด เสนอแต่งตั้งหรือปลดใครก็ได้ เพียงแต่ไม่ได้ลงมาบริหารเองเท่านั้น ทว่าโคเซก็ยังรู้สึกว่าเป็นแค่ตำแหน่งหัวโขนที่ไม่มีบทบาทมากนักเมื่อเทียบกับประธานกรรมการบริหารบริษัทที่ให้คุณให้โทษแก่พนักงานได้มากกว่า

“ก็แล้วทำไมคุณพ่อไม่พิสูจน์ตัวเองว่าที่ใครๆ ประมาศไม่เป็นความจริง”

“ฉันขอโอกาสแล้ว แต่คุณย่าแกยืนยันว่าฉันใช้โอกาสนั้นหมดไปนานแล้ว เพราะฉะนั้นมีทางเดียว แกต้องบริหารให้ผิดพลาด ฉันก็จะได้ตำแหน่งซีอีโอกลับคืน” แวตตาโคเซลูกโขนไปด้วยความหวัง

ริโก้ขมวดคิ้ว “คุณพ่อสาบานนะครับว่าใช้สมองคิด ผมไม่เอาความเป็นความตายของบริษัทมาเสี่ยงด้วยหรอก เอาเป็นว่าเราจะเล่นกันแฟร์ๆ ถ้าผมทำไม่ได้ก็ต้องยอมรับแต่โดยดีว่าตัวเองยังไก่อ่อนเกินไปสำหรับตำแหน่งนี้ ถึงเวลานั้นไม่ต้องห่วง ผมคืนตำแหน่งซีอีโอให้แน่”

“แล้วถ้าแกทำได้ล่ะ ถ้าเกิดแกทำได้จริงๆ ฉันไม่ต้องระเห็จเป็นประธานบริษัทไปตลอดชีวิตหรือ”

“มันเป็นเงื่อนไขที่คุณพ่อเสนอคุณย่าเองไม่ใช่หรอครับ แล้วคุณพ่อคิดว่าเงื่อนไขที่คุณพ่อสร้างขึ้นมาจะสำเร็จง่าย ๆ ไหมครับ คุณพ่อรู้คำตอบดีอยู่แล้วถึงได้เสนอเงื่อนไขนี้”

“คุณรีคโอเคนะคะ” อเล็กซ์เยียมหน้าเข้ามาถามในทันทีที่โคเซเดินออกจากห้อง มือเธอยึดขอบประตูค้างไว้

ริโก้ยังคงนั่งบนโซฟาในท่าเดิม เขาพยักหน้า

“รับอะไรอื่นๆ ไหมคะ” อเล็กซ์ถามต่อเมื่อเห็นสีหน้าอ่อนล้า มีแต่

เธอที่รักก็ยอมแสดงความรู้สึกตรงๆ ไม่ปิดบัง กับคนภายนอกเขาจะพยายามแสดงออกว่าเป็นคนแข็งแกร่งดั่งหินผา ทั้งที่ก็อ่อนล้าเป็นต้องการความรักและดูแลเอาใจใส่

“ผมอยากได้หมอนวดมากกว่า”

อเล็กซ์เข้ามาในห้องแล้วล็อกประตู ป้องกันใครเข้ามาเห็นภาพไม่เหมาะสมก่อนจะเดินอ้อมไปด้านหลังเขา “ขออภัยนะคะ” พึมพำแล้วลงมือนวดคลึงที่ขมับเขา

“คุณรู้ใจผมเสมอ” ริโก้เอนหลังพิงศีรษะกับพนักโซฟา หลับตาพริ้ม

“ครั้งนี้หนักหนามากหรือคะ”

“หนักกว่าทุกครั้ง คุณพ่อตั้งเงื่อนไขว่าภายในหกเดือนผมจะต้องเอาชนะผลประกอบการของซานโตในไตรมาสนี้ได้ ท่านถึงจะยกตำแหน่งซีอีโอให้ตามที่คุณต้องการ แต่ถ้าทำไม่สำเร็จ ท่านขอตำแหน่งคืน คุณยาก็ต้องเสียหน้า บริษัทอาจจะทบทวนหุ้นร่วง แต่ถ้าสำเร็จเท่ากับผลที่คุณพ่อให้ยื่นคนละฝั่งกับผมตลอดกาล”

“ถึงว่าใครๆ เริ่มวิ่งเข้าหาคุณ”

“คนที่รู้ระแคะระคายคงอยากเข้ามาต่อรอง จากนี้ฝุ่นตลบแน่”

“ค่อยๆ คิด แก้ปัญหาไปที่ละเอียดถี่ถ้วนค่อยๆ ตอนนีโฟกัสที่ผลประกอบการของซานโตก่อน ถ้าทำสำเร็จ เรื่องของคุณพ่อของคุณรีคค่อยแก้ปัญหาก็หลัง”

ริโก้พยักหน้า

อเล็กซ์ใช้ปลายนิ้วบีบเคล้นไปมา “แล้วจะให้ดิฉันลงในสมุดนัดใหม่คะเรื่องที่ผู้บริหารขอพบ”

“ถามไปว่าต้องการพบเรื่องไหน ถ้าเป็นเรื่องนี้ บอกไปเลยว่าขอเป็นหลังประชุมบอร์ดที่มีอะไรๆ ชัดเจนแล้ว”

“ได้ค่ะ แล้วเรื่อง คุณเกรย์ ฮาร์พิทักซ์ อยากให้ดิฉันจ้างนักสืบใหม่คะ” ถามอย่างเอาใจ

ริโก้นิ่งอย่างใช้ความคิด ที่สุดก็พยักหน้า “ขอบคุณมาก”

อเล็กซ์ชวนคุยต่อ “เธอสวยมาก แต่ก็ยังเด็กอยู่มาก บางทีอาจกำลังเรียนไฮสกูล”

ริโก้หวัหระะ “ทำไม กลัวผมจะโดนข้อหาพรางผู้เยาว์หรือ”

“ไม่น่ากลัวหรอกหรือคะ”

“ก็น่าอยู่ ถ้ายังไม่เกินสิบแปด” พุดกิ้วหวัหระะอย่างไม่อนานหรณัก
“แถมคนอย่างผมลงว่าตั้งใจทำอะไรแล้ว เป้าหมายมีไว้พุ่งชนเท่านั้น”

“น่าสงสาร แม่หนูน้อยจะรู้หรือยังว่ากำลังจะโชคร้าย เอ...หรือจะโชคดีดี เธอเป็นว่าขอเอาใจช่วยให้เธออายุเลยสิบแปดนะคะ”

ริโก้หวัหระะ เลื่อนมือไปตบหลังมืออเล็กซ์เบาๆ “ขอบคุณมาก ผมดีขึ้นแล้ว”

อเล็กซ์ถอยออกมา “ยินดีคะ จะรับเครื่องดื่มร้อนๆ ไหมคะ”

“ขอชาสักถ้วยแล้วกัน”

“ได้คะ”

อเล็กซ์ออกไปแล้ว ริโก้มองจนประตูติดกลับ อเล็กซ์รู้ใจเขาเสมอ เธอรู้ว่าเขาตั้งใจทำอะไรเลยเตือนอ้อมๆ ด้วยความหวังดี แต่จะทำได้ ในเมื่อคนอย่างเขาไม่ใช่คนดีได้หรือมีศีลธรรมมากมาย ลงว่าชอบแล้ว ทางเดียวที่จะดับความต้องการได้มีแต่ต้องทำให้สมหวังเท่านั้น ริโก้คิดพลางหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาสไลด์ ภาพที่ปรากฏในห้วงคำนึงเป็นใบหน้าเรียบเฉยจนติดจะเย็นชาของเกรย์ ตอนนั้นเขาเผลอเรียกชื่อเธอโดยไม่รู้ตัว เธอสวยจนน่าตกตะลึง แต่เย็นชายิ่งกว่าน้ำแข็ง

เกรย์เป็นผู้หญิงประเภทไหนถึงไม่ยินดียินร้ายหรือตื่นเต้นกับการได้เจอเขา หน้าหนึ่งจนดูติดจะรำคาญนิดๆ ด้วยซ้ำเมื่อถูกเขารบกวนความสงบ นัยน์ตาคมซึ่งคู่้นั้นเจนตาเจนใจราวกับเคยเจอที่ไหนมาก่อน แล้วความรู้สึกของเขาก็ล่องลอยไปยังตอนที่ได้จับมือเธอ เขารู้ว่าเธอไม่เต็มใจจะจับมือเขา เขาเลยแกล้งกระตุกมือเธอมาจับแรงๆ จังหวะนั้นราวกับมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่าน และเขาเชื่อว่าเธอเองก็รู้สึกได้ถึงได้สะดุ้งและรีบกระตุกมือกลับ ร่างกายพวกเขาทำปฏิกิริยาทางเคมีระหว่างกัน

เขาไม่เคยถูกเพศตรงข้ามดึงดูดแรงแบบนี้มานานแล้ว และดูจะ

รุนแรงกว่าทุกครั้งด้วย เกรย์มีเช็ทซ์แอปฟูล แค่เห็นหน้าเธอก็กระตุ้นแรงปรารถนาดิบเถื่อนในตัวเขาให้ลุกโชนขึ้นได้ เป็นความรู้สึกรุนแรงชนิดที่เขาเองยังตกใจ และเขาหวังว่าจะหาทางดับมันได้ในเร็ววัน

พลูวิลลาของโลเปซตั้งอยู่บนเนินเขาแถบชานเมืองในแคว้น มาดริด ในพื้นที่เกือบหกสิบไร่ เป็นอาคารโมเดิร์นสูงสามชั้น ไตรระดับความสูงลดหลั่นกันไปเพื่อให้เห็นวิวโดยรอบ โลเปซเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่เมื่อสี่ปีก่อน วิลลาลหลังเดิมค่อนข้างคับแคบเพราะโคเซพาครอบครัวย้ายเข้ามาอยู่ โลเปซเลยตัดสินใจขยับขยายออกมาซื้อที่ดินแถบชานเมือง สร้างเป็นพลูวิลลขนาดสิบห้องนอนที่กรุด้วยกระจกกันกระสุนทุกด้าน มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครัน

ตอนที่บาร์เดนขับรถที่ริโกนั่งพักสายตาดูอยู่บนเบาะหลังเข้าไปจอดในโรงจอดต่อท้ายรถสปอร์ตคันหนึ่งซึ่งริโกไม่คุ้นตาเป็นเวลาเกือบสองทุ่มแล้ว ท้องฟ้ามืดครึ้ม แต่ก็ยังไม่ใช่วลาดินเนอร์ ปกติคนสเปนจะเริ่มกินมื้อค่ำประมาณสามทุ่มไปจนถึงเที่ยงคืน

“เอารถขึ้นลิฟต์แล้วหามื้อค่ำกิน แล้วก็ไปพักผ่อนได้เลย คืนนี้ฉันไม่ต้องการอะไรแล้ว”

ริโกบอกบาร์เดนแล้วลงจากรถ ที่นี้มีเรือนพักสำหรับแม่บ้านคนงาน และคนติดตามแยกต่างหาก ทุกครั้งที่บาร์เดนมากับเขาจะมีห้องพักส่วนตัวที่โลเปซจัดเตรียมไว้ให้ อาคารจอดรถสร้างเป็นอาคารสูง ด้านล่างมีรถจอดอยู่เต็ม คงเหลือพื้นที่ด้านบนซึ่งต้องอาศัยลิฟต์ยก เป็นการออกแบบที่ตอบโจทยวิถีชีวิตคนเมืองยุคนี้ที่ต้องการใช้พื้นที่ที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์คุ้มค่า

ริโกเดินไปสวมกอดโลเปซที่ยืนรออยู่ไม่ไกลนัก เขาย่อตัวเพื่อให้โลเปซแนบแก้มซ้ายขวาหักท่ายเหมือนเช่นทุกครั้งที่เจอกัน “คุณย่าซื้อรถใหม่หรือครับ” เขาหมายถึงรถสปอร์ตคันที่ไม่คุ้นตา

“รถของมาเรีย ลิลลี่เพิ่งซื้อให้ในโอกาสครบรอบวันเกิดสิบเก้าปี”

“วันเกิดมาร์หรือ เอ...หาอะไรให้ดี” ริโกเปรยเชิงหาเรื่อง

โลเปซเดินเกาะแขนหลานชายเข้าบ้าน “ไว้วันหลังก็ได้ รายนั่นคง
ดีใจถ้าจะได้ไปรับถึงที่” เป็นที่รู้กันว่ามาเรียติดริโก้ ออกจะคลั่งไคล้ด้วยซ้ำ
จริงๆ ก็ไม่มีหลานสาวคนไหนที่ไม่ติดเขา โลเปซเฝ้ามองหลานคนโปรด
ริโก้ไม่ต่างจากเทพบุตร นอกจากหล่อกระซางใจสาว รูปร่างดี แถมบุคลิก
อบอุ่นแล้ว ยังเป็นที่พึ่งของใครๆ ได้ ด้วยเหตุนี้ทุกคนถึงได้รัก

“คุณทวดพูดถูก ลุงรีศพร้อมเมื่อไหร่ก็รีบกรังกร้างบอกมารีได้เลย
มารีพร้อมไปหาลุงถึงเพนต์เฮาส์” เสียงมาเรียมาถึงก่อนเจ้าตัวจะมาโผล่
ที่ประตู ขยับตัวอย่างซ้เล่นแล้วโถมเข้ากอดเขาทั้งตัว ตามด้วยจูบแก้ม
ซ้ายขวา ริโก้รับปล่อยแขนโลเปซเพื่อประคองหลานสาวไม่ให้ล้ม

มาเรียยังคงกอดเอวเขาหลวมๆ อย่างประจบประแจงเมื่อถามว่า
“คืนนี้ลุงค้างที่นี่ใช่ไหมคะ”

“ใช่ เราก็ค้างด้วยใช่ไหม” ริโก้ขี้สรีระหลานสาว ปกติญาติคน
อื่นๆ ทักทายด้วยการแนบแก้ม มีแต่หลานสาวคนนี่ที่จิงใจจูบแก้มเขา

“ใช่ค่ะ”

“ดีเลย ลุงจะได้มีหมอนวดกิตติมศักดิ์”

“เน้...” มาเรียร้องประท้วง แต่ตาเป็นประกาย เป็นความสุขเล็กๆ
ที่ได้แตะอึ่งหนุ่มหล่อที่ได้ชื่อว่าฮอตที่สุดในท่าเียบหนุ่มไฮโซ “เดี๋ยว
คืนนี้มารีนวดให้ทั้งคืนเลย นี่เห็นแก่ของขวัญหรอคะ”

ริโก้หัวเราะ “อยากได้อะไรเป็นของขวัญ ยังไม่บอกลุงเลย”

“เอ...อะไรดีนี่” มาเรียเอียงคอทำท่าคิด “ขอเป็น...ป้าสะใภ้ดีไหม
คะ บ้านเราขาดเสียงเด็กมานาน มารีอยากอุ้มหลาน คุณทวดล่ะคะเห็น
ด้วยมั๊ย ลุงรีศน่าจะหาหลานให้เราสักคนได้แล้ว”

ริโก้ล้าลึก “ขอแบบนี้เห็นที่จะอดละ ลุงยังไม่มีใคร จะหาให้ลุง
สักคนไหมล่ะ” น่าแปลก ปฏิเสธหลานสาว แต่ใบหน้าของเกรย์กลับลอย
เข้ามาในความคิด สวรรค์...เขาอยากรู้ว่าเธอทำอะไรอยู่

“หาให้จริงๆ จะเอาไหมล่ะ เพื่อนๆ มารีปลื้มลุงกันทั้งนั้น”

โลเปซรีบเบรก “จะเอามาทำไม ให้มาเล่นตุ๊กตาเป็นเพื่อนเราหรือ”

“มารีเลิกเล่นตุ๊กตาไปนานแล้วนะคะคุณทวด มารีโตเป็นสาวแล้ว”

มาเรียปรายตาค้อนไม่จริงจังก แล้วหันกลับมามองริโก้ “ว่าไปคุณทวด พุดก็ถูก เพื่อนมาร์แต่ละคนไม่เอาไหนทั้งนั้น ดีแต่สวย เพราะฉันอย่าคิดว่า มาเป็นแม่พันธุ์เลย”

“ถ้ายังไม่มีตัวเลือกดีๆ ฉันลุงขออยู่เป็นโสดแบบนี้ไปดีกว่า”

“ความจริงไม่ใช่ไม่มีตัวเลือกดีๆ หรือไม่ใช่ไหม แต่ลุงนะหวังชีวิต โสดยิ่งกว่าอะไร ถึงจะหาได้ถูกใจ ลุงก็คงคงแค่แป็บๆ แล้วก็เลิก” มาเรียพุดอย่างรู้ใจ

“แน่ะ ทำมาเป็นรู้ดี” ริโก้จิ้มหน้าผากหลานสาว

“ก็จริงนี่ ก็รียามาแล้ว ลุงรีคเปลี่ยนเป็นว่าเล่น เปลี่ยนบ่อยยิ่งกว่า เน็กไทเสียอีก อ้อ...ยกเว้นอยู่ราย ซอนย่า ไม่รู้รายนี่ถูกใจอะไรนักหนา คบยีนยาวมาสองปีแล้ว เอ...หรือว่าจะมาสิ้นลายที่คนนี่”

“รีคไม่ได้คิดจริงจังกับแม่นางแบบรายนี้ใช่ไหม” โลเปซคาดคั้น

“คุณย่าไม่ชอบซอนย่าเหรอ” ริโก้แสรังตีหน้าช้อถาม

“ยังจะมาถาม ย่าขอเถอะ ผู้หญิงที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้าจะอย่า ค้ามาเป็นแม่พันธุ์เลย ผู้หญิงพวกนั้นเหมาะกับการพาขึ้นเตียงหาความ สุขชั่วคราวชั่วคราว แต่ไม่เหมาะจะพาเข้าบ้านในฐานะหลานสะใภ้ของย่า หรือก”

“โห ยุคนี้ ค.ศ. นี้แล้ว ใครเขาจะมาถือเรื่องสกุลรุนชาติ เขาไม่ สนกันแล้วคะคุณทวด”

“ทวดคนนี้แหละยังสน หลานคนอื่นจะคว่าคนไม่มีหัวนอนปลาย เท้ามาเป็นพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ ทวดไม่ว่า แต่ต้องไม่ใช่รีค”

“คุณทวดถามลุงรีคหรือยังว่าเจอกับคุณทวดด้วยไหม คุณทวด รักชอบของคุณทวด แต่อาจจะไม่ถูกสเปกลุงรีคก็ได้”

“สมบัติทุกอย่างของคุณทวดจะเป็นของรีค เพราะฉันรีคจะไม่ฟังทวด บ้างเหียวหรือ”

“โห พุดชนะน่ายใจ ว่าแต่คุณทวดถามลุงรีคหรือยังว่าอยากได้ สมบัติของคุณทวดหรือเปล่า เผลอๆ ลุงรีคอาจอยากสร้างอะไรๆ ด้วย ตัวเองก็ได้” มาเรียแสรังลอยหน้าถาม เป็นที่รู้กันว่าริโก้เป็นหลานชาย

คนโปรดของโลเปซ เหลนปลายแถวอย่างเธอจึงไม่ได้คาดหวังทรัพย์สินสมบัติของโลเปซ

“เอ๊ะ...ไอ้เหลนคนนี่กวนโอ้ยเสียจริง คุณดีด้วยไม่ถึงนาทีเป็นต้องขาดคอให้วงแตกซะเรื่อย”

มาเรียหัวเราะ ไม่ถือจริงจังกับคำเหน็บ ความสุขของเธอคือได้กวนประสาทผู้เป็นทวดนิดๆ คงเหมือนริโก้ที่คุณตาบ่นกระปอดกระแปดว่าชอบทำตัวขวางโลก กวนประสาท “อย่างคุณทวดนี่ต้องหลานสาวของอิสซาเบลเท่านั้นถึงจะเหมาะกับตำแหน่งหลานสะใภ้ทองคำ”

“ล้อเลียนทวดหรือ” โลเปซเขกศีรษะเหลนไปที่หนึ่ง

“โอ้ย” มาเรียคลำหัวบ่อยๆ รีบขยับไปแอบหลังริโก้

“อิสซาเบลมีหลานสาวด้วยหรือ ลุงไม่รู้” ริโก้หันมาทางหลานสาว ซึ่งตอนนี้เกี่ยวแขนเขาอีกข้าง

โลเปซพยายามสบตามาเรีย ขยิบตาไม่ให้พูด แต่รายนั้นกวนโอ้ยเหลือเกิน ทำให้มองไม่เห็น ไม่รับรู้สัญญาณเตือนจากเธอ

“มีสิ เก่งด้วย ส่วนจะสวยมั้ยต้องถามคุณทวด”

น่าน ยังจะโยนมาอีก โลเปซเซนเซียวเคียวฟันเพราะเจ้าเหลนตัวดี “อย่าไม่รู้หรือก ไม่เคยสนใจ”

ริโก้หันมาทางหลานสาว “มาร์มีรูปเธอไหม หน้าตาเป็นยังไง”

“ไม่มีหรอกค่ะ ไม่เคยเห็นหน้าด้วย รู้แต่ว่าเสื้อผ้าที่พวกเพื่อนๆ มาร์ใส่ล้วนเป็นยี่ห้อซานโต้ที่เธอออกแบบทั้งนั้น”

“เธอออกแบบ? มาร์รู้จักชื่อเธอไหม เพื่อนๆ พูดถึงบ้างหรือเปล่า”

“เพื่อนๆ เคยพูดแหละ แต่มาร์จำไม่ได้ ชื่อเหมือนผู้ชาย เกรย์หรือเกย์อะไรนี่แหละค่ะ ใจจริงมาร์ก็อยากชื่อใส่อยู่เหมือนกัน แบบจ๊อบๆ ทั้งนั้น ถ้าไม่ติดว่าคุณทวดจะ...” มาเรียละไว้ในฐานที่เข้าใจกันแค่นั้น

“ไอ้เหลนคนนี่ดีแต่กวนโอ้ยเหลือเกิน” โลเปซทำเสียงเซียว

มาเรียหัวเราะชอบใจที่ยั่วทวดได้ ขณะที่ริโก้ไม่มีโอกาสตอบอะไรมากกว่านั้นเพราะเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

“ผมขอโทษครับ ผมต้องรับสายนี้ คุณย่ากับมาร์เข้าบ้านไปก่อน

นะครับ เดี๋ยวผมจะตามเข้าไป” ริโก้บอกแล้วเดินห่างออกมาเกือบสุด
อาณาเขตของวิลลาซึ่งมีรั้วแก้วกันอยู่ แถบนี้เต็มไปด้วยวิลลาหรูของพวก
เศรษฐีทั้งใหม่และเก่าและนักธุรกิจนักลงทุน นัยว่าวิลลาของอิสซาเบลก็
อยู่ไม่ไกลจากที่นี่นัก แต่เขาไม่รู้ว่าหลังไหน

“ว่าไงมาร์ติน” เขารับสายเพื่อน

“กว่าจะติดต่อก็ได้ ยิ่งกับอยู่คนละซีกโลก” มาร์ตินเหิน馬來ตาม
สาย มีเสียงดนตรีดังเป็นแบ็กกราวนด์ราวกับอยู่ในผับ

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง นายอยู่อเมริกา ฉันสเปน”

“แต่ฉันยังติดต่อดีได้ถึงกว่าติดต่อนายอีก” มาร์ตินหมายถึงเพื่อน
ร่วมรุ่นชาวไทย

“เหิน馬來เป็นสาวหมดประจำเดือนไปได้ นี้อยู่ไหน เสียงดังเชียว”

“เปล่า งานปาร์ตีวันเกิดคริสเตน จำคริสต์ ผู้หญิงที่นายสลัดรัก
ได้มั๊ย พอเจอรายใหม่สวยถูกใจปั๊บ นายก็สลัดทิ้งทันที”

“ตอบเฉยๆ ไม่ต้องมีสร้อยได้ไหมไอ้หอกหัก กวนตีนแบบนี้เง
ฉันถึงไม่อยากรอ. กลับ”

“แห่ม รำลึกความหลังนิดเดียวทำเป็นมีน้ำใจ จะชวนไปงานเลี้ยง
คืนสู่เหย้าจอร์จทาวน์ ไปกันนะ เพื่อนๆ ไปกันเต็ม รพีกี่ไป คริสต์บอกว่า
อยากเจอนายด้วย”

“เดี๋ยวกู ไม่ใช่เล่นบทพ่อสื่ออยู่หรอกระ”

“ไม่ไฉน ฉันรู้ สำหรับนายสายน้ำไม่เคยไหลกลับ ถ่านไฟเก่าไม่
เคยคุ คริสต์ฝากมาบอกว่าอยากเจอนาย”

“คริสต์ หรือนายอั่งคริสต์”

“ไม่ไฉน เพื่อนๆ อยากเจอนายจริงๆ”

“ช่วงนี้ฉันยุ่งๆ กับบริษัท ไม่แน่ว่าจะปลื้มตัวไปได้ไหม”

“ไม่ต้องรีบปิดเลย งานคืนสู่เหย้าอีกสองเดือนไฉน นี่ฉันโทร. มา
ชวนแต่เนิ่นๆ เพื่อให้เขามีเวลาเคลียร์งาน”

“แต่ยังไงช่วงนั้นฉันก็ยังยุ่งกับงานบริษัท”

“น่า ไม่ได้เจอกันนานแล้ว นายผัดอยู่เรื่อย เพราะจ้ะรอบนี้มาเจอ

กันเถอะ อีกอย่างโดมิงโกต้องจัดงานเดินแบบ”

“ถ้าช่วงนั้นยุ่งมาก ฉันอาจให้ใครไปคุมแทน”

“ไม่เอายากเจอศัตรูหัวใจหรือ มีข่าวลือว่าปีนี้เจ้าชายฮาเวียร์จะไป
ด้วยนะ ไม่แนะ ดาต้าอาจจะกำลังคบหาดูใจอยู่กับเจ้าชายก็ได้”

“ดาต้า ใคร?”

“อะไร ไหนว่าจะรักกันชั่วฟ้าดินสลาย ถึงกับทิ้งคริสต์ไปยังจะจำ
ไม่ได้อีก ดาต้า...ดาโกตาแพนนายไง นี่อุบัติเหตุตอนนั้นทำให้ความ
ทรงจำนายหายไปถาวรเลยหรือ ไหนหมอบอกว่าจะค่อยๆ จำได้ไง”

“นายพูดเรื่องอะไร อุบัติเหตุอะไรกัน แล้วดาโกตาแพนฉันอะไรกัน”

“แมท! หยุดเดี๋ยวนั้น นายพูดอะไรออกไปรู้ตัวหรือเปล่า” คริสเตน
แหวนมาตามสาย แล้วจากนั้นตามด้วยเสียงต่อล้อต่อเถียงของมาร์ติน
กับเธอ

“แมท อย่าเพิ่งวางสายนะ นายต้องพูดกับฉันให้รู้เรื่องก่อน ศัตรู
หัวใจอะไรกัน อุบัติเหตุอะไร แล้วไหนจะเจ้าชายฮาเวียร์แล้วก็ดาโกตา
อีก พูดให้เคลียร์ๆ เลย”

“ไม่ได้แล้ว คริสต์กำลังจะแย่งโทรศัพท์ได้แล้ว ถ้าอยากรู้รายละเอียด
บินมางานเลี้ยงคืนสู่เหย้าจอร์จทาวน์เลย ฉันจะจองตั๋วล่วงหน้า
ให้นาย ถ้าไม่ยอมให้เพื่อนเสียค่าตัวฟรีๆ ก็ใส่น้ำหนักๆ มาเจอเพื่อน
ซะดีๆ มีหลายคนคิดถึงอยากเจอนาย” เสียงมาร์ตินกระหืดกระหอบมา
ตามสายราวกับวิ่งไปด้วย คุยไปด้วย

“เดี๋ยวลี บอกก่อน ดาโกตาเป็นใคร”

“ฉันบอกแล้วไงแพนนาย”

“เธอเป็นลูกเต้าเหล่าใคร...”

“อยากรู้ก็ต้องไปเจอกันในงาน แล้วฉันจะเล่าความลับเมื่อสามปี
ก่อนที่ใครต่อใครพยายามปิดบังนาย แค่นั้นะรีด คริสต์จะวิ่งตามทันแล้ว”
มาร์ตินทิ้งท้ายแค่นั้นแล้วตัดสายไป

ริโก้เพียรโทร กลับเท่าไรก็ไม่เป็นผล เขาเตะปลายยอดหญ้าอย่าง
ขัดใจ พระเจ้า...ดาโกตา เจ้าชายฮาเวียร์ อุบัติเหตุ สามคำนี้เกี่ยวพันกัน

อย่างไร และมีความหมายอย่างไรกับเขา ริโก้พยายามขบคิด แต่สมองเขากลับขาวโพลนราวกับไร้ซึ่งความทรงจำ ดาโกตาจะเป็นชื่อเดียวกับที่อเล็กซ์พูดถึงไหม พระเจ้า!...เขาได้ยินชื่อนี้จากคนสองคนแล้ว จากนั้นริโก้ก็จมอยู่กับการค้นหาคำตอบ ไม่รู้เลยว่าตัวเองตกอยู่ในภวังค์นานแค่ไหน จนเสียงฝีเท้าของใครบางคนดังใกล้เข้ามา ริโก้จึงผละจากัวร์

“ทำอะไรอยู่ ทำไมไม่เข้าบ้าน” เสียงโลเปซดังขึ้น

ริโก้สลดมหายใจ ยกมือเสยผม หันหน้ามาเผชิญผู้เป็นย่า “สามปีก่อนเกิดอะไรขึ้นกับผม”

โลเปซชะงัก “รีดพูดอะไร”

ริโก้มองหน้าผู้เป็นย่าโดยไม่คลาดสายตา “มาร์ตินบอกว่าผมประสบอุบัติเหตุ ทำให้ความทรงจำหายไป”

โลเปซอึ้งราวกับช็อก นึกดีใจที่ไฟบริเวณนี้ไม่มากพอให้หลานชายจับพิรุณได้ มั่นใจว่ายามนี้หน้าเธอคงซีดเผือด “ไม่มีอะไร รีคไปเที่ยวประเทศไทยกับเพื่อนๆ แล้วประสบอุบัติเหตุ”

“ทำไมผมจำไม่ได้”

“รีคสูญเสียความจำช่วงนั้นไป”

ริโก้หน้าเหือดสี “ตอนนั้นผมมีแฟนอยู่แล้วใช่ไหม”

“ย่าไม่รู้หรอก รีคใช้ชีวิตอยู่ที่อเมริกาเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉันรีคจะคบหาใคร เลิกกับใคร ย่าไม่รู้ด้วยหรอก”

“ผมไม่เคยพาแฟนมาให้คุณย่ารู้จักเลยเหรอ”

โลเปซส่ายหน้า ไม่สบตาหลานชาย

“มาร์ตินบอกว่าผมมีแฟนชื่อว่าดาโกตา”

โลเปซเสียบ มือที่กำรั้วแน่นปัดโปนสะท้อนความปั่นป่วนภายใน

“ผมถามใหม่ อิสซาเบลมีหลานสาวชื่ออะไรครับ”

“ย่าไม่รู้”

“คุณย่าอยากให้ผมสืบเองไหมครับ”

โลเปซเหยียดริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง “ย่าไม่รู้จริงๆ”

“อเล็กซ์บอกว่าหลานสาวของอิสซาเบลชื่อดาโกตา ตอนนั้นเหลือ

อยู่แค่ข้อสงสัยเดียว เธอเคยเรียนที่จอร์จทาวน์ไหม”

“อย่าไม่รู้”

“คุณอย่าอยากให้ผมไปถามอิสซาเบลเองไหมครับ”

“อย่าเขียวนะ” โลเปซเป็นหน้ากลับมาแหง แต่เมื่อเห็นสีหน้าเจ้าเล่ห์ของริโก้ เธอก็รู้ว่าเพียงพลาให้หลานชายเจ้าเล่ห์เข้าแล้ว ก่อนผ่นลมหายใจ “อย่าให้อิสซาเบลรู้เป็นอันขาดว่าริคกำลังสนใจหลานสาวหล่อน แค้นอิสซาเบลก็หลงลำพองว่าตัวเองเป็นต่อแล้ว ถ้าริคไปถามเรื่องนี้อีก หล่อนจะยิ่งได้ใจว่าถือไฟเหนือเรา”

“ถ้าไม่อยากให้ผมไปถามอิสซาเบล คุณอย่ารู้อะไรกับผมสิ”

“อย่าไม่รู้ อย่างเดียวที่ยารู้ก็คืออย่าเอาเด็กคนนั้นเข้าบ้านอย่าเด็ดขาด ลูกหลานตระกูลซานโต้ อย่าไม่ยอมรับเด็ดขาด” โลเปซพูดแล้วสะบัดหน้าเดินจากไป

ริโก้มองตามด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูกเพราะน้ำเสียงโลเปซยามพูดถึงหลานสาวของอิสซาเบลบอกถึงความชิงชังชัดเจน เขาบดกรามแน่นก่อนจะเบนสายตาไปมองความเงี้ยวแก่งุ่นเขาท่ามกลางความมืดมิด ช่างไม่ต่างกับจิตใจของเขายามนี้ที่มีดมนพอกัน เหลียวมองไปทางไหนก็ไร้ซึ่งคำตอบ วินาทีนั้นเขาอยากเรียกความทรงจำกลับมา อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่เมื่อสามปีก่อน

“เมื่อวานหนูเกรย์ไปหาขายที่บริษัทมีอะไรด่วนหรือเปล่า”

อิสซาเบลเริ่มต้นบทสนทนาขึ้นเมื่อแอนนาและเกรย์ทุดตัวนั่ง และพ่อครัวเสิร์ฟอาหารเรียบร้อยแล้ว มีอาโรเซนโกรหรือข้าวผัดหมึกดำซึ่งเป็นอาหารจานโปรดของเกรย์ ปาเย่าหรือข้าวผัดชีพุดสเปน ฮามอนอิเบอริโค หรือแฮมหมักเกลือ ซึ่งเป็นแฮมที่ได้ชื่อว่าดีที่สุดและแพงที่สุด ทำจากหมูดำไอบีเรีย ดอร์ติยาเดปาตาตัส หรือไข่เจียวมันฝรั่ง ปลาหมึกต้มเครื่องเทศ สตู ซีพุดซูปแบ่งทอด ซุปกัซปาโซ ส่วนเครื่องเคียงมีมะกอกดองกับชีส

“ความจริงก็ไม่มีอะไรมากค่ะ หนูกะไปคุยเรื่องงานเดินแบบที่

ไอคา จะบอกว่าไม่ได้อยู่คุมงานเพราะต้องบินไปฟังศาสตราจารย์ดีแลน บรรยายที่มหาวิทยาลัย แต่เดี๋ยวคงไม่ต้องแล้ว คุณยายน่าจะรู้แล้ว” เกรย์ ตอบพลางตักอาหารขึ้นเฝือกจากจานกลางใส่จานตัวเอง นับแต่กลับจาก ลิมา เธอคลาดกับผู้ป่วยยาย เลยยังไม่ได้คุยกันเป็นกิจจะลักษณะ

“ดีแล้ว อยู่ฟังดีแลนได้ประโยชน์กว่าอยู่คุมงานที่ไอคา”

เกรย์มองผู้ป่วยยายตาปริบๆ สุดท้ายกลืนเสียงหัวเราะไม่อยู่

“หนูหัวเราะอะไร” อิสซาเบลมองหน้าหลานสาวคนสวย หน้าตา เหลอหลา

“นั่นสิ เกรย์หัวเราะอะไรลูก” แอนนาถามอีกคน

เกรย์ยังคงหัวเราะเสียงพลิวหวาน ซาเสียงหัวเราะแล้วจึงตอบว่า “ก็เบคก้าบอกว่าถ้าคุณยายรู้เรื่องหนูทำงานที่ไอคาเพื่อไปฟังศาสตราจารย์บรรยายที่ลิมา คุณยายต้องบอกว่าดีแล้ว หนูใช้เวลาได้คุ้มค่าแล้ว” เธอเลียนเสียงเพื่อนที่เลียนเสียงอิสซาเบลอีกทีในท้ายประโยค

อิสซาเบลหัวเราะ แอนนาหัวเราะตามอีกคน

“หนูเบคก้ารู้ใจยายจริงๆ แล้วโรงแรมที่ไอคามีฟิดแบ็กยังไงบ้าง”

“ทางนั้นส่งเมลมาบอกว่าโอเคค่ะ ถ้ามีงานหน้าจะจ้างเราอีก”

“หนูรู้หรือเปล่าใครอยู่เบื้องหลังการว่าจ้าง”

“คุณยายถามแบบนี้แสดงว่าไม่ใช่เจ้าของโรงแรมที่ไอคาหรือคะ”

อิสซาเบลส่ายหน้า “เบื้องหลังคือโดมิงโก”

เกรย์ขมวดคิ้ว “เขาทำแบบนั้นเพื่ออะไร ดูโอเคเจ๋งงานดีไซเนอร์ นะเธอ”

“ยายคิดว่าแบบนั้น”

“จันโชคดีที่งานนี้หนูไม่ได้ปล่อยโอเดียใหม่ๆ มาเสียหมด”

อิสซาเบลพยักหน้า “เห็นดีแลนบอกว่าเมื่อวานริโก้ไปเจอหนูหรือ” ความจริงไม่อยากเอ่ยชื่อริโก้ให้เสียอรรถรสอาหาร แต่เธอจำเป็นต้องสกัด ก่อนที่ถ่านไฟเก่าจะคุ อุตุสำหรัลลัดันให้เกรย์รีบออกไปจากบริษัทกับ ดีแลน ที่ไหนได้ ไม่พ่นริโก้ยุติ รายนั้ญต่ายังกว่าเรดาร์จริงๆ

แอนนาฟังคำถามมารดาแล้วได้แต่ทำตาปริบๆ เธออุตสำหรัไม่เล่า

แต่ดีแลนกลับเล่าเสียเอง

เกรย์จิ้มชีสที่พ่อบ้านหันพอดีคำวางบนแฮม ก่อนจะจิ้มทั้งแฮมและชีสเข้าปาก “คะ ทำไมนะหนูถึงรู้สึกว่าการที่เขามาคุยกับหนูถึงเป็นเรื่องราวใหญ่โต เมื่อวานคุณแม็กซ์ก็ชกหนูไปทีแล้ว”

แอนนายิ้มเจื่อนๆ ขณะที่อิสซาเบลยังคงมีสีหน้าเข้มงวด “หนูต้องเข้าใจ เขาเป็นตัวอันตรายสำหรับสาวๆ”

“คำเดียวกับที่ศาสตราจารย์พูดเปียบ” เกรย์พิมพ์ำขณะจิ้มมะกอกดองเข้าปาก

อิสซาเบลทำที่ไม่สนใจเสียงบ่นจิ้งจอก “เขามาคุยอะไรกับหนู ยายอยากรู้ว่าเขามาหาหนูทำไม” คลาว่าตามหาตัวพนักงานที่ได้คุยกับริโก้จนเจอ แต่จับมาซักใช้ไล่เสียงแล้วก็ไม่ได้คำตอบมากมายนัก อนาคตบอกแค่ว่าริโก้ให้ดูคลิปของเกรย์ ฝ่ายนั้นอ้างว่ายิบของสลับกันเลยจะขอมาเปลี่ยนคืน ฟังดูก็รู้ว่าเป็นอุบายเพื่อหลอกถามหาเกรย์ ริโก้เจ้าเล่ห์นัก แต่อย่างไรก็เป็นไปตามที่เธอคาด ตลอดเย็นวาน เดินไปทางไหนก็มีแต่พนักงานจับกลุ่มพูดถึงเขา

“เขาบอกว่าเขาคลาดกับหนูที่ไอคา มีคนพูดถึงหนูเยอะเลยอยากเจอ เลยมาหาที่บริษัท”

“เดี๋ยวนะ ริโก้รู้หรือว่าหนูเป็นหลานยาย” อิสซาเบลแทรกขึ้น

“ไม่นะ หนูว่าในสเปนนับหัวได้ที่รู้เรื่องของหนู”

“จ้ะเขาหาหนูเจอได้ไง” อิสซาเบลพิมพ์ำ พยายามขบคิดหาคำตอบ

“หนูไม่ทราบคะ ถ้าให้เดาคงเพราะหนูเช็กอินในนามบริษัท แต่ประเด็นคือต้องมีใครบางคนไปค้นข้อมูลว่าหนูเช็กอินด้วยชื่ออะไร”

“หรือทางโรงแรมอยากรู้ว่าลูกสาวแม่เป็นใคร เพราะหนูสวยมาก” แอนนาออกความเห็น

“หนูไม่คอนเฟิร์มคะ” เกรย์มองเป็นเรื่องปกติที่ไปไหนมาไหน ผู้คนโดยเฉพาะเพศตรงข้ามจะให้ความสนใจ เพราะเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เข้าสู่วัยสาว ฉะนั้นเมื่อมีใครให้ความสนใจ เธอจึงไม่ได้ให้ความสำคัญนัก บางทีนี่อาจเป็นจุดผิดพลาดที่ทำให้เธอพลาดรายละเอียดที่จะปะติด-

ปะต่อได้ว่ารักก็รู้จักและมาหาเธอได้อย่างไร

“แล้วเขาคุยอะไรกับหนูอีก”

“เขาให้นามบัตรแล้วก็ชวนหนูไปดินเนอร์ค่ะ”

“ยายขอนามบัตรนั้นได้ไหม”

“หนูทิ้งไปแล้วค่ะ”

อิสซาเบลยิ้มสนใจ “แล้วเรื่องดินเนอร์หนูตอบไปว่าไง”

“หนูปฏิเสธไปค่ะ”

“ดีมาก ยายขอพูดตรงไปตรงมา ยายไม่อยากให้หนูคบค้าสมาคมกับผู้ชายคนนี้ เกรย์ให้ยายได้หรือเปล่า”

“หนูขอเหตุผลได้ไหมค่ะ” เกรย์ถามเสียงอ่อนๆ

“เขาเป็นศัตรูทางธุรกิจของเรา ที่สำคัญเขาเป็นตัวอันตรายสำหรับผู้หญิง ยายไม่อยากให้หนูต้องมานั่งเสียใจในเรื่องความรัก” อิสซาเบลพูดตรงไปตรงมา

“คุณยายไม่คิดว่าหลานคนนี้จะทำให้เสียผู้หญิงอย่างเขารักจริงได้เลยหรือค่ะ”

อิสซาเบลอึ้ง “ยายไม่ตั้งใจจะประเมินหนูต่ำ เพียงแต่ยายไม่อยากให้หนูเอาตัวเองไปเสี่ยงกับผู้ชายที่ไม่มีค่าอย่างเขา”

“หนูเข้าใจความหวังดีของคุณยายค่ะ”

“แล้วจะให้ยายได้หรือเปล่า”

“หนูไม่กล้ารับปาก เพราะอนาคตอาจมีเหตุให้ต้องดีลธุรกิจกัน แต่หนูไม่สนใจผู้ชายคนนี้ เพราะฉะนั้นคุณยายอย่ากังวลเลยค่ะ”

“ถ้าจำเป็นไปเรียนจอร์จทาวน์เพื่อยายได้ไหม”

“คุณแม่บอกหนูแล้วค่ะ เพื่อจะได้อยู่ห่างจากผู้ชายคนนั้นหรือค่ะ”

ทั้งแอนนาและอิสซาเบลอึ้งเหมือนถูกน็อก เพราะไม่คิดว่าเกรย์จะย้อนถามตรงๆ

“ใช่ และยายอยากขอร้องให้หนูออกเดินทางตั้งแต่เดือนหน้าด้วย”

“เรื่องนั้นหนูไม่ขัดข้องหรอกค่ะ แต่หนูขอเหตุผลตรงๆ ได้ไหมค่ะ คุณยายมีเหตุผลอะไรนอกเหนือจากเรื่องคู่แข่งทางธุรกิจหรือเปล่าคะถึง

อยากให้นูอยู่ห่างเขา หรือเพราะเขาเป็นหลานชายของโลเปซ”

“ยายบอกไปแล้ว ยายไม่อยากให้นูต้องมานั่งน้ำตาเช็ดหัวเข่า เพราะความรัก”

“ทำไมนะหนูถึงรู้สึกว่าคุณยายกำลังปิดบังอะไรบางอย่างกับหนู” เกรย์ตั้งข้อสงสัยได้แล้วจึงหน้าคนเป็นยายตรงๆ อิสซาเบลยังมีเค้าสวຍในวัยสาว ทั้งที่อายุแปดสิบแปดปี อิสซาเบลสวຍคม ถ้าเธออายุเท่าคุณยาย เธอก็อยากดูดีได้ถึงครึ่งของคุณยาย

อิสซาเบลผ่อนลมหายใจ “หลานพูดถูก ยายมีเหตุผลของยายที่ไม่สามารถบอกหนูได้ แต่ใช่ เรื่องคู่แข่งทางธุรกิจเป็นปัจจัยหนึ่งด้วย เพราะฉะนั้นยายไม่อยากให้นูเป็นเพื่อนกับเขา เมื่อไหร่ความสัมพันธ์เปลี่ยนจากคู่แข่งทางธุรกิจมาเป็นเพื่อน วันที่หนูต้องตัดสินใจเรื่องยากๆ ประสิทธิภาพในการตัดสินใจจะด้อยลงทันที”

“หนูเข้าใจแล้วค่ะ คุณยายกลัวว่าหนูจะเป็นเพื่อนกับเขา”

“ไม่ใช่แค่นั้น ริโกได้ชื่อว่าเสียผู้หญิง ผู้หญิงคนไหนเข้าใกล้มีแต่หลงเสน่ห์ ยายไม่อยากให้นูกลายเป็นหนึ่งในผู้หญิงพวกนั้น”

“ทำไมไม่คิดบ้างว่าเขาอาจเป็นฝ่ายหลงเสน่ห์หนู”

“ความหมายจะต่างกันตรงไหน แรกๆ เขาอาจหลงเสน่ห์หนู แต่นานๆ ไปเป็นฝ่ายผู้หญิงทั้งนั้นที่ตกบ่วงเสน่ห์เขา”

“เรื่องนั้นอย่ากังวลเลยค่ะ เพราะวันนี้หนูได้เจอเขา ได้เผชิญหน้ากับเขาตรงๆ ยังไม่รู้สึกละอะไรเลย” “ไม่รู้สึกละไรจริงๆ หรือ แล้วกระแสไฟฟ้าที่วิ่งผ่านตัวเขามาที่มือเธอล่ะ มันคืออะไรกัน เกรย์นี่ถามตัวเอง

“อย่าชะล่าใจไป เขายังไม่ได้เริ่มร่ายมนตร์ ฉายาเขา จิบใครไม่เคยพลาด”

“ลองดูไหมคะ หนูเชื่อสัญชาตญาณที่ว่าทุกอย่างมีครั้งแรกเสมอ”

จากนั้นดินเนอร์มื้อนั้นก็เป็นอย่างเคร่งเครียด เพราะจบจากเรื่องของริโกก็ตามมาด้วยเรื่องกลยุทธ์ในการเอาชนะโดมิงโก ซึ่งแอนนาปรึกษาอิสซาเบลเรื่องที่เกรย์เสนอไอดีให้ซื้อหุ้นโดมิงโก